

Întă-mă că Team iubit • ELA E. H.

ELA E. H.

Întă-mă că Team iubit

Libris
EDITORIAL

Libris
EDITORIAL

ELA EH

*Există soartă. Există și destin,
Ce uneori apare așa, ca un meschin.
Există bine și lotuși undeva și chin.
Există dragoste, ce pare un rubin,
Dar se transformă adesea în suspin.*

Era târziu în noapte...

Orașul răsufla greu, îmbolnăvit de oamenii care uitaseră că are și el un suflet. Frumusețea lui pălea sub mormanele de ziduri groase, construite parcă la infinit spre cer. Ele ascundeau, în tăcere, mii de oameni și tristețile lor pierdute, hoinare pe străzi. Era pustiu. Abia zăreai vreun om alergând, încercând să prindă vreun RATB nocturn către casă sau către joburile de două parale cu schimburi de ture. Doar că, din păcate, pentru Feli care se pare că nu știa când gândurile proprii dau năvală, când șinele țipă de durere și disperare, când sângele țâșnește prea pruternic prin venele rodite de atâtea dezamăgiri, nimic nu te poate ajuta să te refugiezi într-un loc promis singur. Feli se plimba pe străzile „preapline” din oraș... pline de gânduri, de oameni fugind ori chiar de timp țipând neputincios a gol.

— Orașul ăsta ne sufocă, ne ia și ultima fărâmbă de singurătate, își spuse ea

cu sufletul căzut pradă.

Era agitată și se plimba de colo - colo ca un pion pe o tablă de șah.

Prea multe decepții, prea multe momente de solitudine, prea multe amăgiri și prea puține clipe de fericire avuseseră să schimbe fata asta, din școlărița de nota zece în femeia de doi bani care era acum. O viață plină de singurătate și de suferințe, ce lăsaseră adânc imprimate pe sufletul și trupul ei, cicatricile dureroase, îmbrăcată ca o cerșetoare, cu părul prins într-un coc rebel, se trezi gesticulând de una singură.

— Asta e, eu am greșit! Pur și simplu am investit în ceea ce nu trebuie. E cazul să fac ceva, să schimb viața asta atât de mizeră. E cazul să găsesc un job. În definitiv, nu pot rămâne veșnic la mila lui Max sau a mamei, întreaga viață dedicată educației dusă pe apa sâmbetei...

Feli fusese rodul unei iubiri de tinerețe a mamei sale, care nu se mai căsătorise niciodată după ce o adusese pe lume la doar 18 ani. Mama ei, o studentă eminentă a Facultății de Chimie, pe care o începuse la puțin timp după ce Feli împlinise un an, pierduse cumva printre cărțile mari și groase sentimentul matern. Feli fusese crescută de bunici de la vârsta de un an. Odată cu vârsta, pe la vreo șapte ani, când mama ei prinsese un job bun în cadrul Institutului *Ana Aslan*, o înscrisese pe Feli la școala din cartierul bucureștean unde locuia încă din timpul facultății. Suferise enorm după despărțirea de bunici și se simțea o străină alături de femeia pe care o știuse de mamă doar de sărbători și din apelurile telefonice săptămânale. Ușor - ușor însă, mama ei reușise cumva să o integreze pentru o perioadă scurtă într-un grup de fete de vârsta ei, pe care le mituia cu dulciuri pentru a veni în fața blocului lor și a se juca cu micuța ei Felicia, cam sălbatică pentru gusturile copiilor din capitală. Nu fusese niciodată o fetiță populară în rândul colegilor și prietenilor ei până aproape de liceu, când era eleva eminentă ce își ajută colegii să copieze de pe foile ei pe la lucrările de control. Nu avusese prietene prea multe și prefera mai degrabă să stea în preajma colegilor băieți vorbind despre diverse lucruri mai interesante și de „oameni mari”, serioase, așa cum le considerau ei.

Când fata ajunsese în clasa a XII-a însă, mama ei primise un job din partea unei companii de produse cosmetice din Paris. Și, fără să stea pe gânduri, două săptămâni mai târziu, scotea pe ușă valiza ticsită cu cărți și câteva haine.

— Să fii cuminte și să înveți, ai înțeles? Și, mai ales, să nu te prind că umbli cu băieții. Vezi bine ce greu este să crești un copil din flori! Îi reproșa ea sub

masca cuvintelor aruncate printre lacrimi, în timp ce o sărută pe frunte.

Fusese un copil din flori căruia îi lipsiseră cu desăvârșire dragostea și bucuria unei familii, odată ajunsă pe meleaguri bucureștene. Și-ar fi dorit să mai aibă și ea frați sau surori cu care să meargă de mână pe stradă când era copil. De multe ori, și-ar fi dorit să aibă și un tată care să o învețe să meargă pe bicicletă în locul bunicului sau care să o dea în leagăn așa cum văzuse la colegile ei prin parc. Își dorise și ea bucuria copiilor de vârsta ei, în toate momentele și etapele vieții prin care trecuse. Dar își dorise și... atât. Nu simțise niciodată invidia sau ura. Dumnezeu o înzestrase cu un suflet pur ca al bunicii, așa îi spunea mai mereu bunicul... și tot Dumnezeu îl adusese în viața ei pe Max, „fratele” ei mai mare, care își pierduse mama și sora răpuse de cancer, iar tatăl în ștreangul de sfoară legat de tavan. Îl cunoscuse într-o vineri seară când mersese în parc ademenită de niște fete din clasele mai mari. Avea doar zece ani pe atunci și fetele îi promisese că în parcul acela există tați care sunt în căutare de fiice. Așa că mersese cu ele din disperarea de a găsi palpabil ceea ce nu putea simți decât în vise, dar nu găsise niciun tată. Fetele râseseră de ea și o arătau cu degetul, numind-o apoi „țarancă orfană”. Nu doar că nu își găsise tatăl, dar pierduse și alte ființe ce, nu cu mult timp înaintea batjocoririi, păreau să îi înțeleagă suferința. Era un parc cu totul nou pentru ea, așa că nu avea nicio idee cum să ajungă acasă. Se așezase pe o bancă și începuse să plângă în hohote. O durea ceva în interior, ceva ce nu putea descrie. O duruse de multe ori în viață locul ăla, dar niciodată atât de aspru ca acum.

Max traversa parcul împreună cu un grup de prieteni de la aceeași școală. O auzise plângând și se repezise către ea.

— De ce plângi, fetițo? Ai pățit ceva? o întrebase el în timp ce se așezase lângă ea pe bancă.

— Niște fete m-au adus aici și nu mai știu cum să ajung acasă. Mi-au zis că oricum sunt o țarancă orfană, așa că nimeni nu o să mă mai caute... Îi spunea ea în hohote, acoperindu-și fața cu mâinile ei mici și delicate. Motorul pierderii se zvârcolea în interiorul ei, amenințând înfricoșător că o să-i răpească și singurele ființe pe care le mai avea: mama și bunicii.

Și el era orfan, dar crescuse alături de mătușa mamei sale, în capitală, de când tatăl lui decisese să se alăture celor din cer.

— Nu ai frați? o întreabă Max duios.

— Nu! Sunt doar o fetiță din flori, așa zice mama. Tu știi ce înseamnă asta?

Max o luase în brațe și o mângâie cu milă pe spate.

— Adică miroși tot timpul frumos, așa, ca niște flori, îi răspunse el cu zâmbetul pe față. Dacă vrei, de acum eu sunt fratele tău. Ce spui?

Fața ei se înseninase dintr-odată.

— Chiar vrei?

— Sigur că da. Oricine ar vrea să fie fratele unei flori frumos mirositoare. Cum te cheamă?

— Feli, sări ea de pe scaun zâmbind sincer. Uraaa, nu mi-am găsit un tată, dar am găsit un frate, sărea ea în uniforma albastră de școlăriță. Și poți să-mi aduci înapoi și pe mama și pe bunici?

— Desigur! Am să mă asigur că ajungi înapoi acasă, îi răspunse el încrezător și fericit.

În drumul spre casă, Feli își apropie sfios degetele fragede de mâna lui Max. El o privi surprins, dar înțelese că acest gest îi aduce ei puțină siguranță, așa că îi strânse puternic degetele într-ale lui și merse către adresa indicată de copilă.

— Știi, întotdeauna mi-am dorit să am un frate cu care să merg de mână la școală așa ca în desenele animate. Copiii fac des asta la televizor, îi mărturisii ea fericită.

Și de atunci, în fiecare dimineață, Max o aștepta în fața blocului pentru a o duce la școală de mână, iar la terminarea orelor să o însoțească până acasă. Aflase că fata care o numise „țărancă orfană” era dintr-o clasă mai mică decât el și era exact fata de care era îndrăgostit. O iubea însă atât de tare pe Feli, încât, ca să o răzbune, spusese tuturor băieților din liceu că acea fată este jumătate femeie, jumătate bărbat. Chiar dacă asta distrusese orice speranță ca el să mai poată fi vreodată lângă ea. În definitiv, cum ar fi putut să mai iubească o fată care îi rănise sora așa de tare?!

Anii trecuseră și viața își urma cursul. Nu o întrebase niciodată viața asta egoistă dacă e gata să treacă în alte etape sau dacă ar vrea să mai poposească puțin. Își vedea strict de drum, precum un tren de mare viteză ce trebuie să ajungă la destinație la oră fixă.

Mama ei își dorea să o pregătească pentru Facultatea de Medicină sau măcar cea de Chimie, dar Feli ura chimia încă din generală. Probabil și pentru simplul fapt că îi răpise mama pentru tot restul vieții ei. Având o pasiune pentru cifre, avea să aleagă mai târziu Facultatea de Comerț, deși era talentată și la literatură. Adora să citească și uneori participa chiar și la concursuri de creație pe care le

câștiga detașat.

„În unele momente sunt femeie, în altele mă transform într-un copil credibil și naiv. Iubesc copiii. Atât de mult încât uneori mă pierd printre ei. Niciodată nu mă pot abține să nu le zâmbesc. Îmi place să îmi beau cafeaua dulce și cu mult lapte. Dimineața, mereu mai stau o jumătate de oră în pat după ce sună alarma. Mă pun în pat târziu, când toată lumea doarme. Și asta pentru că atunci aud mai bine gândurile ascunse. Când citesc sau scriu sunt în lumea mea.” - cam așa se descria ea în diverse creații.

*Timpule, timpule, unde alergi
Încotro te-ndrești, încotro mergi?!
Aș vrea s-ai puterea trecutul să-l ștergi
Să poți să-l acoperi cu o mare de cergi.*

Capitolul 1

Timpul zboară, alungând durerea și trezind speranța care, mângâiată de puterea clipei, crește tainic, asemenea unei flori...

După luni de încercări, în sfârșit fusese chemată la un interviu pentru un job nou. Nu ajunsese în domeniul dorit, dar, până la urmă, anunțul menționa clar „asistent manager”, deci, cum ar veni, mâna dreaptă a managerului sau - de ce nu? - managerul fără drept de semnătură, se gândise ea. Clar, nu avea să fie vreo secretară ce trebuia să răspundă la telefoane sau să facă niște cafele, nu de alta, dar ea ura apelurile mai lungi de trei minute, cafelele în cești pentru degete de păpuși sau orice altă pretenție sofisticată ce ar fi împins-o dincolo de limitele ei prea directe și prea lipsite de viclenia și trăsăturile unei femei mironosițe.

Ajunsă în fața unei clădiri nou construite, se uită lung la scările de un roșu închis.

Cu speranță în suflet, urcă lipsită de încredere treptele ce păreau a fi ridicarea ei din lipsuri financiare și chiar din frustrarea pe plan profesional. Avea să facă tot ce îi stătea în putință pentru a fi mai bine, pentru a reuși. Avea să plece de jos, rugându-se neîncetat și muncind din greu pentru a-și atinge țelurile.

— Am venit pentru postul de asistent manager, spuse ea zâmbitoare la recepție.

— Numele dumneavoastră, vă rog, îi răspunse o domnișoară drăguță, din spatele unui birou înalt.

— Feli! Felicia Rădulescu! se corectă ea mai apoi.

— Etajul 15! leșiți din lift și mergeți pe partea dreaptă, apoi veți găsi o ușă în capătul holului. Acolo o veți întâlni pe secretară și ea vă va îndruma. O zi bună! Mult succes! Îi spuse amabil domnișoara blondă cu sâni descoperiți.

Telefonul suna de zor și încerca disperată să îl găsească, în timp ce liftul cobora spre parter. Ușile se deschiseră, iar ea apăsă butonul cu numărul 15 și se rezemă de zid, ducându-și cu nerăbdare telefonul la ureche.

— Bună, Max! Am ajuns la interviul de care îți spuneam.

— Ți țin pumnii! Simt că de data asta vei reuși, încearcă doar să fii sinceră și să ai încredere în tine. Eu am, nu ai uitat asta, nu-i așa? Întrebă Max de la capătul celălalt.

— Nu aș avea cum să uit, ținând cont că îmi amintești asta la fiecare interviu... și nu prea au fost puține. Oricum, mă gândeam doar cum ar fi să

susțin interviurile într-un lift. Cred că măcar ar fi mai interesant! se plânse ea subtil.

Ce-i drept, le încercase chiar pe toate și, dacă nici asta nu mergea, clar următoarea dată când ar fi fost întrebată iar de vreo asistentă a asistentei ce altceva ar mai dori până la interviul „live”, o să ceară un interviu în lift. Apelul fusese întrerupt de lipsa de semnal, așa că se gândi să renunțe la pantofi calculând mental cam câte secunde avea să își relaxeze picioarele în lipsa tocurelor ce îi răniseră tălpile între cele două stații de RATB, cât avusese de mers de la ultima mașină.

— Ahh! exclamă ea dându-și ochii peste cap și mușcându-și ușor buza de jos.

— Câtă plăcere provocată de o călătorie cu liftul! se auzi o voce sobră de bărbat. Feli sări ca arsă.

— Cum îți permiți? Nici nu am observat că mai e cineva în lift, șopti ea rușinată, scăpând telefonul pe jos. Am picioarele vineți și capul cât un tractor. Am interviu, așa că încerc să îmi revin înainte de a-mi forța iar estrogenul să reînvie pentru câteva minute. Țasta e ultimul, clar!

— Ultimul lift? Întrebă el serios.

— Ultimul interviu pentru un amărât de job!

— Din câte observ, nu prea te încadrezi în tipare, se întoarse el să o privească, în timp ce ridică telefonul de pe jos unde se desfăcuse în bucăți. Dacă nu îl obții, ce ai de gând să faci? Te pensionezi? spuse chicotind bărbatul înalt într-un costum negru și strâmt, căci doar atât reuși Feli să vadă.

— Nu! Mă sinucid! Și am să trimit câte o scrisoare fiecărui potențial angajator care a preferat să nu își folosească neuronii sau ochii de la început încât să știe că nu mă „încadrez în tipare” doar studiind CV-ul, mai ales că, mai nou, mai avem și câte o poză aruncată printr-un colț pe acolo, dacă asta e problema care îmi sabotează viața profesională. Am fost o studentă eminentă și am terminat facultatea aproape cu 10, dar lucrurile astea nu prea pot fi menționate. Dacă nu ai vreun „prof” care să dea o referință, se pare că e în zadar... Îi răspunse ea resemnată și calmă.

— Înțeleg! Multă baftă atunci, spuse zâmbind și părăsind liftul bărbatul cu miros extrem de sexy.

Feli realizează că aceste „picioare lungi și musculoase” coborâseră la același etaj. Însă până să se dezmeticească și să folosească instrucțiunile primite, tipul

dispăruse. Parcurse holul lung și deschise ușa din capătul lui. Înăuntru era un birou din lemn masiv asortat cu un scaun cafeniu, aflat pe partea stângă, o canapea și o masă pe care se afla un expresor de cafea, câni și ceva ustensile de bucătărie. În față însă, mai observă o ușă neagră și pereți din sticlă, acoperiți pe interior probabil de jaluzele. Se așează pe canapea și încep să butoneze telefonul ei cu taste roase de cățelușa mătușii lui Max pe care o vizita destul de des de când plecase mama ei în capitala iubirii.

Ii trimise un mesaj lui Max pentru a nu se îngrijora și a se asigura că nu urmează să o certe iarăși că refuză un telefon „mai normal”, așa cum o implorase în nenumărate rânduri să accepte, când văzu că ușa din sticlă acoperită de jaluzele din fața ei se deschise. O țipă de doi metri, cu tocuri, cu ochi albaștri și fustă scurtă, ieși zâmbind viclean dinspre un birou.

— Doamna Felicia?!

— Tot domnișoară, fir-ar să fie! Spuneți! șopti ea zâmbind și încercând să facă iarăși o glumă nereușită.

— De luni începeți munca! Vă așteptăm luni, de la ora 07:00, pentru a vi se da primele instrucțiuni legate de job!

— Păi și interviul?! Adică nu mă înțelegeți greșit, dar nu vreau să mă trezesc că luni sunt și concediată sau expediată pe motiv că nu mă pliez așteptărilor companiei dumneavoastră. Interviul când îl susțin?

— În această firmă toți angajații își folosesc neuronii, iar șeful a zis că nu e de ajuns un CV din care să știe când cineva se „încadrează” sau nu în tipare, dar crede că interviurile din lift sunt extrem de sincere și productive!

Feli sări la gâtul femeii extrem de frumoase și o îmbrățișă aproape până la dezechilibrul acesteia. Apoi

reveni cu picioarele pe pământ și îi întinse în mod profesional mâna, încercând să își mascheze zâmbetul larg ce îi trăda fericirea. Își luă pantofii în mână și cu o mișcare prietenoasă îi transmise și ușii un salut milităresc, iar apoi se îndreptă către ieșire.

— Încă ceva, Alexander a precizat că nu ar strica să vă luați niște încălțări comode, îi spuse ironică asistenta privind-o de după birou cu picioarele așezate de așa natură ca Feli să îi poată analiza frumusețea pantofilor.

Feli îi privi atent zâmbetul, apoi își mută privirea iar către încălțările acesteia.

— Cu siguranță! Mulțumesc! Îi zâmbi ea ironic asistentei, regretând amarnic

că în urmă cu doar câteva minute sărise la gâtul ei gata - gata să o sugrume, în încercarea de a împărtăși sincer propria fericire.

Capitolul 2

Își petrecuse weekendul încercând să afle mai multe detalii despre firma unde avea să lucreze, dar nu reușise să afle mai nimic în plus decât ceea ce știa deja și anume că este o firmă de organizare de evenimente cu circa șase angajați și șapte parteneri. Despre bărbatul din lift, care se dovedise a fi șeful ei sau cel puțin vreun șef de la resurse umane, nu reușise să afle absolut nimic. Căutase pe toate site-urile și nimic. Găsise doar numele de Petru Alexandru ca fiind fondator al firmei, dar îi apăruseră doar poze cu oameni trecuți de vârsta a treia, deci cedase în final.

După o noapte de entuziasm, amestecată cu frica de eșec, în care nu prea reușise să se odihnească, Feli se trezise cu noaptea în cap și se instalase în fața geamului cu o cană mare de cafea. Deschise fereastra pentru a-și reveni rapid de la aerul rece, dar nu o ajutase cu nimic mai mult decât să-i stingă căldura exagerată a corpului,

interiorul ei rămânând la fel de înfierbântat. Își spală meticulos dinții, fața, își acoperi chipul cu un gram de cremă creată de mama ei special pentru a-i menține tenul curat și sănătos pentru mult timp, apoi își puse hainele pe care le alesese cu grijă timp de trei zile. Pregătise o pereche de pantaloni negri cu talia înaltă și o bluză din mătase roșie cu volănașe negre de-a lungul gâtului ei subțire. Își luase o pereche de opincuțe, își aplică doi stropi de parfum, nu de alta, dar era pe terminate și încă nu trecuse de perioada de probă pentru a cere un avans, iar Max, cel care o aprovizionă mai mereu cu parfumuri din țările pe unde avea delegații, avea să revină în țară abia peste patru luni.

Își luă geanta pregătită, gata să prindă RATB-ul către noul ei job. Telefonul sună și Feli verifică nerăbdătoare. Credea că o sună Max, cu care nu reușise mai deloc să vorbească pentru a-i da vestea cea nouă.

Max terminase Politehnica cu media 10. Făcuse și Facultatea de Construcții pe care o urmasse în paralel cu Automatica, terminată cu media 8. Ajunsese un inginer de bază la nivel internațional și lucra pentru o firmă nemțească de câțiva ani. Viața lui se împărțea între țările bogate unde trebuia să știe cum să cheltuiască cât mai mulți bani pe extravaganțele miliardarilor, precum Dubai, Japonia, SUA etc. și țările foarte sărace, unde trebuia să facă lucruri mărețe cu buget mic. Niciunele nu erau imposibile pentru el. Nu refuzase niciodată un

proiect, decât dacă el considera că ar putea pune în pericol viețile unor oameni; în rest, luase totul ca pe o provocare, iar asta îl adusese în topul oamenilor de succes. De data asta, era plecat pentru șase luni în Dubai, unde urma să fie pus pe picioare proiectul unui cartier în formă de palmier. Internetul era foarte securizat și extrem de încet, fusul orar era un adevărat coșmar și munca intensă depusă acolo făcea ca ei să fie mai distanți decât niciodată.

— Un număr nou, își zise ea uimită! Da, vă rog!

— Alo, domnișoara Felicia Rădulescu?

— Da! Dacă mă sunați pentru vreun interviu, nu mai am nevoie, mulțumesc, m-am angajat!

— Vă sun din partea firmei „AP”. Domnul Petru m-a rugat să vă anunț că trece să vă ia în circa 10 minute.

— Dar nu este nevoie, mă descurc să ajung singură! răspunse ea panicată.

Până să mai apuce să zică ceva, linia era deja deconectată și apelul întrerupt. Exact zece minute mai târziu, o mașină neagră opri în fața scării blocului unde locuia. Feli se repezi la ea și deschise portiera. Bagă capul și observă înăuntru doi bărbați. Unul conducea, iar celălalt era pe scaunul din spate privind năucit către ea.

— Deci tu ești patronul, nu doar vreun director de la HR, nu?

— Urcă și taci, domnișoară! Timpul meu este foarte prețios!

Feli se urcă. Ușor - ușor simțea că i se înmoaie carnea din interior spre exterior și nu înțelegea de ce. Își trecu prin minte imaginea omului din spate de nenumărate ori. Oare omul ăsta era real? Ar fi vrut să îl imobilizeze cu niște cătușe pentru a putea să îi studieze fiecare detaliu. Cum cătușele lipseau din geanta ei, decise să deschidă oglinda micuță din fața sa. Se uită în spate cu emoție și frică. Ochii ei se opriră brusc la părul negru și puțin cărunt ivit pe lateral. Apoi coborî mai jos descoperind niște ochi mici și de un negru intens. Fața îi era frumos conturată de barba fină. Trăsăturile păreau ale unui copil maturizat înainte de vreme. Buzele îi erau mici, dar cărnose, iar linia feței îi descoperea o încordare sau poate răutate, nu se putea decide.

— Domnișoară asistentă, poate v-ar conveni mai bine să vă întoarceți pentru a mă studia mai amănunțit, zise el sarcastic.

Feli nu mai aștepta să proceseze vorbele lui întorcându-se la 180 de grade pentru a-l privi pe omul „nepământean”, așa cum îl concepusese deja mintea ei. Ochii lor se întâlneau, dar dunga accentuată a frunții nepământene nu era un

semn prea prietenos.

— Întoarce-te la locul tău și vezi-ți de-ale tale. Ce dracului faci?!

— Mi-ai zis să mă întorc, așa că am făcut-o, răspunse ea stânjenită. Apropo, de unde știai tu unde stau eu?! Îi veni o revelație lui Feli.

— Dumneavoastră!

— Poftim? Întrebă Feli nedumerită.

— Dumneavoastră, am spus. Apelativul tău pentru mine e „dvs.”, „domnul Petru” sau „domnul Alexandru”.

Asta o lovi pe Feli direct în capul pieptului. Simți că nu mai poate respira. Era o umilință mult prea mare pentru inima ei deja rănită. Se întoarse smerită pe scaunul ei și încercă să își țină lacrimile.

— Să nu plângi, proasto! Își spuse ea în sinea ei. Ai căutat-o cu lumânarea, ai să pierzi și jobul ăsta!

Feli nu știa cât timp trecuse exact și se afundase profund în gândurile ei. Șoferul coborî din mașină și ușa se închise în urma lui. Feli rămase pe loc înțelegând că au ajuns la muncă.

Șoferul ajunsese însă rapid pe partea ușii lui Petru Alexandru; acesta își dresе vocea și spuse pe un ton mai liniștit de data asta în timp ce se pregătea să coboare din mașină:

— Din CV!

— Poftim? Mă scuzați, dar nu am înțeles, domnule Petru.

— Adresa ta o știam din CV. Și cum știu că nu ești o prietenă prea bună cu pantofii, m-am gândit să nu particip la un act de sinucidere, așa că ți-am mai acordat un beneficiu.

— Nu era nevoie, mulțumesc!

Dar deja prea târziu pentru a mai spune ceva, căci marele patron începu să meargă într-un pas prea mare către ușa de la intrare. Feli alergă rapid în urma lui, dar insuficient pentru a putea prinde liftul în care acesta urcase.

Petru Alexandru ținea capul sus, iar ochii lor se țintiră exact când ușile se închideau. Doamne, ce sclipire aveau! Ce chip nepământeian putea să aibă acest om! Oare jobul ăsta chiar avea să îi aducă un beneficiu în viață? De ce oare simțea că avea să se îmbogățească financiar și să sărăcească sufletește? De ce omul ăsta avea atâta putere de a-i șterge zâmbetele de pe buze instant? O umilise și o tratase ca pe un sac de cartofi. Și nu asta era problema, ci faptul că Feli își vedea valoarea exact așa. Ca un sac de cartofi. Omul ăsta îi scotea

adevărul în față și o plesnea cu el de prea multe ori în prea puțin timp. Așteptă următorul lift și urcă la etajul 15. Ajunsă în hol, se și așeză pe canapea așteptând să vină femeia de „aur”. O frumusețe cum Feli nu ar fi putut ajunge vreodată nici cu cincizeci de operații estetice. În sinea ei, știa că defectele sale erau prea multe și prea greu de suportat pentru un bărbat. Altfel de ce ar fi ajuns atât de singură și nefericită sentimental într-o eră când femeile sunt curtate și la cincizeci de ani și pot îndeplini cu succes atât rolul de soție, cât și pe cel de amantă, simultan. Într-o eră a relațiilor deschise ea nici nu reușise să aibă una doar pentru beneficiile sexuale. Și așa știuse clar că probabil nici acolo nu fusese înzestrată.

Curând, asistenta blondă ieși afară din biroul cu ușa neagră.

— Ușa asta e cu ghinion, își zise ea cu glas slab. Negru, cine își pune o ușă neagră? Cred că aș lipi un curcubeu pe ea dacă ar trebui să o văd zilnic.

Ceea ce nu știa ea e că avea dreptate. Negrul ăla din viața lui Petru Alexandru, norii ăia de ploaie pe care nu îi mai vedea sfârșindu-se aveau nevoie de un curcubeu, dar nimeni nu reușise să deseneze măcar o primă culoare din acesta.

*De-am ști cum e viața,
Ne-am mai trezi dimineața?
Am merge pe stradă cu-aceeași trufie
De-ar fi să știm ce are să fie?!*

Capitolul 3

Feli înțelese curând că minunata făptură blondă avea să plece din firmă, iar biroul ăla „drăguț” avea să îi rămână ei. Normal, cine avea să reziste prea mult lângă un patron atât de lipsit de bun simț și de rigid, atât de rece și de inuman? Se așează pe scaun pentru a învăța toate cele necesare. Când însă își aruncă privirea pentru o clipă în partea stângă, încremeni. Zidul din geam ce îi despărțea era acum dezgolit complet de jaluzele. Un scaun gol din piele maro și un birou colosal din lemn masiv iar alături de două fotolii și o măsuță mică în fața lor umpleau camera. Biroul era acoperit cu dosare aruncate parcă ordonat de-a lungul lui, de un laptop deschis imprimat cu numele firmei AP și un mare pomelo. Petru Alexandru se așează apoi pe scaun și o privi preț de câteva secunde. Camera era scăldată în lumina ce pătrundea de peste tot prin geamurile mari din spatele lui.

Trezită parcă dintr-un vis de mâna asistentei blonde ajunsă brusc pe umărul ei, Feli se trezi vorbind.

— Acolo stă...

— Acolo este biroul lui Alexander! Nu intri acolo decât dacă ești chemată și niciodată înainte să bați. Să nu uiți asta!

Ahaa, vasăzică pentru unii era doar Alexander. Oare apelativul ăsta „dvs.” era doar pentru femeile urâte pentru a putea compensa cumva lipsurile lor?! Cine știe?!

Nu durase mai mult de două ore pentru a învăța tot ceea ce avea de făcut. În definitiv, Feli terminase facultatea ca șefă de promoție și fusese o studentă eminentă, dar „prostia” ei de a refuza cererea de amantlâc cu rectorul facultății avea să îi încheie cariera înainte să înceapă. Iar mândria de a refuza joburi pe care Max i le găsisese de-a lungul anilor contribuisese și ea din plin la eșec.

Alice, căci între timp aflate numele fostei secretare venită din țara minunilor, se gândise ea, pentru că numai o minune putea înzestra o femeie cu atâtea calități, intră în biroul mare, rămânând acolo o perioadă lungă de timp. Trase jaluzelele, blocând iar accesul de a mai vedea ceva; curând se auziră râsete din gura gingașă a femeii.

— Ei, desigur, îi dă lichidarea cel mai probabil. Oare și pentru el este valabil „testul picioarelor”?!

Femeia ieși din birou ținând în mână o cutie frumos împachetată. Își luă rămas bun de *la Feli cu ochii înlăcrimați, de parcă s-ar fi cunoscut de o viață, și plecă spre lift.*

— Oau! Omul știe să cumpere și așa ceva, se gândi ea iarăși.

Telefonul de pe birou sună curând.

— Gândești prea mult! Trimite-mi raportul din ultima lună în următoarele două minute pe mail.

— Care rap... și telefonul se închise.

Fir-ar ea Alice! Plecase cu tot cu tărâmul ei minune și pe ea o lăsase într-o lume de extraterestrii ciudați. Căută prin fișiere și găsi și raportul final lunar. Se apucă să citească cifrele. Of, Doamne, așa dor îi era de cifrele alea, de raporturi și tot ce mai învățase în anii ăia mulți și grei. Muncise atât de mult să termine facultatea cu note mari, în speranța că va reuși să își scutească mama și bunicii, de dezamăgirea de a fi mediocră, încât brusc lacrimile își făcură loc pe ploapele ei grele... realizează că totul a fost în zadar.

Telefonul sună și îi întrerupse gândurile.

— Două minute! Am spus două minute! Ai idee cât timp a trecut?! Le vreau acum! țipă el suficient de puternic și ferm încât glasul îi răsuna prin pereți, dincolo de receptor.

— Nu sunt robot! completă ea fără să își dea seama că îi repetă tonul. Mă scuzați, imediat îl trimit! Își dresе Feli vocea în cele din urmă.

Raportul apăru pe mail, dar Petru Alexandru era încă bulversat de toată situația. Ce fusese în capul lui

să angajeze o asemenea asistentă? De ce îi păsase lui de actele ei suicidale și de când punea el mai presus binele populației decât propriul cont bancar?! Ce văzuse oare în femeia asta prea scundă și prea efervescentă?!

Oare sâni ei mari și rotunzi putuseră să îi tulbure mintea atât de tare? Văzuse sâni cât toată Sahara cămile. Oare părul ei buclucaș acoperise atât de tare lipsa unor calități pe care le considera fundamentale? Oare zâmbetul ei prea curat imobiliza cuvintele alea fără sens și pline de prea multă franchețe pentru o femeie?! Nici el nu știa. În definitiv, avea nevoie de o asistentă, nu de un exemplar de șlefuit precum Christian Grey, iar ea îi afirmase nu de mult că terminase facultatea cu zece.

Ziua se încheiase, iar Feli primise un email scurt: „Poți pleca! Dimineață la ora 8 să fii aici”.

A doua zi, mașina nu mai veni, iar Feli alergă rapid între stațiile RATB. Ajunsă la muncă, avu tendința de a bate la ușă, dar își aminti de regulă: „Nu intra nechemată!”, așa că se așează cuminte la computer. Îl deschise și rămase surprinsă să găsească un email cu toate instrucțiunile și cerințele pentru ziua respectivă. Se apucă de lucru așteptând din ce în ce mai mult telefonul care să o invite în birou. Nimic. Orele treceau și totul se desfășura pe mail. Singurul contact dintre ei era asigurat printr-o fereastră închisă cu jaluzele și două computere.

Același lucru se repeta deja de patru zile la rând, până ce Feli insistase într-un apel telefonic cu unul dintre

clienții firmei să vină la birou pentru o negociere mai în detaliu, lucru care, sugerase ea subtil, ar fi în avantajul lui, mai ales dacă el ar solicita întâlnirea direct „domnului director”. Ajuns acolo, Feli ridică entuziasmată receptorul pentru a suna fantoma de dincolo de uși. Doar că nimeni nu răspunse. Oare omul ăsta chiar era acolo? Cum era posibil ca un om să nu folosească nici măcar toaleta o dată pe zi când ea mergea de cel puțin două ori pe oră?! Primi rapid un mail „Să intre!”. Îl invită pe om și așteptă cuminte finalul întâlnirii. Știa clar din cărțile ei groase de negocieri că la finalul întâlnirii îți conduci partenerul cel puțin până la ușă. Așa avea să își reînnoiască imaginea ștersă a omului - fantomă.

Dar ușa se deschise și, odată cu ea, și mintea ei care transmise rapid către întregul organism o stare de agitație și nerăbdare. Din păcate, doar clientul zâmbăreț ieși, în timp ce tot surâsul ei pieri pe față. Așa că se decise. Avea să intre fără ezitare... deja era prea mult.

Apucă ferm clanța și se împinse rapid în ușă.

— Așa ceva e deja prea mult! vorbi ea cu respirația sacadată.

Petru Alexandru își ridică încet capul din computer și rămase mut cu privirea ațintită spre ea.

— Nu îmi amintesc să fie menționat în fișa postului că trebuie să lucrez cu o fantomă, domnule! Știți, oamenii mai au nevoie și de socializare...

— Fantomă?! Femeie, tu ești nebună?! Îmi amintesc însă, clar, că am pus să ți se aducă la cunoștință imprudența de a mă deranja fără a fi chemată. Se ridică din scaunul mare și se îndreptă către ușă.

— Ieși! Îi spuse el cu ochii tulburi. Socializarea o faci tu în timpul liber. Aici ești plătită să muncești.

— Alexander...! zise Feli tremurând, încercând să o imite pe fosta lui secretară. Trupul ei era de necontrolat. Oare avea vreun început de Parkinson ca străbunicul ei?! Avea să vadă un medic pentru asta, altfel nu s-ar fi explicat tremurul ăsta nebun și de necontrolat pe care nu îl mai simțise niciodată.

El o apucă de mână și se duse periculos de aproape de ea.

Cămășile, își spuse ea în gând, cămășile mele sunt prea mici. Ar trebui să îmi cumpăr un număr mai mare ca să evit riscul de a se rupe, se gândi ea în timp ce inima se zbătea încercând disperată să străpungă pieptul, iar hainele îi păreau prea strâmte.

Se aplecă spre ea și îi spuse cu glas încet și provocator.

— Ieși, am spus... și să nu îți mai vâd fundul sexy pe aici! Și nu uita: „domnule Alexandru” sau „domnule Petru”! Ai două variante, chiar nu pricepi niciuna?!

Ce fusese oare în capul lui să îi vorbească despre fund, se muștră singur rotindu-se în scaun.

Feli ieșise ca un fulger fără a mai spune ceva, înainte de a suferi vreo sufocare sau vreun stop cardiac.

„Fundul sexy”? repetă ea. Vasăzică, doar pe fund e concentrată „bestia” asta.

Pentru Petru Alexandru fusese clar. Să o vadă după atâtea zile în care sperase că își va limpezi mintea și fie va găsi cea mai bună soluție să o concedieze, fie va pleca singură, era năucitor. Sentimentul femeii la dietă căreia îi pui în farfurie o ciocolată imensă după zile întregi de broccoli fiert îl cuprinsese.

„Poți pleca.” primi ea mail și asta avea să și facă.

*De-am ști să vorbim mai mult cu natura,
Ne-ar spune ea oare ce spune literatura?!
Ne-ar spune că dragostea atât de promovată,
E justă și bună, e nevinovată?!*

Capitolul 4

După un weekend dedicat romanelor despre războiul petrolului, Feli se trezi năucită. Nu reușise să vorbească mai deloc cu Max și tot ce știa despre el provenea dintr-un mail fugitiv primit de la el.

„Iubita mea surioară, iartă-mă că nu am reușit mai deloc să te sun. Aici unele aplicații sunt blocate, iar altele merg foarte greu. Mă simt mândru de tine pentru job, dar sper să fie doar unul de moment și să nu te plafonezi, între timp, mai încearcă și la altele. Mai știi postul acela de manager de proiect din cadrul firmei Concept Pro? E încă disponibil, deci oricând te poți răzgândi, știi bine.

Îmi este foarte foarte dor de tine, dar vreau să știi că ți-am cumpărat un cadou de care sunt sigur că te vei bucura. E ceva demn de o floare frumos mirositoare cum doar tu poți fi.

Nu uita că te iubesc enorm,

Max, regele schelelor”.

Deschise fereastra, își luă cafeaua aproape și asculta orașul gălăgios. Pentru prima dată după mult timp asculta și altceva decât gândurile proprii. În fața geamului sau, observă, după atâta amar de vreme, că pomii scunzi pe care îi avea fotografiați în mintea sa, acum ajungeau ca o plecăciune până la fereastra ei.

— Minunat! Ce ciudat că nici nu am realizat cât de repede se schimbă totul în jurul meu. Cum oare am putut să ratez minunata reverență a acestor copaci datorita cărora exist?!

Păsări mici și multe ciripeau. Fiecare cu glas propriu. Probabil o baladă a familiei, își închipui ea, devenind geloasă pe ele pentru grupul plin din care făceau parte, neștiind ce este sentimentul de singurătate.

— Ce minunat e să te poți trezi înconjurat de alții! reflecta ea privind pentru o clipă asupra vieții ei triste.

Întorcând privirea, observă doar o cameră plină de cărți, aruncate pe ici, pe colo, stricând imaginea ordonată a unei case. O canapea și un birou pe unde Feli își plimbase des amanpi din câte un roman vechi și ieftin achiziționat de la tarabele de anticariat erau singurele lucruri pe care le știa lângă ea mereu.

Mintea încă nu îi fusese străpunsă de luciditate. Se simțea prea obosită de gânduri, de dureri, de speranțe deșarte. Somnul fusese cel mai bun prieten al ei

în toată perioada. Un prieten excelent care reușea să îi fure tot greul vieții. Motoare de mașini, păsări, câte un câine

mârâit, e tot ce putea auzi. Într-o lume a oamenilor, aceștia abia dacă puteau fi simțiți. Într-o lume a oamenilor, ei păreau a fi inexistenți. Reușise însă să își păstreze zâmbetul pe față mai mereu.

Oare la fel se trezise și Petru Alexandru? se întrebase ea.

El se trezise încă de la ora cinci, dar nu reușise să își mobilizeze picioarele pentru jogging-ul obișnuit. Simțea nevoia să doarmă. Simțea că ar fi vrut să se înece cu somn căci îi lipsise mult în toți anii. Își deschisese telefonul și îi livrase un mesaj lui Betty: „La mine cu cafeaua la ora 10. Ușa e deschisă.”

Avea să folosească testosteronul care o luase razna, așa poate reușea să gândească liber și să lucreze cu „tipa cea nouă și nebună”.

— Intră! spuse el auzind ușa dormitorului.

Femeia intră, iar el se năpusti asupra ei ca un leu înfometat asupra prăzii. Îi apucă pantalonii și trase de ei cât putu. O dezveli până la genunchi și, fără a o lăsa să se dezmeticească, se împinse în ea cu sete, lăsând-o să geamă într-o frenezie. Își vârî mâna pe sub tricou și îi simți sânul de plastic tare. *Sânii ei sigur sunt naturali. Atât de mari și cărnosi.* - se gândea el... la Feli. Câteva minute mai târziu, mintea îi era mai plină, dar trupul mai gol.

Betty fusese un ajutor de nădejde ori de câte ori el simțea nevoia. Știa să nu sune și să se facă dispărută atunci când el dădea semnele unei preocupări prea mari legate de muncă.

— Geanta aia... aproape că s-a vândut, zise ea încercând să își aranjeze părul în oglinda de deasupra patului.

— Diseară ai banii în cont, acum trebuie să îi produc. Fugi! Îi vorbi el seducător. Fugi, baby, fugi că am treabă!

Betty sări în sus chicotind ca o fetiță căreia tăticul avea să îi cumpere o nouă păpușă. Îl sărută pe obraz și dispăru.

— Cafeaua e pe blatul din bucătărie și azi... cu siguranță încă nu s-a răcit, îi reproșa voalat femeia.

Dar Petru Alexandru se hotărî să iasă. Își trase pe el o pereche de blugi, un tricou bine călcat din dulap și un hanorac cu glugă mare. Își puse ochelarii și întinse pasul spre nicăieri. Douăzeci de minute mai târziu se trezi în cartierul lui Feli, în fața unei cafenele Starbucks.

Își comandă cafea obișnuită și ceru să fie scris pe ea Felicia. Oare ce l-o fi

apucat? În așteptarea cafelei, o ușă pliantă se deschise și o nălucă de femeie era întinsă pe jos. Angajații își lăsară treaba de o parte și săriră într-acolo. Petru Alexandru își scoase ochelarii și o văzu pe Feli cu buclele ei îngropându-i fața, cu mâinile prea fragede pe podeaua curată și cu picioarele ei slabe atârând după spatele curbat. Minteă îi fu inundată de o mie de poziții în care ar fi putut să o pătrundă. De alte o mie de locații, de la toaleta unei cafenele la leagănul vechi al bunicilor...

Ajutată de angajați, Feli se ridică.

— Fantomaaa! strigă ea buimacă arătând cu mâna și toată lumea întoarse capul spre Petru Alexandru. Se repezi spre el și își atârână mâinile deasupra gâtului lui.

— Dumnezeule mare, aproape că nu aș fi crezut că ai auzit de această poțiune magică numită cafea, chicoti ea.

— Cafeaua pentru Felicia e gata! strigă barmanul.

Feli făcu ochii mari și zâmbi.

— Mă urmăreai? Mi-ai luat chiar și o cafea? Atunci hai să o bem împreună!

— Cred că e o confuzie, zise el, dar o poți păstra tu. Și îi puse ei cafeaua în mâna stângă.

— Nu, nu, nu, domnule fantomă! Azi, în dimineața asta, vei fi al meu, cu tot cu această băutură magică.

— Mda?! Și cam ce ai vrea? Să mă bei ca pe o cafea sau să mă freci cum ai frecat podeaua?

Și brusc mintea lui o luase razna. Doamne, cât de bine ar fi fost oricare dintre variante. Dar Feli își reveni.

— Să te privesc ca pe un amic, îi spuse ea.

Își lua cafeaua și îi zise ospătarului peste umăr:

— Încă una mare cu zahăr și lapte, la masa de pe terasă. Alexander, numele e Alexander.

— Cafea cu zahăr și lapte?! N-ai pic de cunoștințe despre oameni. Nu e de mirare că ți-a fost greu să îți găsești un job. Lungă, simplă, corectă el comanda.

— Ascultă, domnule fantomă, azi am să te beau pe tine, ținând cont că buzele tale aveau să îmi atingă numele de atâtea ori și să îți provoace atâta plăcere. Și îi făcu cu ochiul.

— Mai termină naibii cu fantomele tale. Ce te-a apucat?!

— După cinci zile în care nu îți vezi absolut deloc șeful, orice angajat ar

spune că e o fantomă.

— Orice angajat ce nu își face treaba și are suficient timp liber, o întrerupse el.

— Orice angajat care îți este asistent și se așteaptă să învețe ceva mai mult decât știa, adică niște telefoane date și munca de pc, îi reproșă ea. În toată săptămâna m-am simțit ca la o firmă de pompe funebre, în niciun caz că la una de organizare de evenimente.

— La nevoie, putem organiza și înmormântări. Poate chiar pe a ta, într-o zi. Cum e cu gândurile suicidale, încă le mai ai? zâmbi el sarcastic și nesimțit.

— Nu, acum mă gândesc mai tare la asasinarea patronilor. Tind să cred că e mai palpitant și mai benefic societății, îi răspunse ea în timp ce sprâncenele se jucau pe chipul ei calm.

Cafeaua rămăsese neatinsă, așa că Feli își puse buzele mici pe paharul de hârtie.

— Hmm! scoase ea un sunet de femeie înconjurată de plăcere. Ce ar putea să își dorească un om mai mult de atât?!

— Un alt „Hmm” provocat de alte părți ale corpului, răspunse el pe un ton erotic.

— Vrei să te culci cu mine? Întrebă ea surprinsă.

— Vrei să mă culc cu tine, deci ! râse el malefic. Ei bine, eu nu mă culc cu angajatele, îi zise el trăgând în jos ochelarii pentru a i se vedea sprâncenele ridicate.

— De asta și-a dat Alice demisia?! Îl provocă ea.

— Ai de gând să îmi faci o listă cu toate femeile din jurul meu futute sau potențial futute? și brusc fața lui deveni sobră.

— Dacă primesc un mail scris despre asta, sigur că da! răspunse ea indiferentă.

— Începe cu tine pe lista de „never futute”, îi zise el și se ridică de pe scaun.

Simțise cum obrazii îi iau foc auzind limbajul lui cu care nu era deloc obișnuită.

— Apropo, Mirela de la departamentul de resurse umane urma să te sune. Luni plecăm în provincie pentru organizarea unei nunți a unor iubitori de natură. Ia-ți niște haine decente și fii gata la cinci! se ridică brusc și cu ochii îndreptați spre Feli, strânse în pumn paharul de carton pe care îl aruncă nepăsător la gunoi. Se apropie de ea și îi spuse încet la ureche:

— În final, toate ajung acolo, important e cine le savurează înainte.

Îl privea în timp ce el mergea țațoș pe bulevard. Cum putea oare să îi găsească scuze pentru fiecare mârłanie și clipă de umilință, nici ea nu știa. Obișnuia să nu dea doi bani pe bărbați. În defınitiv, toți erau niște porci mistreți ce se credeau lei. Doar avusese destule exemple... Tatăl alcoolic al singurei prietene din facultate, Dia, ce ie aplica pedepse fizice cu o curea, în trecut, ei și mamei sale, până ce cancerul îl răpise (trăiască cancerul!), un profesor ce înlocuia fiecare neuron cu un hormon bărbătesc de fiecare dată când putea și... tot așa, lista continuă.

Capitolul 5

Luni dimineață, la ora cinci, se auzi o bătaie cruntă în ușa apartamentului. Feli coborî din pat nedumerită, într-o pereche de boxeri și un tricou larg cumpărat de pe la second, pe care îl luase să îl facă cârpe de șters pe jos, dar care avea o culoare unică și, ca urmare, într-o inspirație de-o clipă, decise să îl transforme în pijama. Deschise ușa și își dădu la o parte bucla de păr de pe ochiul drept, singurul sacrificat pentru a se deschide puțin mai mult de jumătate.

— Alexander! D-le, mă scuzi, ce dracu' ai cu mine la ora asta?!

Petru Alexandru nu mai fu lucid când o găsi atât de vulnerabilă și inocentă. Se repezi asupra ei și cu o mână îi prinse piciorul gol, ridicând-o pentru o lipi de perete, pierzându-și echilibrul, iar cu o mână o azvârli de-a lungul gâtului pentru a-i îndepărta părul moale.

— Lasă-mă jos, brută ce ești!

El nici nu o auzi. Nici nu trebuia. Își plimba fața prin părul ei, încercând să se îmbete din mirosul atât de pur al acestei femei. Aproape că o sărută când cineva apăru în pragul ușii.

— Sunteți bine, doamnă?

— La naiba, sunt bine de tot!

El își desprinse mâinile de pe corpul ei și se îndepărtă ușor.

—Ai zece minute să fii la mașină! Și ieși furios afară.

Era prea tentat de ea. Fusese cu tot felul de femei, dar nu avusese niciuna care să îl amețească așa. Era obișnuit ca femeile să i se supună, să fie tăcute și mulțumite la final. Cu siguranță, niciuna nu avusese o gură atât de mare pe care să își dorească cu atâta ardoare să o astupe. „Oare și în timpul sexului vorbește la fel?!” se întrebă el curios. Până la urmă, și ea își dorea, era clar, altfel nu s-ar fi purtat ca o pisică dornică de joacă. Și, până la urmă, era majoră și vaccinată, iar el avea să îi aducă puțină oboseală plăcută, căci doar era perfect pentru amândoi.

— Poate așa se va supune, se gândea el.

Feli sări în mașină și își aruncă două pungi ticsite cu haine pe bancheta din spate.

— Ai auzit și tu vreodată de existența unei genți de voiaj?! Ce dracu' faci cu plasele astea în mașina mea?

— Dacă ai fi avut decența de a mă lăsa să îmi limpezesc mintea la prima oră, aș fi găsit și un troler, dar în zece minute chiar nu reușeam să mă și îmbrac și să mai caut și geanta sau trolerul. Și doar știi cum te crizezi la întârzieri, zise ea adormită în timp ce își fixă centura de siguranță și își lăsă capul pe spate.

Petru Alexandru o privea cu poftă, mijind ochii.

— Doamnă dragă, realizezi că vorbești cu șeful tău? Dvs., patronul tău...! Se pare că pronumele ăla de politețe s-a inventat de plictiseală, iar bunul simț al unui angajat a fugit cu avionul călător pe la vreo șapte ani.

— Mă scuzați, domnule patron. Acum vreo zece minute îți uitaseși titlul în mașină, cred. Acum conduceți și găsiți-mi, vă rog, un aparat magic... chiar am nevoie de o cafea.

— Feli, te duc la gară și ai să vii în provincie cu trenul, îți jur!

— Perfect de acord, cel puțin acolo voi găsi un interlocutor pe placul meu.

— Se pare că tu joci la altă ligă, ai nevoie de un tren întreg pentru a te satisface, un singur bărbat nu îți e de ajuns. De asta m-ai respins în hol? Puteai să zici, îl invitam și pe vecin. Îi pasă el mingea orgoliului rănit pe care Feli o atinsese deja de două ori în doar câteva minute.

— Oprește mașina!

— Pardon!?

— Oprește dracului mașina, nu auzi? Oprește mașina!

Petru Alexandru opri mașina și Feli se aruncă. Nu ajunseseră foarte departe. Lacrimile deja îi inundaseră

fiecare porțiune a feței ei mici și roșii. Durerea îi cuprinsese fiecare celulă a corpului.

— Urcă în mașină! Ești nebună?

Feli deja mărise pasul, încercând să îi piardă vocea complet prin „mulțimea” de oameni. El opri mașina pe avarii și alergă spre ea. O prinse de cot, trăgând-o cu putere spre el.

— Ești nebună? Ce dracului ai de gând să *faci*? Tu crezi că fac bani alergând după femei nebune pe străzile din oraș la ora asta?

— Tu crezi că accept să fiu tratată ca o prostituată și plătită cu un salariu de asistentă?! Nu, domnule, mulțumesc!

— Îmi pare rău, dar acum treci în mașină.

— Oo, nu, nu vă pare rău câtuși de puțin. Aveți impresia că vi se cuvine, bag de seamă.

— Feli, nu fi absurdă. Întârziem și sunt o groază de făcut. Nu ai zis că vrei să înveți? De azi ai șansa.

/ Urcă-te în mașină și îți promit că te învăț ce vrei, în privința jobului.

Feli se uita către brațul ei ținut strâns în pumnul lui puternic.

— Feli, hai odată!

— Domnișoara Felicia, pentru dvs., domnule! Dacă se cere un cod moral și etic, atunci acesta trebuie să fie respectat de ambele părți, angajat și angajator!

El rămase mut. De ce era atât de greu să o convingă pe femeia asta care deunăzi fusese întinsă la picioarele lui într-o cafenea publică?!

— De acord! Acum, vă rog, la mașină!

Feli își desprinsese mâna dintre degetele lui și își șterse lacrimile. Avea să fie altfel. Se pare că franchetea unei femei o conduce spre limita depravării.

Drumul fusese lung și tăcut. Feli se uita către casele vechi ale câte unui sat pe care îl traversau. Măcar avea să prindă ceva experiență pentru obținerea unui job pe viitor, căci, în definitiv, asta îi lipsea în tot trecutul său profesional și asta o adusese către facturile plătite de luni întregi de către Max. Își notase tot și deja „datoria” către frățiorul ei crescuse considerabil. Erau frați, chiar dacă sângele era diferit, dar nu asta conta. Dar chiar și frații trebuie răsplătiți și plătiți, indiferent cât de buni și puternici sunt ei.

Alexandru se simțea atât de confuz. Oare se înșelase în privința ei?! Oare era tipul de femeie ușoară care cedează greu și pare a avea personalitate sau femeia ce pare a fi o pradă ușoară, dar greu de cucerit???

La o adică, o angajase ca asistentă și avea să nu mai interpună jobul cu patul, căci își mai văzuse greșelile din trecut. Pe Alice o pierduse pe motiv că biroul devenise pat și patul tot pat, până când fusese nevoit să o respingă lipsit de maniere și să îi ofere un salariu compensatoriu timp de șase luni.

Spune-mi viață, ce să fac *când tu trimiți vânturi care mă izbesc de munții neputinței?!*

Capitolul 6

Ajunși la destinație, i-a întâmpinat de un cuplu fericit de îndrăgostiți.

— Aer de capitală ce ucide zâmbete! spuse Livia, micuța și delicata mireasă.

— În doar o zi, organismul se schimbă cu totul, draga mea! Dă-le doar timp să respire aerul ăsta plin de oxigen și bunăvoință.

După ce strânse mâna cu ei, Petru Alexandru o prezentă de Feli.

— Domnișoara Felicia Rădulescu, asistenta mea.

— Ne bucuram de cunoștință.

— Alexander e, recunosc pentru schimbarea vieții femeilor, dar niciodată pentru schimbarea numelui lor, ziseră ei chicotind. Așa că ai grijă!

— Există deja un om potrivit pentru schimbarea numelui meu, așa că serviciile domnului Alexander în afara orelor de muncă nu îmi folosesc, răspunse Feli zâmbind sarcastic, în timp ce încerca să evite privirea lui apăsătoare și dură.

Avea deci deja un bărbat în viața ei?! De ce dracului nu se gândise de la început?! Cumva știuse din prima clipă că e singură și nefericită, dar cât de tare se înșelase... Oare o percepușe greșit de la început?

— Există deja? Îi scapă lui fără să realizeze. Și mai exact cine e și cu ce se ocupă?!

— Domnule Petru Alexandru, nu îmi amintesc când vreodată am vorbit ceva personal, cu atât mai puțin în fața unor clienți, răspunse Feli evitându-i privirea și zâmbind rece.

— Ei bine, ceartă de amorezi! zise râzând Adrian, mirele în devenire.

— Nici pe departe! Apropo, pentru voi sunt doar Feli!

— Haideți, deci, oameni buni, să vă instalăm! Își dădură cei doi miri coate și se priviră cu subînțeles.

Ajunși în fața unei cabane extrem de mici, cei doi își mai schimbară câteva priviri, după care spuseră:

— Ne pare rău pentru situația creată, însă am rezervat doar această cabană. Nu știam că vei veni cu o asistentă și, mai mult, nu știam că e nevoie de o altă cameră pentru vreuna dintre asistentele tale. Înțelegi ce vreau să spun... Îi zise Adrian cu subînțeles.

Petru Alexandru simțea cum pulsul îi creștea făcându-i vena de la cap gata să explodeze.

— Imposibil! Logodnicul meu nu ar putea accepta așa ceva! se trezi Feli spunând.

— Logodnic?! Vasăzică ești aproape măritată... și când, mă rog, aveai de gând să îmi spui? Începu el lăsând bagajul să îi cadă din mână.

— Niciodată! Nu vă privește nici pe departe, completă Feli fermă și sigură pe ea.

— Vă rog să vă instalați aici măcar pentru o noapte, iar de mâine vom încerca să eliberăm și altceva. Vă rog! spuse Livia cu o rugămintă insistentă.

Intrară și văzură un șemineu mic în capătul cabanei de câțiva metri, cu lemne gata de foc, un pat pe partea din stânga și o canapea micuță în partea din dreapta, așezată paralel cu șemineul și perpendicular cu patul din lemn masiv. Mirosul proaspăt al florilor de toamnă și așternuturilor proaspăt spălate te învăluia încă de la primul pas. Căbănuța nu era mare și nici luxoasă, dar trezea un sentiment plăcut și romantic prin culorile pastelate de maro, bej și verde.

— Canapeaua este în regulă și suficientă pentru mine, zise Petru Alexandru. Ne vom așeza, fac un duș și ne vedem pentru a pune la punct toate detaliile. Au mai rămas doar cinci zile până la evenimentul vostru, își îndreptă el atenția către miri.

Așadar, aveau să stea cinci zile departe de oraș, de care el uitase să menționeze. Și cum oare ar fi putut

dormi un bărbat de 1.88 pe o canapea de 1.20 nu le era clar niciunuia. Feli mulțumi și închise ușa cabanei.

— Am să merg afară pentru o gură de aer, așa că ai tot timpul să te dezmeticești pentru a putea începe să lucrăm, îi explică el, gesticulând mai mult decât de obicei.

— Nu e nevoie, mulțumesc. Puteți merge la duș, iar eu am să aștept liniștită în pat, cu ochii închiși, să vă faceți tabieturile.

— „Cu ochii închiși”?! murmură el. Bănuiesc că ești destul de obișnuită cu bărbați în boxeri ținând cont că te măriți.

Ochii ei se măriră, iar el realizează că o lovește puțin mai tare decât își dorise.

— De la mare, mă refer. La mare sunt bărbați în boxeri peste tot... În fine, eu intru la duș.

Feli se tolăni în pat, încercând să își adune mintea împrăștiată. Timpul curgea rapid, așa că se uită prea trează la Petru Alexandru ieșind din baie într-o pereche de boxeri negri cu dungă roșie, marca Polo. Spatele lui lat și bine lucrat

găzduia picături de apă neatinse încă de prosop. Venele lui se scurgeau puternice și negre peste mâinile mari, dar fine. Posteriorul bine definit îi exploda prin boxeri. Mușchii lucrați îi reliefa corpul bine structurat. Feli rămasă blocată timp de câteva secunde. Cum putea un om atât de frumos să trezească sentimente atât de urâte în inima unei femei?!

Se întoarse către ea, frecându-și părul grizonat puțin în părți cu prosopul alb.

— Ai face bine să îți vezi de ale tale, altfel îmi va fi greu să mă abțin, văzându-te cu ochii ațintiți spre... bărbăția mea, spuse el după o pauză scurtă.

Ce-i drept, Feli nici nu realizase că se întorsese și ochii ei rămăseseră blocați pe ridicătura din boxeri.

— Ești un impertinent! sări ea din pat.

El o prinse iar de mână, în timp ce trecea către ușă.

— Iar tu ești o sălbatică dornică de domesticire, acum că tot am revenit la tutuială.

Peste doar câteva clipe, Feli se îndreptă spre terasa cabanei, unde mirii așteptau nerăbdători să își plaseze stresul pe umerii celor doi organizatori.

— Domnul Alexander ajunge într-o clipă și vom putea începe. Până atunci, am și eu o curiozitate care mă macină la toate cuplurile ce le întâlnesc. Cum vă-ați cunoscut?

Cei doi izbucniră într-un râs zgomotos; râdeau cu poftă, iar mai apoi Adrian începu povestea:

— Eu eram un sportiv iubitor de natură, iar Livia un fotograf de păsări. În primăvară, am plecat să alerg, străbătând un pământ virgin din zona Brașovului. Livia era cățărata într-un copac încercând să fotografieze hrănirea micilor păsări ieșite din ou. Eu am încercat să îmi îndrept spatele agățat de pomul ăla tânăr, arăta el către un copac din depărtare. Așa că Livia a căzut cu tot cu cuibul ei de păsări miciute, lovindu-se de pământ. A trebuit să ne deplasăm la spital pentru investigații și să petrecem circa cinci ore în cabinetul medicului veterinar pentru a ne asigura că păsările sunt în regulă. A doua zi, fiind autorul moral al morții uneia dintre vietăți și dezbinării unei familii de păsări, Livia m-a cărat pentru a construi o casă nouă acestora. Și de aici...

Alexandru ajunsese îmbrăcat într-un trening și se așeză pe scaunul din fața lui Feli. O privi calm cât de captivată putea fi ascultând povestioara celor doi și aproape că îi veni să se arunce spre ea, să îi cuprindă fața cu mâinile și să îi sărute ochii dilatați.

— Și apoi?! zise ea fără a sesiza prezența lui alături de ei.

— Apoi, de drag că am făcut o treabă bună, Livia m-a sărutat. Am făcut dragoste lângă copac și am decis că va trebui să îi fac o casă și micuței mele privighetori, zise Adrian, prinzând între degete nasul viitoarei sale soții.

— Acum, dacă ați terminat, poate ne întoarcem și la lucruri mai practice, se răsti Petru Alexandru, făcând-o pe Feli să se îmbujoreze.

— V-ați decis în privința florilor, aranjamentelor și alte cele?

Cum putea un bărbat ca el să se descurce cu flori și lucruri atât de romantice?! Mai degrabă ar fi organizat înmormântări și petreceri private, se gândi Feli.

— Încă puțin, te rog, Alexander! Feli, tu cum ți-ai cunoscut logodnicul? o întrebă Livia curioasă.

Petru Alexandru tăcu și așteptă nervos. „Sigur e vreun băiat de cartier fără niciun Dumnezeu”, se gândi el. Dar gândul că ar putea fi peste el, îl înnebuni complet, își turnă jumătate de pahar de whiskey aflat pe masa din fața lui și își luă paharul aproape de el.

— Păi, printr-o întâmplare neașteptată, zise Feli încercând să găsească ceva rapid pentru a drege situația.

— Să auzim!

— Am să vă spun totul cu lux de amănunte ceva mai târziu.

— Invită-1 aici! Ne-ar plăcea să ne fie alături la nuntă. Mai mult, e o nuntă restrânsă, deci o persoană în plus poate ar anima și mai tare atmosfera! sări Livia să zică cu încântare.

— Asta e deja prea mult! Domnișoara e în timpul slujbei, iar eu nu accept să fie distrasă niciun moment, în plus, de-abia a început să lucreze pentru mine, așa că are suficient de multe informații și cunoștințe pe care să și le însușească.

Feli privea uimită cum doza de nervozitate i se instalase pe față. Și-ar fi dorit enorm să aibă pe cineva și să poată spune: „Bineînțeles că va veni, dacă asta e plăcerea voastră.”, dar, de data asta, fu nevoită să tacă și să mulțumească în sinea ei că fusese salvată de șeful ei nemilos.

— Cu altă ocazie, promit că îl voi aduce și pe el. Acum, din păcate, nu se poate. El oricum nu ar fi disponibil. E plecat în cursă.

— E șofer? Întrebă Adrian nonșalant.

Și-ar fi dorit să fie și măturător, dar din păcate nu reușise nici atât. Ochii lui Petru Alexandru zâmbeau îngâmfați și trupul i se dezmorțea treptat.

— E pilot! spuse ea pentru a-i tăia îngâmfwarea minunatului Alexander.

— Pilot? sări el iar ca pe arcuri în scaunul de raton maro.

Femeia asta îl trecea printr-o mie de stări de la un minut la altul. Cum dracului găsise un pilot?!

— Oho, un pilot excelent, aş putea spune.

Petru Alexandru strânse paharul între degete până ce sticlă se sparse în bucăţi, iar sângele fâşni cu putere.

— Vai de mine, cum s-a întâmplat?! săriră repede cei doi miri.

Feli simţea că leşină. Pe de o parte, sângele din cauza căruia nu se putuse niciodată duce la medicină, deşi i-ar fi plăcut enorm să fie în uniformă albă şi imaculată şi pe de altă parte gândul că provocase poate, necontrolat, accidentul unui om.

— E în regulă, e doar o mică zgârietură ce va trece imediat. Prosopul ăsta va opri orice sângerare. Să ne întoarcem la detaliile nunţii. Deci, levănţică şi trandafiri albi?

— Da! Va fi o nuntă în tonuri de mov, levănţică şi alb, răspunse Livia, nefiind însă convinsă că totul e în regulă cu mâna lui.

— Poate sunt cioburi înăuntru, îndrăzni Feli să zică.

— Poţi să aduni piesele de sticlă şi ai să vezi că e totul intact. Acum concentrează-te! i-o tăie el rapid.

— Minunat. În seara asta voi da comanda de flori. Aranjamentele scaunelor şi meselor în aceeaşi combinaţie sau o singură culoare?

— Ne gândeam la feţe de masă şi de scaune albe şi nişte flori mov, completară fericiţi cei doi îndrăgostiţi.

— Minunat!

Feli se uită spre mâna lui îngrijorată.

— Domnişoara Felicia?

Nimic... Feli contempla.

— Feli! strigă el iar, de data asta ascuţit.

— Sigur că da! Minunat! tresări ea.

— Nu îţi ceream părerea. Sper doar că ai notat.

Cum naibii să fi notat când nu avea nici pix şi nici foaie?!

— Revin imediat. Feli plecă spre cameră încercând să găsească instrumente de notat, dar în zadar. Când se întoarse, cei trei se ridicaseră de pe scaune.

— Lasă că îţi fac diseară schemă, acum mişcă-te în cameră, domnişoară!

*De-ar fi să pot trecutul să-l schimb,
Să-l re trăiesc cum re trăiesc suferința,
Aș lua-o pe străzi, să fug, să mă plimb,
Să fac tot pot să-mi ucid dorința.*

Capitolul 7

O luă înainte și îi închise ușa în față. Feli intră, neînțelegând ce se întâmplă. Petru Alexandru se așezase în fața șemineului, aprinse focul, apoi se întoarse către Feli.

— Adu-mi laptopul și așază-te pe canapea!

Feli se conformă ca o elevă ascultătoare. El o lăasă să se așeze și se puse lângă ea. Își trecu brațul gros pe după gâtul ei și îi dădu fiori atingându-o conștient, dar voalat pe umeri și pe gât. Feli butona nervoasă ca să aprindă laptopul.

— Mai presus de orice, îi șopti el la ureche!

Ea se întoarse brusc către el cu o avalanșă de emoții, simțindu-și pulsul crescând. Ochii lor se întâlniră atât de aproape, încât Feli simțea că se pierde în tumultul ăla de licăriri și sclipiri la care asista.

— Parola, spuse el zâmbind în colțul gurii. Parola este „mai presus de orice”!

Feli tastă și parola părea incorectă. Se gândi atunci că nu era decât un joc de cuvinte.

— Iubirea...? Întrebă ea cu voce tremurândă.

El izbucni într-un râs zgomotos.

— Tu chiar vorbești serios? o întrebă el după ce își stăpâni râsul isteric. Iubirea pentru tine e mai presus de orice?

— Da, și pentru orice om normal, gândesc eu! Îi răspunse nelăsându-se intimidată de atitudinea lui.

— De asta te trezești în fiecare dimineață lăsându-ți iubirea în pat, timp de cinci zile pe săptămână?

— Iubirea nu poate plăti facturi, răspunse ea iritată.

— Logic. Tocmai de asta, mai presus de orice sunt banii. Și patul tot cu bani îl cumperi, îi făcu el cu ochiul.

— Poate că da, dar banii nu pot cumpăra trăiri și sentimente. Poți cumpăra trupuri goale, femei și bărbați, dar nu și inimi. Inimile nu se vând la kilogram.

El refuza să intre în astfel de jocuri pe care femeile le aveau când vedeau prea multe telenovele așa că trecu la treabă, comportându-se ca și cum nici nu auzise ultimele ei replici.

Ea tastă și deschise computerul. O trecu printr-o serie de programe de

aranjare în spațiu, dădură comenzile necesare și făcură calcule matematice pentru a se încadra în bugetul mirilor...

— Mi-e foarte somn. Plus de asta, nu am negociat și orele suplimentare pe care trebuie să le fac, îi zise ea epuizată de oboseală.

— Mă gândeam să te plătesc în trăiri și sentimente, zise el sarcastic.

Feli simțea că se pierde cu firea. Dacă avea să o sărute, și-ar fi pierdut rațiunea complet.

— Nu am nici inimă și nici trup de vânzare. Îmi pare rău, noapte bună! i-o tăie ea scurt.

El o lăsă să se ridice și o privea lung din spate. „O femeie scundă ar trebui să poarte tocuri permanente”, se gândi el. Picioarele ei slabe țineau șoldurile bine conturate. Spatele ei mic și firav era tăiat de coada împletită a buclelor ei mari.

Și-ar fi dorit să o aibă atunci. Să îi dea lumea peste cap. Să o aibă într-o mie de poziții și pentru o mie de ori.

Când a ieșit Feli din baie, camera era goală. Avea să se întoarcă și, pentru binele amândurora, era ca ea să își continue somnul întrerupt așa de devreme în dimineața zilei. O umilise ca pe o târfa, doar nu avea să îl aștepte ca pe un domn. Își trase plapuma pufoasă pe sub umeri și închise ochii. „Inimă nebună, am să te scot și am să te tai, să fii mâncare pentru câinii vagabonzi”, își zise ea.

Petru Alexandru se întoarse în cameră târziu după ora două. Prietenul lui, whiskey-ul, fusese companion pe terasa cabanei încercând să îi potolească gândurile bune și să îi amortească toate simțurile. Se ridicase sprijinindu-se în scaun. O găsi pe Feli întinsă pe jumătate de pat, cu piciorul dezgolit de pijamaua scurtă, întins peste plapuma de un alb imaculat. Pielea ei era atât de fină și corpul ei se vedea atât de senzual în lumina slabă a focului din șemineu! Se așeză pe pat ușor și își întinse mâna peste părul ei desprins pentru a-i descoperi fața. Era atât de dulce și pură când dormea, iar gura ei părea atât de mică pentru debitul de cuvinte pe care îl revărsa zilnic. Își duse mâna peste mâna ei și își apropie capul cât mai aproape de fața ei. Îi simțea mirosul de mosc și vanilie atât de zăpăcitor. Își mută mâna către sânul ei cărnos acoperit de bluza de bumbac și brusc își simți erecția. Simțea ca înnebunește. Ce îi făcea femeia asta prea complexă și totuși atât de simplă?! Era o femeie a contrastelor. Feli se mișca ușor pe valurile somnului. El își apropie buzele de ale ei și o trase brusc către el. Și-ar fi dorit să o pătrundă atât de tare și nebunește. Ea își deschise ochii pe jumătate și până a mai zice ceva, el îi umplu gura cu limba lui.

O frenezie! Își deschise ochii pentru a-l vedea mai bine. Ea nu părea abuzată, ci savura fiecare clipă, părea mai mult decât dornică de tot ceea ce îi făcea. Îi ridică bluza de pijama până la curba gâtului și o privi însetat. Își duse gura către sânul ei, iar ea gemu lung.

— Spune-mi că mă vrei în tine!

Dar ea tăcu. Tăcu și se ruga să nu se termine. El îi cuprinse sfârcul între dinți și își alunecă mâna în josul sânilor ei. Se opri și își puse mâna peste pântecul ei. Își coborî mâna mai jos, iar ea gemu și tresări. Îi prinse capul cu mâinile și îi spuse șoptit și temătoare.

— Nu! Nu ar trebui să... nu o să mă pot abține și o să regretăm amândoi.

— Dacă tu crezi că mă pot opri, nu ești în toate mințile. Îi scoase hainele rând pe rând ca un leu agitat și o ridică în fund cu o mână.

— Vorbește-mi! spune-mi tot ce vrei.

Ea tăcu iar și îi mângâie fața cu palma întoarsă. El o privi în ochi și își puse buzele peste ale ei. Îi cuprinse sânul cu mâna și o auzi gemând. O strânse în brațe și îi sărută gâtul în mii de sărutări scurte. Îi prinse părul și îi studie fața, nasul, ochii și iar se opri asupra gurii ei.

— E rândul tău, îi mârâi el ușor.

Ea își apropie mâinile de pieptul lui și îi trase ușor tricoul în sus. Pieptul lui proaspăt epilat părea atât de încordat. Își duse mâna în dreptul inimii lui și îi simți pulsul și bătăile atât de puternice și nervoase.

El o întinse iar pe spate și îi dezlipi mâna de el. O sărută de-a lungul coapselor până când ea gemu ca într-un sunet final.

— Nu încă! murmură el.

Se revărsă asupra ei și îi prinse coapsa făcându-și loc cu mâna stângă. Mâna lui dreaptă rămase mângâindu-i fața cu degetul fin. Încercă să o pătrundă și nu reuși.

— Nu mă vrei? Nu mă vrei în tine? Nu ești pregătită încă?

El încercă să se desprindă și să coboare iar spre coapsa ei cu gura, dar ea îl prinse brusc.

— Sunt aici! Aici sus. Deschide-mi ușa minții și toate celelalte uși se vor deschide.

El gemu și începu să o sărute ușor de data asta. Își puse fruntea pe a ei și îi mârâi ușor.

— Te vreau atât de mult. Mă vreau pe mine în tine, te rog! Măcar o dată!

Ea își depărtă și mai tare piciorul sugerându-i că e toată a lui.

El zâmbi și îi sărută nasul mic.

Se împinse în ea și gemu atât de tare și de plin încât simțea că își pierde sănătatea mintală. Era atât de strâmtă și de pură. Ea tresări sub el și lacrimile îi țâșniră. El se împinse din nou și din nou și apoi se opri sub magia de plăcere care îl cuprinse. Rămase tremurând deasupra ei, tremurând de plăcere din toate încheieturile. Ea tremură, dar de durere. Rămase în ea și își lăsă capul greu lângă al ei.

— la-mă în brațe, îi zise el. Dar mâinile ei rămaseră nemișcate... El își deschise ochii și o văzu plângând.

—Te-am rănit? Ești bine? Sau poate te-am dezamăgit? Știi, sunt și beat și la beție nu prea știe omul...Vorbește!

El se trase încercând să îi studieze trupul. O dâră de sânge de-a lungul mădularului său îl lăsă mut de uimire.

— Tu, tu nu ești în toate mințile. Tu erai...

— Te rog să pleci, îi zise ea, încercând să își tragă plapuma deasupra trupului ei gol.

— Dumnezeuule mare, cum să nu îmi spui? Și pilotul? Pilotul cum... pilotul nu există, tresări el.

Se trase pe marginea patului și își lăsă capul în mâini. Beția îi dispăruse complet într-o fracțiune de secundă. Ea plângea ascunsă sub plapumă. Și-ar fi dorit să își spele rușinea cu propriile mâini. Cum rămăsese cu anii în care așteptase „bărbatul ideal”? Cum rămăsese cu toate ideile despre femeile care se culcă cu șefi? Cum rămăsese cu planul ei de a părăsi primul bărbat și a-l face să îi piardă urma? Cum mai avea acum să îl părăsească și pe el?

El se uită spre ea și văzu doar mormanul alb de deasupra ei. Dădu la o parte puternic plapuma de peste ea și se așternu lângă ea.

— Hai să te spăl! Îi șopti încet și blând și o sărută pe spate.

— Nu am nevoie să îmi speli tu rușinea. Vreau doar să pleci, nu auzi?! Îi spuse ea calm printre suspine.

El o întoarse spre el rostogolind-o și îi apucă fața cu mâinile.

— Nu e rușine, doar că nu m-am așteptat. Ai fi putut să îmi spui și lucrurile ar fi fost altfel. Am intrat în tine cu poftă și credeam că la fel a fost și pentru tine. Ești conștientă că puteam face o mare prostie?

Ea plângea cu ochii închiși.

— Acum hai, hai să te spăl!

O luă în brațe și dădu drumul la duș. Picăturile mari și reci îi treziră brusc la viață.

— Lasă-mă jos!

Dar el nu o lăsă. O lipi de zidul rece și îi puse capul pe pieptul lui. O spală apoi atingându-i fiecare porțiune de trup. Îi luă mâna și o lipi de pieptul lui.

— O să fie bine, ai să vezi! Îmi pare rău! Îmi pare rău că tu ai fost suficient de proastă ca să îmi ascunzi așa ceva. Aș fi putut să o fac altfel.

Îi șterse trupul cu prosopul și îi scoase așternutul de pe pat.

— Vino! Să dormim, mârâi el.

Ea se așeză pe pat și suspină.

— S-a terminat, acum vino aici... și îi întinse mâna.

Oare chiar se terminase sau doar începuse? Feli era prea goală. Își pierduse și siguranța mentală că nu avea să fie o curvă ca toate femeile pe care le blama.

O cuprinse în brațe și îi puse capul în curbura gâtului său. Își trecu mâinile pe după trupul ei și o îmbrățișă puternic.

— Ce am să mă fac eu cu tine? zise el oftând. Apoi o cuprinse și mai strâns. Acum dormi! Dormi așa în brațele mele! Nu-ți face griji! Într-o zi, ai să plângi de plăcere.

Whiskey-ul își făcu efectul și curând brațele lui se slăbiră în jurul ei. Ea îi auzi somnul dulce și se ridică pentru a-i vedea fața. Îl studie atât de atent, încercând

să-i memoreze fiecare fir de păr aranjat din barba lui, fiecare linie, fiecare semn. Apoi se lăsă ușor lângă el. Somnul nu o lua și încerca să își găsească o poziție.

— Încetează odată! Așază-te și lasă-mă să dorm, mârâi iar.

Se părea că efectul alcoolului se ducea treptat și odată cu el și orice urmă de blândețe. Ar fi avut oare să se trezească și să o trateze ca pe o curvă pe care o obținuse atât de ușor, aproape gratis? Avea să rămână lângă ea? Întrebările astea îi mâncau fiecare celulă lui Feli.

*Cât poate să doară c-odată m-am dăruit,
Doar pentru că inima mea a stăruit
Să las un străin profund să m-atingă
Fără să știu că va urma să mă-nvingă.*

Capitolul 8

Feli se ridică din pat și își caută hainele orbește. Își luă pijama pe ea și se așează pe canapea. Închise ochii și încercă să adoarmă. Cum oare ar fi putut? Izbucni în lacrimi înfundate. O durere adâncă îi cuprinse creierul și simțurile. Orice femeie merită să fie iubită măcar în noaptea în care își pierde virginitatea. Măcar pentru o noapte, un bărbat ar fi putut minți suficient, chiar dacă nu ar fi avut sentimente, încât să o facă să se simtă dorită și mândră.

Nicio femeie nu merită să fie tratată în felul ăla. Sau poate că asta era pedeapsa minciunilor ei.

Pierdu într-o clipă șirul gândurilor, când se trezi cu o durere de cap profundă. Se ridică hotărâtă și văzu patul gol. Intră în baie și se uită în oglindă. Se îngrozi văzând reflecția unei femei rănite și triste. Brusc părea că îmbătrânise. Știa de la colege și amice ca prima noapte de dragoste, sex, în cazul ei, aduce o iluminare a feței și o frumusețe a privirii. Atunci ei de unde îi apăruse tot întunericul ăsta în suflet și pe trup?

Intră sub duș și își analizează trupul. E ciudat cum Dumnezeu a construit omul. Bărbatul are organul sexual la exterior, deci probabil de asta și dorința lui izvorăște și se termină acolo. Femeia însă izvorăște din interior.

Se gândi oare unde o fi el și cum avea să dea ochii cu el. Oare cum avea să se comporte și cum și-ar fi dorit să se poarte cu ea? Oare el își amintea ceva? Opri dușul și se îndreptă spre cameră. Își puse o pereche de blugi negri și un tricou larg ce îi descoperea umărul drept. Deschise ușa și soarele o izbi puternic în față. Abia își târî picioarele până la siluetele de pe terasa mare pe care le zărise cu ochii întredeschși.

— Bună dimineața! spuse ea încet celor trei persoane de la masă.

— Ziua bună, mai bine zis. Ești ok, Feli? Alexander ne-a povestit că aseară ți-a fost foarte rău, tocmai de-aia te-am și lăsat să te odihnești până la ora asta! Îi spuse Livia vizibil îngrijorată pentru starea ei.

Se uită către Alexandru și îl văzu concentrat pe telefon. Nici măcar nu își îndreptase privirea către ea. Cel mai probabil își amintea ce se întâmplase, altfel nu ar fi avut atitudinea de „stai cuminte unde îți e locul”. Ochelarii negrii Ray Ban îi acopereau ochii și aproape jumătate din față. Probabil că nici el nu dormise prea bine, se gândi Feli.

De fapt, el se trezise pe la ora 8 datorită alarmei telefonului. Văzu că e

dezbrăcat pe sub așternuturi și se uită buimac prin cameră. O văzu pe Feli dormind pe canapea și deodată tresări!

— La dracu'! i-am pus-o oare și am expediat-o pe canapea?

Apoi o durere de cap îi făcu vena de la tâmpile să zvâcnească. Și era durerea unei sticle de Jack și a unor amintiri nu tocmai plăcute. Fusesse cu ea, îi furase probabil singura comoară a unei virgine de douăzeci și patru de ani și, mai mult, nici nu folosise un amărât de prezervativ.

Știa că o virgină era probabil un miracol pentru un bărbat dornic de a se așeza la casa lui, dar nu și pentru el care își dorea să își spele mintea și anii în râuri de plăcere dăruită și primită de orice femeie care îi era în cale. O virgină avea să exagereze și să dramatizeze. O virgină nu avea ce să îi ofere mai mult decât o bătaie de cap. Pentru o virgină noaptea aia ar fi fost piatra de temelie a unei relații. Pentru el nu era decât o mare greșeală la băutură.

Se grăbise să iasă iute din cabană înainte de a se trezi și ea și a fi nevoit să rămână pentru a răspunde calm unor întrebări. Se gândise cum să o abordeze și ce să-i spună, dar nimic nu îi străbătea mintea. Și totuși ar fi trebuit să clarifice unele lucruri legate de alte probleme mai mari pe care prietenul Jack ar fi putut să i le aducă.

— Să îți aduc o cafea! se ridică Livia.

— Merg eu să îmi iau, o liniști Feli.

— Ok, răspuse Livia zâmbindu-i blând.

Feli plecă spre bucătărie, simțind cum gândurile răvășite i se adună cu greu... lacrimile îi țâșniră de parcă se spărsese cu o putere nebănuită un baraj bătrân. E cumplit să te gândești că pentru unii exiști doar trupește, dar să știi sau să simți asta cu certitudine e absolut de neimaginat, crud de-a dreptul. Puse apa să fiarbă și privi cum încet - încet bule încep să iasă la suprafață și să se spargă. Privi într-o stare de reverie acea mișcare speriată a apei ce fierbea asemenea sufletului ei mut când deodată auzi în spatele ei o voce scăzută ca intensitate și ton:

— În legătură cu aseară, știi... Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta! Îi răspuse ea.

— Aici nu te contrazic deloc. Dacă aș fi știut, nici nu te-aș fi atins, crede-mă! Poate că ar fi fost mai frumos să nu te joci ca o pisică în călduri cu mine când tu știai că nu știi gustul unui șoarece. În fine, pastila... ți-am adus o pastilă... știi tu, oamenii mai fac și copii tot prin aceeași metodă, așa că e cazul să ne trezim

puțin la realitate din telenovele și alte drame.

— Sincer, îmi pare rău că te-am mințit!

— Nu știi cât de rău îți pare acum, dar îți putea părea mai rău de atât. Să spunem doar că ai avut noroc, în fine, sper că nu e nevoie de prea multe cuvinte ca să mă fac înțeles... adică, sper că și pentru tine e la fel. S-a întâmplat și asta e... Treceam peste?

Feli nu se mai putea abține. Trupul aproape că i se topea. Încercă să își înecă lacrimile și să respire. Nu se întorsese să îi vadă fața deloc și tot ce reuși să facă fu să ridice mâna stângă în sus, îndoindu-și degetele în formă de OK. El părăsi bucătăria, iar ea se prăbuși pe podea. Nu se așteptase la o cerere în căsătorie doar pentru că fusese primul, dar cu siguranță nu se așteptase nici să fie tratată de parcă avea vreo boală de care oricine se temea. Respiră profund și își acoperi ochii cu palmele. Își spală față și ieși cu cană de cafea afară lângă ceilalți.

Să plece nu avea cum. În definitiv, ce se petrecuse între ei fusese la un ceas trecut de miezul nopții, deci nu ar fi avut vreun amestec cu jobul. Dacă el ar fi vrut să o concedieze, ar fi acceptat fără comentarii, dar să fie ea cea care pleacă, ar fi fost de neconceput pentru facturile din garsoniera ei. Până la urmă era o femeie, trecuse de vârsta pubertății când, dacă ceva nu îi convenea, își lua „jucăriile și pleca”.

— Mă simt mult mai ok acum. Se pare că nu întâmplător cafeaua a fost denumită o poțiune magică! Își arcui buzele încercând să mimeze un zâmbet în timp ce se întoarse pe terasă alături de cei trei.

— Ne bucurăm să auzim asta.

— Referitor la somn, s-a eliberat cumva vreo cameră în cabana mare? Îi întrebă ea.

— Același lucru ne-a întrebat și Alexander. Plănuți să evacuați amândoi cabana? chicotiră cei doi.

— Îmi mut bagajele după cină, deja am rezolvat! Îi spuse pe un ton scăzut și vinovat Petru Alexandru.

— Dacă nu cer prea mult, aș vrea să mă mut eu! Îndrăzni Feli să îi spună. Mă tem că îmi este teamă de întuneric.

Mirii râseră zgomotos.

— Draga mea, nu exista nici urși și nici alte animale periculoase, iar pentru întuneric avem veioze și alte lumini ambientale.

Ea se întoarse spre el și își forța mintea și gura să împingă afară cuvintele ce

se îngăimau cu greu.

— Te rog, Alex!

În vocea ei se simțea atâta tristețe și rugămintă, încât el se întoarse spre ea uimit și vinovat. Își dădu seama că pentru ea avea să fie greu să doarmă în patul unde cu doar câteva ore în urmă fusese într-un fel păcălită sau păcălise. Așa că, pentru a nu mai lungi situația, acceptă.

Toate detaliile fusese discutate, așteptând doar comenzile să ajungă și ziua cea mare să vină.

Noaptea fusese rece. Petru Alexandru își deschise o sticlă cu vin și începu să lucreze pe laptop. Brusc, alcoolul îi deschisese un proces de conștiință. Nu își amintea exact dacă ea îl înștiințase de la început și el fusese incapabil să se oprească sau dacă ea profitase de beția lui, ademenindu-l intenționat să o pătrundă. Nu își mai amintea nici gustul ei, nici cum fusese în interiorul ei. Închise laptopul și se aruncă neputincios în pat cu hainele pe el. Oftă adânc și privi gol către tavanul din lemn de stejar. Poate fusese un mare bătăran cu ea, dar era spre binele amândurora. El nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de o femeie. Cel puțin nu de una ca ea. Ea nu ar fi putut deloc să îi ofere ceea ce el avea nevoie acum, închise ochii și adormi într-un final...

Feli își lăsase bagajul la intrarea în cameră și curând căzu pradă unui somn profund. Știa sau poate doar spera că urma să aibă multe ore de somn în viitorul apropiat și asta pentru că, în sinea ei, gândea că doar somnul putea să șteargă amintirile, durerile și orice alte simțuri.

Noaptea trecu... Dimineața străbătu cu putere prin geamurile cabanei de stejar pe care Petru Alexandru uitase să le acopere cu o seară înainte. Întinse mâna către podea și își ridică telefonul. Era abia 8:12 a.m. Apoi văzu un mesaj de la un număr de telefon necunoscut. Se sprijini într-un cot și deschise mesajul: „Ținând cont că nicio comandă nu poate ajunge mai devreme de joi și că în weekend vom lucra, aş putea să îmi iau liber azi și mâine? Asistenta ta”

Era imposibil să zică „nu”, din moment ce cu o seară înainte chiar el spusese că doar așteptarea comenzilor le rămăsese. Și era imposibil să întrebe de ce și ce avea de gând să facă, din moment ce ea se semnase clar și cu subînțeles „Asistenta ta” și nicidecum Feli ori Felicia sau măcar domnișoara... orice alt nume.

„Ok. Dar ține telefonul aproape în cazul în care am nevoie. Alex”.

Tocmai greșise. Ce dracu' fusese în capul lui să se semneze cu numele?! Își

lăsă capul pe pernă și oftă. E clar că îl cuprinsese puțină gelozie. Curiozitate, își corectă el repede cuvântul în propriul gând. Acum că îi „deschisese porțile”, probabil că își căuta „vizitatori”. Îl cuprindea mânia când se gândea că el nici măcar nu se putea bucura că fusese cel care tăiasse „panglica”... și asta pentru că fusese suficient de prost încât să își înece simțurile înainte. Ieși la micul dejun sperând să o prindă încă pe terasă pentru a putea înțelege în ce stare era și cum se poziționau lucrurile între ei. Însă era prea târziu...

Capitolul 9

Toamna își intra în drepturi. Verdele îmbătrânise brusc, iar copacii păreau că își aruncă hainele pe stradă. Cât de ciudată poate fi natura! În timp ce oamenii își acoperă trupurile cât mai mult pentru a se feri de frig, copacii își aruncă frunzele și se dezgolesc în fața iernii. Și ai crede că natura moare iarna, dar poate doar atunci trăiește cu adevărat pentru ea și nu pentru alții. Poate atunci se simte liberă și îmbrățișează zăpada și iarna. Poate că iarna e ca o noapte de dragoste pentru copaci, când ce văd și ce iubesc oamenii nu mai contează... Ca atunci când ajungi acasă după o zi toridă și te arunci în duș pentru a-ți răcori pielea. Poate că asta face și natura. Feli iubea natura și, mai presus de ea, toamna în natură. Plecase din complex încă de când soarele dăduse primele semne de trezire. Își pusese cele mai comode haine și ieșise la plimbare. Încerca să găsească zadarnic soluții, deși știa cât de rău stătea la capitolul ăsta. În timp ce se plimba pe străzile goale, zări o țigancă bătrână ce încerca să traverseze strada, trăgând după ea o groază de plase legate de un băț gros de lemn, cărate în spate. Văzu că bătrâna nu auzea claxoanele mașinilor ce se îndreptau hotărâte spre ea și se repezi să o ajute.

O apucă de cotul stâng și bătrâna țigancă își ridică privirea spre ea. După ce ajunseră pe trotuar, Feli îi dădu drumul și se pregătea să plece.

— Zi bună! Îi spuse ea, cu un glas abia șoptit.

— Stai așa, nu pleca! țipă țiganca. Dă-mi mâna să îți ghicesc norocul! Vrei să pleci o clipă urechea la vorbele mele?

Feli rămase surprinsă. Auzise tot felul de povești despre astfel de femei și știa cât de ușor le-ar putea ajunge pradă niște suflete rătăcite... Se temea, dar, în egală măsură, curiozitatea o iscodea.

— Nu am bani la mine, fugi de aici! Îi răspunse ea.

— În viața mea nu am rămas datoare la nimeni și dacă azi îmi e scris să mor, nu o să mor cu datorie la tine, îți plătesc bunăvoința, deși știu că tu nu crezi în ghicit.

Țiganca îi luă palma în propria mână și îi atinse cu degetul mare liniile din palmă.

— Suferi! Un crai de tobă ți-a rupt inima. Tu îl iubești, dar el nu. Stai liniștită! Vă e scris să fiți împreună. Altfel, tu vei fi fericită, dar el va plânge mereu... zise femeia

Feli își trase mâna și zâmbi sarcastic.

— E de ajuns pentru o traversare de stradă. Zi bună!

Feli citise multe cărți de psihologie. Știa exact mecanismul de funcționare al ghicitoarelor și astrologilor. Știa cât de ușor poți manipula un om care își pierduse credința și speranța în orice adevăr palpabil și ajunge să depindă doar de niște presupuneri neadevărate și lipsite de logică.

Mergea fără a avea niciun traseu când auzi telefonul sunând. Inima îi tresări în piept și corpul începu să îi tremure. Până când să găsească telefonul în buzunar, își făcuse deja 1000 de filme. Gândurile se jucau, împletindu-se cu temeri și speranțe. Cum Petru Alexandru avea să sune și să își ceară scuze, cum avea să i se alăture în plimbarea de toamnă... Când se uită pe ecran, văzu un apel pierdut de la MAMA. Nu avea niciun chef să îi vorbească, așa că intră în cafeneaua ce apăruse parcă de nicăieri, în căutarea licorii magice. În timp ce își încălzea mâinile reci și își dezamorsa creierul, un adevăr îi săgetă mintea și rațiunea. Se îndrăgostise deja de bărbatul ăsta. Ea fusese întotdeauna o persoană rațională și niciodată nu înțelesese ce dracu' înseamnă să fii îndrăgostit. Așa că încerca logic să găsească motive plauzibile pentru care să fi ajuns în punctul ăla. Începu să îl treacă prin toate filtrele pe care le avea în ceea ce privește un potențial partener.

Era un bărbat cât de cât frumos, iar ea mereu fugea de astfel de țipi din cauza egoului lor mult prea ridicat și a încrederii mult prea exagerate pe care aceștia o aveau în ei înșiși.

Era și un bărbat realizat profesional și material, iar ea visase la un om asemenea ei, cu care să își clădească împreună o astfel de viață.

Totodată era un tip arogant și lipsit de curtoazie, iar ea cel mai mult iubea bunătatea și bunul - simț la un bărbat.

Mai mult, era chiar șeful său, iar ei întotdeauna îi provocau silă relațiile șef - angajat.

Cel mai complex și ciudat fenomen al creierul unui om e îndrăgosteala. E ciudat cum creierul ajunge cumva să fie hipnotizat de un străin și brusc nu te mai ascultă. Și, deși mulți cred că inima se îndrăgostește, ei bine ei greșesc. Sunt oameni care și după un transplant iubeau aceeași persoană, dar niciodată un om fără capacitate de gândire care să se îndrăgostească. Deci procesul în mintea lui Feli era în felul următor: creierul coboară în vacanță pe la inima care spune că e cazul să o lase mai moale cu problemele pentru că altfel o va pierde. Creierul se conformează și de frică să nu piardă inima care îl hrănește, dă peste cap toate gândurile trimise pentru a fi lucrate de un individ. Și începe să creeze ce vrea el. Astfel, legându-se de persoana pe care, fie o vede atunci și se oprește la ea de lene să mai caute, fie o alege pentru că o are prin sertare de ceva timp, începe și pictează imagini. Apoi regizează filme și tot așa. Omul (sau ce a mai rămas din el) e pierdut complet și se predă. Atunci maestrul creier îi duce inimii cadou picturile și creațiile sale. Inima e fericită și începe să sară în sus la fiecare dar în parte. Și uite așa, cei doi dansează și sunt fericiți. Numai că, dacă alt creier și altă inimă nu au suficient curaj pentru a face la fel, creierul rămâne fără cadouri pentru inimă. Inima se întristează și îl roagă pe creier: „Te rog, mai încearcă, dacă ai reușit cândva să mă faci atât de fericită, sigur vei mai reuși!”. Și creierul se zbate să găsească modalități prin care să comunice cu celălalt creier și inimă. Și uneori, poate atunci totul e o armonie și o fericire totală în interiorul unui corp, dar alteori nu reușește și atunci creierul și inima se ceartă și se răzbună reciproc. Își reproșează și plâng și interiorul unui corp va fi devenit un adevărat război. Oare ea pe care avea să o trăiască? Armonia sau războiul?!

Ceașca de cafea se golea în timp ce mintea lui Feli era din ce în ce mai plină. Știa ce are de făcut. Avea să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat și să treacă peste.

După ce hoinări pe străzile din oraș, se întoarse seara târziu în cameră și își verifică telefonul.

— Nu se poate! Oare de cât timp s-a oprit? Caută repede încărcătorul și așteaptă bătând disperată cu degetul pe ecran. Telefonul se deschise și după aproape un minut, trei mesaje apărură pe ecran. Deschise mesageria și văzu imediat numele lui pe ecran:

„Dimineață, la cafea punem la punem la punct ultimele detalii.”

Inima începu să îi tresalte. Simțea cum palpitațiile o cuprind, îi răscolesc

neconținut creierul și pieptul... Se puse în pat și încerca să adoarmă. Somnul
veni cu greu

Capitolul 10

A doua zi, se aranjă cât putu de rapid și deschise geamul. Aerul proaspăt avea să îi risipească pânza de păianjen pe care o simțea pe ochi din cauza somnului precar. Era frig. Mai frig decât fusese până atunci. Își scoase o geacă din pungă și coborî la masă.

Îl văzu stând pe canapea afară cu o cană de cafea în mână, uitându-se în telefon. Feli se uită în jur pentru a-i vedea pe miri, dar aceștia nu erau pe nicăieri. Se apropie timidă de el și i se așează alături, evitând să se uite spre el.

— Bună dimineța! spuse ea cu emoție în glas.

— Neața! Unde ai fost? Îl luă gura pe dinainte. Își dresе glasul și se corectă. Unde ai fost aseară când încercam să te sun? Nu ți-am spus destul de clar că poți să pleci doar dacă îți ții telefonul la îndemână să te pot contacta?!

Feli simțea că nu își putea controla tremuratul corpului. Pe de o parte, era fericită căci vedea un semn

de gelozie în reproșul lui, dar pe de altă parte, se simțea ca un copil pus la colț pentru că a mâncat un desert ce i se cuvenea.

— Nu mă gândeam că ți-am lipsit! spuse ea în timp ce obrații i se colorară.

— Uite ce, începu el iritat și își lăsă telefonul și cafeaua pe masă, credeam că am lămurit problema asta. Sau ai impresia că trebuie să te iau de nevastă doar pentru că am făcut un lucru perfect normal pentru niște oameni sănătoși la cap?!

— Era o glumă, sări Feli nervoasă doar pentru a-și controla lacrimile. O glumă, pricepi?!

El se ridică spre ea, o prinse de mijloc cu mâna stângă în timp ce o trase cu putere spre el. Coapsele ei se topeau și mintea îi luase foc. Îi putea simți bărbăția care o făcuse femeie, pe corpul ei. Începu să respire sacadat. El îi prinse șuvițele de păr rebel de pe față și i le împinse pe spate. Îi privea buzele, ochii, nasul și toată fața aia ce trăda vinovăția unor gânduri indecente. Nu își amintea, dar putea ghici că fusese absolut delicioasă sub el cu doar două nopți în urmă.

Se apropie periculos de mult de urechea ei, încât respirația lui îi excită fiecare fir de viață din ea și îi șopti într-un mod erotic:

— Te sfătuiesc să o lași mai moale cu glumele în preajma mea. Acum ai priceput?

Nu pricepuse nimic din ceea ce el își dorea. Dacă îi era antipatică, atunci de

ce nu îi putuse rezista? Dacă îi era dragă, cum de se purta ca un bătăran? Iar dacă îi era indiferentă de ce dracu' îi trezea toate simțurile în halul ăsta cu bună știință? Nu pricepuse și nu avea să priceapă nimic din ecuația existenței lui în preajma ei, dar pricepuse cât se poate de clar că nu putea sta departe de el. Îi provoca o durere dulce, așa că avea să își joace cartea ca la un joc de poker. Totul sau nimic.

— Înțeleg că tu îți dorești doar sex.

— Corect! până aici ai înțeles.

— Poate și eu vreau același lucru...

El râse zgomotos în timp ce își sprijini capul deasupra capului ei. Era cu cel puțin douăzeci de centimetri mai înalt ca ea, iar poziția în care stătea acum punea în evidență perfect acest lucru. După ce se calmă și respiră adânc, își reluă atitudinea arogantă.

— Din câte îmi amintesc vag, tu abia ai înțeles ce înseamnă o vizită în peștera întunecată, care ținând cont că a fost prima, nu cred că ți-a lăsat un gust prea fin... deeci, nici nu se pune problema ca tu să vorbești despre sex.

— Din câte îmi amintesc vag, nu știu să se fi spus că virginitatea e vreun handicap, așa cum o faci tu să pară și, mai mult, tot dintr-o amintire vagă, nu îmi amintesc să îți lase ție vreun gust amar, cel puțin nu atunci când îmi strigai numele la secundă.

La dracu'! Oare chiar îi strigase numele la secundă?! Ar fi vrut să o mai guste, dar nu așa, ci cu o conștiință mult mai trează. Oftă și se desprinsese de ea. Luă o ultimă gură de cafea și își puse telefonul în buzunar. Se întoarse către ea calm și serios.

— Eu îmi doresc sex, dar nu cu tine! Pur și simplu nu ești ceea ce caut. Cât despre ședința din dimineața asta, urma să îți spun că firma de aranjamente va avea oameni suficienți și chiar au trimis și o coordonatoare ce mă poate ajuta cu toate detaliile. Fă-ți bagajele! Am să trimit o mașină să te conducă la București.

Feli simțea că se prăbușește. Întregul corp devenise de plumb. Orice mișcare a vreunui mușchi îi provoca o durere infinită. În timp ce el se îndepărta de la masă, Feli îl strigă cu glas tremurând.

— Șefu' ! Nu e nevoie de mașină, mulțumesc. Mă descurc!

El se opri fără a se întoarce către ea și auzind ce îi spusese, ridică mâna în aer.

— Ok! Drum bun!

Trei ore mai târziu, Feli nu își putea explica cum găsise puterea să rămână în

picioare și să ajungă acum să fie în tren. Așezată cu spatele la sensul de mers, își lipește fruntea de fereastra murdară și rece a trenului, își ghemuise picioarele la piept și desenase tăcută cu degetul pe aburul din apropierea nasului său. Își puse căștile ronțăite în ureche și asculta pe repeat aceleași cântece „Make it rain” al lui Ed Sheeran și „If our love it’s wrong”. Își spălase fața cu lacrimile fierbinți, iar acum simțea cum capul începe să îi plesnească de durere. Deschise ochii și suspină. Își scoase căștile și se uită uimită la femeia care apăruse pe nesimțite în compartimentul pe care special îl alesese pentru că era gol.

— Cine te-a făcut să îți verși sufletul în asemenea suspine? o întrebă ea pe Feli.

Fata rămase uimită de vorbele ce-i fuseseră adresate, dar era atât de obosită și își folosisese ultima urmă de mândrie la plecarea de la cabană...

— Probabil că ai ghicit deja... Își flutură ea mâna după ce își șterse noile lacrimi ce îi brăzdaseră obraji.

— Cum să nu, iubitul, bineînțeles. Am trecut și eu și lumea întreagă prin asta la vârsta ta.

Mintea lui Feli parcă fulgeră la gândul că și el ar fi putut iubi înainte. Poate că asta era, iubea pe altcineva sau poate iubise și nu mai avea încredere în femei.

— Nu e iubitul meu, din păcate.

— Dacă vrea Dumnezeu și ai răbdare, va fi! chicoti femeia.

— Oare?! Din câte știu eu, Dumnezeu nu prea se implică în jocurile astea.

— Dacă te îndoiești, atunci ai pierdut înainte de a începe lupta. Nimic nu există în viața asta fără Dumnezeu și răbdare. Și, bineînțeles, fără iubire. Dacă

Îl vrei lângă tine, oferă-i iubire necondiționat, ai răbdare cu el și roagă-te la Dumnezeu să ți-l ofere în dar. Orice om apărut în viața noastră este un dar de la El. Și astfel de daruri nu se pot cumpăra și nici comanda. Se pot doar cere cu multă stăruință. Nu toți oamenii știu ce înseamnă să iubești și cu mult mai puțin ce înseamnă să fii iubit

— Cum am să știu că el este omul potrivit pentru mine? Întrebă ea nedumerită în timp ce privea peisajele triste de la geamul trenului.

— Vei ști că este omul potrivit ție doar dacă ceea ce el trezește în mintea și sufletul tău înfloarește în zâmbete. Dacă însă în final zâmbetele nu străbat lacrimile, pleacă fără a te uita înapoi. Ploaia e absolut vitală omului pentru a supraviețui, dar un om inundat de apă va muri de foame. În fiecare dintre noi

zace un cântar. Fără echilibrul cântarului propriu, omul aproape că se descompune.

— Am să mă rog și am să aștept, se conformă ea în timp că își lăsă capul pe spate.

— Ce ești dispusă să faci pentru el și până unde ești dispusă să ajungi? Asta trebuie întotdeauna să clarifici încă de la început, adaugă femeia.

— Păi, se spune că în dragoste și în război totul e permis. Deci cred că am să încerc orice este necesar să îi demonstrez că îl iubesc.

— Apoi, draga mea, așa se spune. Dar, vezi tu, atât dragostea, cât și războiul au o lege nescrisă comună. Lupti până la ultima suflare, dar niciodată nu întorci armele către oamenii tăi. La fel se întâmplă și cu propriul suflet. Poți lupta oricât ai putere pentru sufletul lui, atâta timp cât nu îl pierzi pe al tău. Și încă ceva, atât în dragoste, cât și în război faci pace atunci când încă nu ai pierdut tot. Odată ce-ai pierdut, nu se mai numește pace, ci predare. Să nu uiți asta! Nu te preda în fața nimănui în viața asta. Luptă cât poți, dar învață să știi când trebuie să te oprești. Și până atunci, visează-ți fericirea. Visele sunt hrana minții. Acum mă tem că am să te las, căci trebuie să cobor la următoarea.

Feli se mai liniștise și începuse să prindă curaj. Avea să lupte și de data asta avea să fie victorioasă.

— Mulțumesc pentru tot! Îi zise punându-și mâna stângă peste mână caldă a femeii.

— Nu ai pentru ce. Vei uita oricum ce ți-am spus, îți vei aminti doar după ce lupta va lua sfârșit, căci, din păcate, așa se întâmplă în viața oricărui om. Învățăm teoria doar după ce trecem de practică.

Feli zâmbi. O privi pe bătrână cum își aranja eșarfa de la gât. Fusese clar o mare frumusețe la viața ei. Se vedea după trăsăturile feței sale. Era mai scundă decât Feli și părea că aduce puțin la postură cu bunica ei. Imediat Feli realizează că știa locul perfect unde avea să meargă pentru o gură bună de aer proaspăt: casa bunicilor ei, pe care nu o mai vizitase de foarte mult timp.

— Mă scuzați, aș mai avea o ultimă întrebare, strigă Feli pe hol, sărind ca arsă din compartiment. Femeia se întoarse zâmbind către ea și dădu din cap în semn de așteptare a întrebării.

— Cât durează să realizăm că iubim un om? Sau, mai bine zis, după cât timp putem spune că îl iubim?

— De realizat, putem să realizăm imediat sau poate chiar la finalul vieții și,

din păcate, unii nici atunci. Dar de spus, putem spune și după câteva secunde. Problema e când simțim cu adevărat că iubim și răspunsul este simplu: știm că iubim un om atunci când fericirea lui e mai presus de propria noastră fericire.

Drumul trecu pe nesimțite în timp ce Feli visa și spera la momentele frumoase ce le putea trăi alături de omul acela care tocmai o alungase. Avea să fie răbdătoare și avea să îi ofere suficientă iubire pentru a ajunge la destinație împreună.

Ajunsa înapoi în București, se urcă în RATB-ul ce o ducea la cea mai apropiată stație de blocul ei. Cu bagajele în mână, răvășită și pierdută, încerca să își continue visele în timp ce simți ca cineva îi zdruncină umărul. Deschise ochii, scoase căștile din ureche și privi speriată.

— Alo, doamnă, te faci că nu auzi? Control am spus! Cartela dumneavoastră, vă rog!

Feli căută în portofel și i-o întinse controlorului.

— Glumești, duduie, nu? Abonamentul ăsta e expirat de luni bune.

Feli căută rapid în portofel și scoase a doua cartelă.

— Poftiți, le-am încurcat, din greșeală!

— Aha, și acesta a expirat de o săptămână. Băieți! strigă el la ceilalți controlori, hai încoa'!

— Vă rog să mă iertați, chiar nu mi-am dat seama.

— Nicio problemă, duduie, cobori cu noi la următoarea!

— Pentru? Nu cobor, nene, nicăieri că mă grăbesc. Trimite-mi amenda acasă!

— Domnișoară, treci aici că urmează să coborâm. Nu faci ce vrei tu aici! spuse unul plictisit.

— Ești surd? Nu auzi că nu vin nicăieri? Na! și îi întinse buletinul. Ia și scrie adresa pentru amendă!

RATB-ul se opri și controlorii coborâră împreună cu buletinul lui Feli.

— Heeee! Dă-mi buletinul înapoi, nu auzi?!

Coborî și ea și văzu cum controlorii se îndreptau spre mașina de poliție. Din mașină coborî un polițist tinerel căruia Feli îi zărise doar capul. Se apropie de mașină și se repezi către el.

— Ascultă bine ce îți spun! Legal nu aveți voie să îmi rețineți cartea de identitate. Îmi vreau buletinul înapoi. Oricum plătesc amendă, măcar să știu că m-a costat 100 de lei drumul până acasă, nu jumătate de drum.

— Domnișoara Rădulescu, te rog să te calmezi! Îi răspunse el calm, zâmbind cald.

Feli auzi motorul autobuzului care se mișca din stație. Atunci realiza că bagajele ei rămăseseră acolo. Se întoarse către polițist și efectiv căzu în genunchi. Era deja prea mult. Avea nevoie să plângă, să scoată afară toată nebulia și durerea pe care le simțise în ultimele zile. Fusesse pusă la pământ de toate adunate. Durerea îi țâșnea prin fiecare por, prin fiecare celulă.

Polițistul se aplecă la ea și o ridică de jos.

— Nu fi prostuță, un autobuz nu e capăt de lume!

— Hainele mele, rosti ea printre suspine și lacrimi și arătă cu mâna către RATB.

El înțelese și o conduse la mașina de poliție. O puse ușor pe scaun și porni în spatele RATB-ului. Feli era incapabilă să gândească sau să reacționeze. El prinse RATB-ul și alergă către șofer. Ieși câteva secunde mai târziu cu plasele ei.

— S-a rezolvat și asta! Dacă te iert de data asta și te conduc și acasă, te calmezi și te oprești din plâns?

Fără să aștepte vreo confirmare, el scoase buletinul din buzunar și conduse în direcția aceea. Feli reușise să își oprească plânsul. Ajunși în fața blocului, el opri motorul și se uită către ea. Îi puse mâna pe cap și oftă.

— Ce poate exista în viața unei fete de vârsta ta pentru a ajunge aici în starea asta aproape vegetativă?

— Te rog, iartă-mă! Și... Îți mulțumesc din suflet! Dar nu mă simt în stare să vorbesc în momentul ăsta.

— E în regulă. Nici nu e nevoie dacă nu simți asta. Te mai pot ajuta cu ceva?

Ea deschise portiera și coborî. Înainte de a o închide însă, se aplecă și îi răspunse:

— Poți să îmi schimbi inima și creierul?

— Mă tem că nu, spuse el, în timp ce își mușcă trist buza de jos.

— Atunci, nu! Mulțumesc încă o dată.

Feli își petrecu finalul de săptămână în mica ei garsonieră. Planurile cu vizita la bunici se amânaseră din cauza zilelor de ploaie ce aveau să o deprime și mai tare la țară. Văzuse câteva filme, își terminase cărțile începute cândva în trecut și deschise pe diverse părți de mobilier și ascultase muzică. Încerca să nu se mai gândească la Alexandru în fiecare secundă și câteodată chiar era sigură că

reuşise.

Cât costă oare o clipă de fericire?

Cam câte clipe de suferință trebuie să producem

Să acoperim, acel scurt moment de fericire?!

Capitolul 11

La prima oră a unei dimineți de luni, era deja mai trează ca niciodată. Alese o rochie neagră, conică și un sacou roșu-închis ce se asorta perfect cu buzele. Așezată la fereastră, își băuse cafeaua neliniștită. În câteva ore avea să îl vadă iar. Simțea un amalgam de sentimente... de la teamă la dor și durere... Își imaginase de zeci de ori momentul când avea să îl întâlnească și cum avea să îi explice calm și limpede că nu vrea să își piardă slujba.

Ajunsă la birou, se uită la ceas minut de minut. Trecuse de ora 10 și el încă nu venise. Convinșă că mai avea de așteptat, Feli se ridică să își mai aducă încă o cafea de la mica bucătărie aflată în capătul culoarului, sperând ca picăturile licorii magice să poată schimba atmosfera apăsătoare. Când se întoarse, îl văzu stând la birou. Răvășit și îmbrăcat sport. Cana începu să îi tremure în mâini. Ce răbdare și ce curaj?! totul dispăruse sub o pânză de emoție. Ajunsă în fața ușii lui, rămase încremenită.

— Feli, nu mă așteptam să fii aici, zise el ridicându-se de pe scaun.

— Să înțeleg că eram concediată?

— Nu! Nu am spus asta. Doar că m-am gândit că am fost puțin cam grăbit și poate nu m-am exprimat.... la dracu'! Înțelegeți tu! Mai vrei să lucrezi cu mine? Întrebă ușor lăsând capul în jos.

— Mă gândeam că nu amestecăm slujba cu... sau, cel puțin, asta am înțeles eu! Îi răspunse ea timidă.

— Perfect! Ai înțeles perfect. Asta era și ideea! răsuflă el liniștit.

— Aduc cafeaua și discutăm programul?

— Da, te rog! și brusc toată starea de neliniște îi dispăru.

Întâlniri peste întâlniri, telefoane și mailuri. Așa se scurgeau zilele lor. În doar o lună urmau zeci de petreceri de Crăciun ce trebuiau plănuite și negociate în detaliu. Feli era mulțumită că putea să îl vadă zi de zi. Adesea participa la întâlnirile cu clienții, pregătea materiale și învăța o mulțime de lucruri noi. Iar el devenise mult mai prietenos. Își petreceau diminețile bând cafeaua împreună și discutând despre planul zilei în curs. Geamurile biroului lui rămăseseră fără jaluzele, așa că se putea uita la el ori de câte ori simțea că nu mai poate rezista. Încerca să nu facă asta prea des pentru a nu atrage atenția, dar de câteva ori îl surprinsese privind-o și el, iar asta părea să nu îi convină prea tare, ținând cont de felul în care, instantaneu aproape, își încorda sprâncenele.

Într-o zi, Feli se trezi cu un tip îmbrăcat ciudat în fața biroului ei.

— Te pot ajuta cu ceva? Cred că te-ai rătăcit... se ridică Feli de la birou.

— Ohoo, domnule Alexander! V-ați tras o nouă asistentă? Țipă el pentru a se face auzit de vechiul său prieten din birou, în timp ce își ridică ochelarii de pe ochi.

— Treci în birou, pușlama ce ești! Pe unde dracu' umbli de atâta timp? completă un răs ce părea să trădeze o fericire exprimată vădit.

Acesta trecu în birou unde, peste doar câteva clipe, părea să povestească ceva interesant după gesturile exagerate ale mâinilor. Câteva ore mai târziu, după lungi discuții și râsete în hohote, musafirul ieși din birou urmat de Alex.

Se întoarse către Feli și îi zâmbi cuceritor.

— Ne vedem sâmbătă seară, păpușă!? lansă el invitația, în timp ce își aranja părul cuceritor.

— Sâmbătă seară? Întrebă Feli nedumerită. Dar până să apuce a mai zice ceva, Alexander îl trase de cot, însoțindu-l în drum spre lift.

— Să îți aduci și o prietenă la fel de sexy ca tine, strigă el în drumul său.

— Ce se întâmplă sâmbătă seară? Îl întrebă pe Alexander când se întoarse, cu glas timid, încercând să pară nepăsătoare.

— Hmm! Nimic, nu îl lua în seamă! i-o tăie el scurt.

Feli încerca să deslușească ce ar putea să fie. Oare unde avea să meargă Alex sâmbătă seară? Oare de ce fusese invitată de prietenul lui, dar el evitase să dezvolte subiectul părând parcă iritat?! Așteptase de fiecare dată când ajungea în biroul lui să audă ceva despre subiectul ăsta, dar nimic nu părea să îl determine să îi explice în vreun fel invitația, dovadă că fusese fie o glumă între cei doi, fie îi scăpase din greșeală prietenului său.

Sâmbăta, fiind liberă, Feli se duse la cafeneaua din colț pentru a se răsfăța cu o cafea de calitate pe care de obicei și-o permitea doar la ocazii speciale. Îmbrăcată comod, dar gros, își aștepta cuminte rândul la coadă. La un moment dat, auzi în spatele ei o voce care o răscoli.

— Ți-am luat eu cafeaua, cred că nu m-ai observat la rând. Mă gândeam să te scutesc de coadă! Îi șopti Alexandru aproape de ureche, făcând-o să simtă fiori răspândiți brusc în întreg corpul.

Ea se întoarse buimăcită.

— Serios? Întrebă zâmbind.

— Serios, râse el cu poftă.

— Să înțeleg că mă inviți la o cafea?

El deveni serios.

— Îmi pare rău, dar nu pot să rămân. Am vrut doar să fiu eu cel care îți aduce cafeaua măcar o dată. Nu mă înțelege greșit. Mă consider un bun prieten și chiar un gentleman, în general, dar doar când știu că asta nu conduce la idei greșite... mă înțelegi...

— Te-am înțeles din prima clipă.

— Hmm! Serios?

Feli se retrase din discuție, de teamă să nu devieze din nou și să ajungă să fie pusă la punct ca înainte.

— Nici eu nu mă pot așeza, am ceva de rezolvat. O zi bună, șefu' !

Ajunsă acasă, își dădu seama că nu încuiase ușa de la intrare.

— Minunat, într-o zi o să dau foc întregului bloc, se muștră ea singură.

Doar că atunci când intră, surpriză, o zări pe prietena ei pe canapea.

— Diiia!!! Diiia, nu pot să cred că ești aici! țipă ea izbucnind în lacrimi. Aveam atâta nevoie de tine! spuse dintr-o suflare și se repezi s-o îmbrățișeze prelung.

— Aham! Pot să văd asta pe fața ta. Ce naiba e cu cearcănele astea? Ești ok? Oaaau, și astea ce curg din ochii tăi sunt cumva... cum se numeau, lacrimi?! Oaaau, câte am ratat?!

Feli pregăti o ciocolată caldă și se așeză pe canapea alături de prietena ei. Îi povesti cu lux de amănunte tot ce pățise. Dia sări la un moment dat în picioare ca arsă.

— Adică vrei să îmi explici că tu ți-ai pierdut virginitatea cu un tip care, pe lângă faptul că ți-e șef, ți-a dat papucii înainte să apuci să te încalți cu ei?

— Nu exagera, nu e chiar așa... Crede-mă, chiar simt că ține la mine. Poate are nevoie de timp să înțeleagă că lucrurile pot lua o turnură extrem de plăcută între noi.

Sau, cine știe, poate nici el nu e atât de familiarizat cu concepția de relație. Dia izbucni într-un râs isteric.

— Oaaau, ce dracului s-a întâmplat cu tine și cu replicile tale desprinse din romanele lui Austen? Hellooo, unde sunt în povestea asta a ta toate cuvintele alea fermecătoare și magia de care vorbeai cândva că un „must be”? Serios!? Realizezi că tu practic ești ca un personaj al lui Austen care tocmai a cerut să fie demonizat ca un personaj din Sandra Brown? Te-ai ținut complet!

— În momentul ăsta am nevoie de susținere, nu de morală, crede-mă! se ridică Feli mergând nervos prin cameră.

— Ascultă bine ce îți spun! Dacă te susțin, înseamnă să pun cu mâna mea cărămizi în construirea unui castel ce se va dărâma peste tine înainte de a fi finalizat... prefer să plec.

— Dia, te rog! Te implor! Rămâi aici! miji ea ochii.

Dia oftă lung.

— Cum îl cheamă pe neghiob?

— Vorbește frumos, te rog! Petru Alexandru.

— Oaaau, atât de departe ai ajuns încât nu suporti de pe acum să auzi ceva rău despre el?

— De ce mă întrebi numele lui? Ce ai de gând? Încercă ea să schimbe subiectul, nefiind încă pregătită să recunoască în fața bunei ei prietene cât de profund ajunsese să se instaleze iubirea pentru Alexandru în sufletul ei.

— Cam ce ar avea de gând orice om normal la cap ce trăiește în secolul internetului, Să îl caut și să îl studiez. Să vedem cu cine avem de a face. Între timp, mergi la colț și cumpără o sticlă de vin. În seara asta, te scot din bârlog. Și cum acum au fost ridicate și alte bariere din viața ta, am de gând să te ajut să te ridici iar pe picioarele tale.

— Chiar crezi că am de gând să mă culc cu oricine îmi iese în cale?! se răsti ea cu reproș, arătându-și clar nemulțumirea în fața unui asemenea gând.

— Nu cred, sunt sigură. Nu asta ai făcut de fapt?! o întrebă Dia sarcastic.

— Off! Fie! Vin - aprob, club - aprob, sex... nici în ruptul capului!

Nu reușise să găsească nicio informație despre Petru Alexandru, așa că se dădu bătută, mulțumindu-se doar cu o simplă iluzie a unui bărbat misogin, lipsit de scrupule, ce poate profita de naivitatea unei fete pure.

Seara se aranjară și, după ce se asigurară că nu mai rămăsese nimic pe fundul sticlei de vin, plecară spre club. Centrul vechi era inundat de oameni de toate vârstele. Era locul unde vârsta nu conta, unde oamenii merg din nevoia de eliberare. Acolo tinerii pur și simplu se simt liberi. E locul unde, deși sunt zeci de cluburi cu zeci de cântece diferite cântând în același timp, acestea nu se îmbină și fiecare își păstrează emoția. E locul unde toți sunt tineri și toți pot.

Intrară în subsolul clubului Maraboo și încercară să înoate prin mulțime până la bar.

— Patru shot-uri, te rog! țipă Dia peste tejghea.

— Dia, ai înnebunit? Ai de gând să mă trimiți la somn înainte să apuc să dansez? După două pahare de vin, nu prea cred că e o idee bună... strigă ea încercând să se facă auzită.

— Păpușă, știi de ce dau oamenii ăștia muzica tare în club? Ca să fie în lumea asta un loc unde să nu fii nevoit să asculți porcăriile nimănui, ci pur și simplu să te asculți pe tine și muzica din jurul tău. Așa că bea, simte muzica și taci!

Feli urmă sfatul prietenei sale care, la un moment, dispăru prin mulțime, așa că, pierdută printre oamenii dornici de distracție, se îndreptă spre bar.

— Un shot, te rog!

Și închizând ochii, simțea din plin melodia care răsuna prin porii ei: „Sunt aici să uit de tine, dar mă ține până mâine”. Trezită din euforia cântecului, simți cum o palmă îi cuprinde pântecul. Se uită în jos și văzu un ceas cunoscut. I se tăia respirația complet.

— Nu crezi că e de ajuns? Ești deja la al treilea, îi șopti el atât de aproape de ureche, încât simțea cum o cuprinde excitația în locuri de care nici nu știa că există în ea.

Se întoarse către el tremurând.

— Mă urmăreai cumva?

— Să spunem că c o coincidență că eu să stau la masa aceea din colț, iar tu să te fâțâi de câteva ore prin fața mea în salopeta asta mult prea sumară, adăugă el iar, în timp ce își puse mâinile pe bar, prinzând-o în brațele lui.

Feli chicoti. Deja alcoolul era în sânge și cu acea picătură de îndrăgosteală era în fața unui fenomen de-a dreptul fatal.

— Mă scuzi, șefu’! Credeam că îți permiți ceva mai mult decât un club în centrul vechi pe unde vin de obicei studenții sau săracii ca mine, îl ironiză ea.

El o trase spre el și îi dădu capul pe spate cu brutalitate.

— Parcă lămurisem treaba cu șefia... mă gândeam să te întreb dacă... mai e valabilă oferta ta?

— Adică vrei să mă... ahaa... vrei să ne...

— Ținând cont că de data asta tu ești cea beată și eu cel treaz, să spunem că mi-aș putea lua revanșa, îi mărturisi el sincer.

— Doar sex... repetă ea, incapabilă deja să se mai țină pe picioare.

— Doar sex, o asigură el.

— Și niciunul nu ne îndrăgostim sau suferim. Facem doar... sex... ca oamenii

normali? Întrebă ea iar cu glasul tremurând.

— Corect!

Era prea târziu pentru ea. Dar dacă făcea greșeala de a-i da de înțeles că ea deja plecase pe un alt drum,

ar fi respins-o complet. Așa că avea să joace rolul nepăsătoarei, fata zilelor lor care reușea să se detașeze și care știa să facă și sex, nu doar dragoste.

— Credeam că un adevărat gentelman nu profită de femeii bete... Își mângâie ea paharul în timp ce încerca să își țină capul ridicat pentru a-l vedea.

— Nu și dacă știe că asta își doresc.

— Hm. Ești încrezător. Ce te face să crezi că te doresc?

El râse preț de câteva secunde.

— Păi hai să vedem! Să mă asigur că nu greșesc.

Și brusc o sărută. Era pur și simplu pierdută. O făcuse să dispară pentru câteva secunde. Picioarele i se topiră ca o lumânare și pe nesimțite căzu complet în brațele lui. O sărută cu atâta pasiune, încât putea să jure că indiferența aia de care el încercase să dea dovadă zile întregi era o luptă pierdută. Când realizează că aproape o lăsase fără suflare, se opri gâfâind. Îi sărută fruntea și o strânse la piept. Cu mâinile înfipite adânc în părul ei, îi trase capul pe spate și îi sărută gâtul. Noroc că avea niște tocuri destul de înalte, altfel probabil că nu ar fi reușit să îi dea fiorii ăia, prin simpla atingere a pielii fine și moale de sub claviculă.

— Dacă mi-aș aminti cum a fost ultima dată când am fost împreună, probabil că nu aş mai fi ajuns acasă până să îți sfâșii hainele... dar, pentru că totul e complet șters, o să fim cuminți și luăm totul pas cu pas.

Ea zâmbi. El simțea că era din ce în ce mai înșelai să o guste. Ar ii mușcat din ea în momentul ăla. Excitația atinsese cotele maxime.

— Hai să îți găsim prietena și s-o ștergem de aici.

O zăriră pe Dia prin mulțime și merseră spre ea. El o ținea de mână de teamă să nu o piardă pe drum, iar Feli se simțea ca o liceană mândră că își atinge iubitul în fața lumii.

— Salut! Eu sunt Alex. Felicia merge cu mine în seara asta. Stai liniștită că am grijă de ea.

Dia realizează imediat că în fața ei se află bărbatul de care Feli îi vorbise neîncetat.

— Serios?! Tu nu vezi că e beată? Unde dracu' să vină cu tine?! Nu vine

nicăieri.

— Din ce îmi amintesc, a trecut de majorat așa că... have fun, dear! Și, ca un gest de dominație perfectă, își puse brațele în jurul ei.

— Feli, te-ai tâmpit?! Unde pleci cu tipul ăsta? Chiar vrei să ajungi să mori de suferință ca o proastă?! țipă ea cât putu de tare.

— Dia, sunt bine și fericită, crede-mă. Plutesc de fericire.

— O să îți amintesc momentul ăsta, ai să vezi tu, afurisito!

Ieșiră și Feli simți cum frigul îi dă palme. Simțea că se trezește și, ușor - ușor mintea începea să se dezmorească. Nu mai era la fel de sigură acum că plutește și nici măcar că-i fericită.

Ajunși la Alexandru acasă, Feli analiză apartamentul imens al acestuia. Încă de la intrare simți un miros floral venit cel mai probabil de la un odorizant scump. Își lăasă pantofii la ușă și intră în living. O canapea acoperită cu o pătură lăptoasă gri era tot ce ieșea în evidență. El merse spre bucătărie și Feli îl urmă. Bucătăria era open space și minibarul cu scaune roșii din piele înalte completa perfect imaginea apartamentului amenajat cu gust. Feli se așeză pe un scaun și se uită la el în timp ce scotea o sticlă de vin și niște gustări din frigider.

— Ai de gând să mă îmbeți criță? Te anunț că nu prea sunt obișnuită și nu cred că ai vrea să fii dădacă în loc de amant, îl avertiză ea.

— Amant? Mă vezi pe post de amant? o întrebă el mirat cu sprâncenele ridicate jucăuș...

— Habar nu am. Teoretic ar trebui să am un iubit ca să te pot considera amant. Practic, ești omul care face dragoste cu mine, deci îmi ești *amant*, răspunse ea indiferentă.

— Sex...

— Pardon?

— Sex. Facem sex, nu dragoste! o corectă el în timp ce ținea arătătorul ridicat.

— Mă rog, tot aia e... răspunse ea deranjată.

— Ba nu e deloc.

— Cum spui tu!

— Și... ca să revin la întrebarea ta... am de gând să te trezesc cu astea (și întinse o farfurie cu aperitive), am de gând să te fut tare și apoi să te îmbăt iar.

Feli se înecă. Brusc simți cum sângele îi țâșnește în obraji.

— Oau! Te-ai rușinat cumva?! o șicană el.

— Nu, doar că limbajul ăsta e... nu prea îmi e cunoscut. Și nici nu îmi amintesc să te fi auzit prima dată spunând asta, încercă ea să se explice.

— Serios? Păi și ce mai exact ți-am zis atunci de ai cedat fără efort? Dacă tot am deschis cutia Pandorei, chiar vreau să aflu... Și luă un loc lângă ea în timp ce o studia de sus până jos.

— M-ai adus aici să fiu pe post de narator sau... ca să știu dacă refuz oferta.

El o privi lung și pătrunzător în ochi. Nu mai avu timp să îi răspundă căci, câteva secunde mai târziu, îi sfâșiasse salopeta și o lăsase gâfâind pe canapea.

Se ridică și o conduse spre dormitor, pregătit de o luptă aprigă. Ea tremură.

— Ți-e frig? se întrerupse din șirul de sărutări.

— Nu!

— Atunci?! Te-am rănit prima dată? o întrebă el temător.

— Nu, nici asta.

— Și atunci de ce tremuri dacă nici de frică și nici de frig?

Ar fi vrut să îi spună că de iubire, de emoție și de frică pentru a nu-l dezamăgi. Că tremură din toate încheieturile pentru că visase zile întregi momentele astea. Că voia să nu se termine ca prima dată lăsând-o în durerea provocată de absența mâinilor lui pe trupul ei. Că de data asta el era treaz și cu experiență, iar ea îmbătată de iubire și alcool... și novice în tot ce se petrecea, dar nu putea. Să îi fi spus asta însemna să îl îndepărteze de ea. Așa că minți.

— De plăcere...

El zâmbi și continuă să o sărute, să o atingă. Ușor și cu finețe. Cu o grijă calculată își pierdu trupul într-al ei. Simțeau cum se atrag ca doi magneti. Ori de câte ori el se desprindea din ea, era tras înapoi cu o forță de neimaginat.

Plăcerea lui îi inundase mintea și trupul. Plăcerea ei îi topise inima. Îi atinsese fiecare nerv de care ea habar nu avea că îl are. O posedase și acum, când plăcerea lui se terminase, avea probabil să o părăsească.

Alcoolul din corpul ei trecuse și ușor - ușor durerea realității revenea... se trezea ca dintr-o anestezie.

El rămăsese gâfâind deasupra ei.

— A fost pur și simplu splendid! Nu îți face griji! Asta a fost ca să mă asigur că putem trece la un alt nivel.

— Un alt nivel? Întrebă ea cu speranța că avea să fie ceea ce credea ea: o relație.

— Mda... O să descoperim ce îți face plăcere și cum să diversificăm. Până

atunci, hai să facem un duș!

— Mergi tu primul! Îl rugă ea pentru a putea să rămână în pat preț de câteva minute să își potolească demonii iubirii.

— Împreună, zâmbi el în timp ce o ridică în brațe de pe pat și o conduse spre duș.

Apa cădea peste ei ca o ploaie menită să îi spele păcatele. Avea oare să fie fericită cândva alături de omul ăsta?

Cu atâta grijă pe câtă indiferență dorea să arate, el îi atinse fiecare parte a corpului de parcă atunci ar fi descoperit-o pentru întâia oară.

— Ai un corp frumos.

— Știu!

— Câtă încredere în sine! Era un... știi tu, compliment.

— Probabil. Dar este cu siguranță un fapt bine știut. Doar nu eram aici dacă corpul meu nu ar fi arătat așa, nu?

El rămase tăcut. Și-ar fi dorit să dezmință. Să îi spună că are cu siguranță mult mai multe calități care atrag un bărbat. Dar era mai bine să tacă. Asta ar fi condus înțelegerea lor pe un drum diferit pe care nu știa dacă ea și-l dorea și el însuși îi putea face față.

— Ai dreptate! și zâmbi trist. Dușul se opri și el îi șterse trupul cu un prosop pufos.

— Și-acum, probabil că ar trebui să plec... afirmă ea în timp ce își căuta hainele aruncate pe podea.

— Nici vorbă! Nu am lăsat niciodată o femeie să plece așa după o partidă de sex. Te rog, rămâi!

Lumea ei se prăbuși. Ajunsese exact acolo unde își jurase că nu va ajunge în veci. Ajunsese să fie umilită în fața unui om de care se îndrăgostite nebunește. Dacă rămânea, avea să își lase sufletul să fie omorât cu brutalitate de o iubire neîmpărtășită. Dacă pleca, și-ar fi scurtat doar așteptarea, având de urmat aceeași sentință.

El își dădu seama prea târziu de greșeala comisă. Indiferent cum este femeia din fața ta, nu merită să fie tratată ca o oricare alta. Se pregătea să își ceară scuze pentru felul în care se purtase și avea să îi explice despre ce e vorba, doar că reacția ei îl luă prin surprindere.

— Ok. Am să rămân. Chiar nu mă simt în stare să mai fac vreun pas. Mulțumesc! completează ea într-o clipă, însoțindu-și vorbele de un zâmbet rece...

Fără a mai aștepta vreo invitație, se așeză pe pat și își acoperi corpul gol cu pătura. Câteva minute mai târziu, el stinse lumina și se așeză lângă ea. O strânse în brațe, iar ea simți că nu își mai putea controla lacrimile. Fața îi rămase încremenită într-un punct dintr-un colț depărtat al camerei. Lacrimile izvorâseră cu putere din adâncul inimii. Cu ultimele puteri, îi atinse mâna aflată pe sânul ei și își lăsă pleoapele grele să se închidă. Măcar preț de câteva ore avea să fie liniștită la pieptul lui. Preț de câteva ore, inima ei bătea aproape de a lui.

Dimineața se trezi și îi simți îmbrățișarea. Se părea că nu îi dăduse drumul de la piept întreaga noapte. Se întoarse spre el și îi mângâie ușor față. Îi simți mirosul special de alcool și sex. Îi studie fiecare mușchi al feței, fiecare contur. Ar fi vrut să nu se mai trezească pe vecie. Ar fi vrut să nu uite niciodată imaginea aia atât de specială, liniștită și dulce a omului pe care fără dubii îl iubea. Ar fi vrut să îi fie de ajuns. Și poate că ani mai târziu, chiar avea să îi fie...

El se trezi ușor și o privi.

— Neața!

— Neața!

— Cum te simți? Ești ok? Te-ai trezit de mult?

— Sunt ok. Nu, m-am trezit acum câteva minute.

— Ți-e foame?

— Da! Dar am să mănânc acasă. Ne auzim, trebuie să plec. Și se ridică brusc din pat.

Își aruncă hainele pe ea și de teamă că îi va fi greu să se desprindă de el mai târziu, se îndreptă spre ușă. Și fără prea multe comentarii, ea închise ușa apartamentului și alergă pe scări. El rămase tăcut în pat, neînțelegând ce avea să fie în mintea ei.

Feli traversă strada și ajunsese în la stația tramvaiului 41 care, deși venea întotdeauna la doar câteva minute distanță, fiind poate unul dintre cele mai folosite tramvaie, acum întârzia mai mult ca niciodată obligând-o să suporte frigul și să privească în jur clădirile tăcute ce ascundeau probabil alți oameni cu povești ca a ei. Unii poate aveau norocul de a se trezi alături de persoana iubită și a pregăti un mic dejun, în timp ce alții poate mureau de singurătate. Plângând de una singură în stația pustie de tramvai, îmbrăcată mult prea neadecvat pentru o zi de duminică dimineața, simțea că ajunsese la capătul unei povești banale de iubire înainte de a fi început. Ca și cum citea o carte și după primul capitol avea

să citească finalul care se vedea a fi unul trist... Și atunci, în poziția cititorului, avea să aleagă dacă să mai străbată paginile acelei cărți sau pur și simplu să o pună înapoi pe un raft ascuns al bibliotecii sperând să uite că există acolo.

Tramvaiul veni și Feli aproape că nu simți când ajunse acasă. Privise străzile, mașinile și tot ce îi apăruse în raza vizuală a geamului de tramvai.

Deschise ușa casei și căldura din garsonieră ei o izbi alături de duhoarea de tutun și alcool.

— Serios? Nu pot să cred că ai fumat în garsoniera mea!

Dia sări de sub cearceaf și dezvălui și corpul gol al unui bărbat lângă ea.

— Ah! Mi-ai murdărit canapeaua cu transpirația și alte chestii legate de sex... cum poți să faci așa ceva? țipă Feli plină de furie.

— Ascultă, madame, mergi și *fă o* cafea, iar eu vin imediat după tine în bucătărie. Între timp eu gonesc acest mascul minunat din patul tău și vin să îți creștez capul...

Și făcu întocmai.

— Cum dracului ai putut să pleci cu el aseară? o întreabă ea pe Feli extrem de calmă, dar cu o iritare ascunsă sub ochii măriți mascați de cearcănele de sub ei.

Feli izbucni din nou în plâns.

— Cred că... m-am îndrăgostit nebunește de el, iar el abia realizează că exist. Ce pot să fac? Întreabă ea lăsându-și capul pe masă.

— Renunță la job sau renunță la el. Poate că ar trebui să renunți la ambele. Dacă ai aprins o lumină cât de mică în sufletul lui, te va căuta. Dacă nu, mai bine cu rana unui glonț în suflet decât cu el ciuruit și plin de găuri.

— Ok. Măine demisionez.

— Bine, fată! Acum hai să mâncăm ceva.

Feli își pregăti demisia și își aranjă hainele călcate pe umerăș. Aceiași pantaloni negri, însă, de data asta, alesese o bluză de mătase neagră cu perle pe care o primise cadou de la mătușa lui Max și pe care nu o purta de frica superstițiilor legate de perlele ce erau asociate lacrimilor. Ei bine, dacă era și adevărată superstiția, atunci avea să o poarte ca semn al suferinței ei și puțin după avea să o arunce, fără a mai accepta sau cumpăra în veci perle.

*Când vrei să pleci, îți spune mai stai,
Când vrei să rămâi, îți spune să pleci.
Când crezi că ești tot, tu nici nu existai.
Când crezi ești drept, începi să te apleci.*

Capitolul 12

Ajunsa la birou cu întârziere, Feli se repezi să facă iute cafeaua și își luă agenda alergând în biroul șefului ei.

— Oo! Domnișoara Feli, mă bucur că mă onorezi cu prezența azi.

— Îmi pare rău pentru întârziere. Aici e cafeaua și aici... agenda mea. Începem?

— Eu zic să începem cu altceva. Cum te-ai simțit ultima dată? Întrebă el zâmbind ștregărește sorbind din ceașca de cafea.

Poate că ar fi trebuit să fie sinceră măcar acum și să îi spună exact ce simte și cât o durea, dar nu ar fi avut puterea necesară.

— Alex, aș vrea să trecem peste. Putem vorbi diseară despre asta dacă îți dorești.

— Mă tem că nu pot diseară. Cred că ar trebui să o luăm încet. Ne putem vedea din când în când, nu zilnic.

Așa cred că ar fi cel mai bine pentru amândoi. Nu crezi și tu la fel?

— Ba da! Însă, aș vrea să îți dau asta. Și îi întinse peste biroul mare și plin de hârtii foaia pe care își scrisese demisia.

El o luă și o citi șocat.

— N-am înțeles... ce s-a schimbat peste noapte încât să îți dai demisia? E vina mea că am acceptat să te văd dincolo de muncă, nu? se răsti el ridicându-se agitat în picioare.

— Nu e vorba de asta. Greșești. Pur și simplu vreau altceva pentru mine. Probabil voi încerca un alt domeniu. E strict legat de mine...

— Realizezi ce spui? Ai câteva săptămâni de muncă aici și deja vrei altceva? Când ai aplicat nu știai ce îți dorești sau...?

La dracu' și cu el, și cu universul ăsta care îi jucase o asemenea farsă. Când aplicase nu știa că avea să îl întâlnească pe el și să ajungă din fata nemulțumită de viața ei, femeia distrusă, fără viață.

— Te rog, am nevoie să renunț la jobul ăsta, spuse ea aproape plângând.

— Ok. Nicio problemă. Ai două săptămâni de preaviz, timp în care îmi pot găsi o altă asistentă și tu un alt job. Până atunci, ieși și să nu mai vii aici nechemată.

— Ok, șefu'.

Două săptămâni zburaseră în ciuda speranțelor ei de a dura o veșnicie.

Sperase ca el să îi zică să rămână, dar nici măcar pentru o clipă nu auzise asta de la el. Nu îi acordase nicio atenție și aproape că nu îl mai vedea atât de des ca înainte. Cafeaua luată împreună de dimineață dispăruse, ba chiar el alesese să vină zilnic la muncă cu un termos de cafea pe care Feli avea să afle ulterior că îl umplea la cafeneaua ce îi lega pe amândoi de amintirea unor dimineți. Feli văzuse o groază de femei venind la interviu. Nici prea frumoase, nici prea urâte, nici obișnuite, dar nici speciale. În orice caz, le urăse pe toate, rând pe rând, de cum apăreau în fața ei să-și anunțe venirea. De fiecare dată îl anunțase pe Alexandru prin intermediul telefonului și nu reușise nici măcar după vreuna să îi vadă chipul pentru a putea să îi deslușească vreun gând. În ultima ei zi însă, el ieși din birou și își sprijini pumnii pe biroul ei.

— Doamnișoară, aveți vreun plan pentru seara asta? Ținând cont că în numai câteva ore nu îmi vei mai fi asistentă, cred că mă pot da la tine cu ușurință, nu-i așa?

Feli învie. Inima începu din nou să bată, sângele să țâșnească, plămânii se treziră la viață. Căldura îi invadează trupul topind gheața ce o acoperise în ultimele zile.

— Niciun plan! zâmbi ea cu tot corpul.

— Te aștept la mine pe la nouă. Ce zici?

— Sună bine! răspunse ea cu un zâmbet cald.

Omul ăsta îi adusese mai multă tristețe decât credea vreodată că există în toată viața ei care nu fusese una ușoară și presărată doar cu flori. Și tot el o făcuse să simtă ce e viața. Fără el și până la el nu trăise niciodată.

Și tot așa, pe *deplin omorâtă de durerea* că avea să nu îl mai vadă vreodată și reînviată de invitația de a face parte în continuare din viața lui, Feli se trezi în mijlocul nopții în patul lui, satisfăcută pe deplin și fericită. Îi simțea bătaile inimii în spate, în aceeași poziție de somn pe care o avuseseră și ultima dată. Era acolo pentru că el dorise asta. Pentru că el o dorise. Fusese fericit să îi deschidă ușa și mândru să fie el, chiar și pentru câteva ore cu ea și în ea.

— Alexandru, crezi că am putea vreodată să fim un cuplu? Adică, o altfel de relație...

El o strânse la piept mai tare.

— Dormi, e târziu!

— Te rog, răspunde-mi!

— Nu!

Și din nou fericirea ei pieri. Lacrimile reveniră rapid în locul binecunoscut.

— De ce?

— Pentru că nu cred că ne potrivim. Eu sunt înalt, tu scundă. Eu sunt concentrat pe muncă, tu pe alte prostii.

Apoi tăcu. Avea să lase mâna lui așezată pe sân aproape de inima ei rănită să rămână acolo fără întrebări.

Avea să se bucure de clipele astea cu el, îmbrățișați și adormiți. Se întoarse însă cu fața spre el. Îi analiză ca de fiecare dată chipul, de parcă ceva ar fi putut să dispară sau să apară și ea avea să nu își amintească exact chipul omului iubit. Îi mângâie fața cu degetele fine, ușor, fără a-l trezi. Apoi își trecu mâna prin părul lui moale, îi simți respirația aproape de fața ei. Îl sărută ușor pe buzele lipite și catifelate. Îi atinse barba cu dosul palmei și simți micii soldăței de păr ieșind la atac, direcționați asupra mâinilor ei fine. El deschise ochii și privi spre ea.

— Te rog, lasă-mă să dorm. Nu înțeleg de ce te tot miști și nu dormi. Hai, întoarce-te și vino aici să dormim. Și din nou, cu spatele la el, rămase cu fața îndreptată spre camera slab luminată de becul de afară.

Când doar simți că adormise, auzi cum cineva o strigă ușor.

— Trezește-te, am să întârzii!

Mirosul lui de parfum și cremă îi izbi nările. Își așază capul deasupra ei și o sărută ușor. Plămânii ei țipau fără aer, cerând insistent să fie eliberați în timp ce limba lui îi umplea gura.

— E timpul să plec la muncă, hai! Te las acasă.

Ea se ridică în capul oaselor și se uită buimacă.

— Cheamă-mi un taxi, te rog. Am să mă descurc.

Și așa reușise Feli să ajungă în patul ei undeva în jurul orei șaisprezece, după-amiază, când soarele deja dispăruse complet de pe cerul iernatic, și se trezi cu dor.

Trecuseră doar câteva ore, dar simțea că îi este un dor cumplit de el. O acaparase complet. O transformase într-o păpușă ușor de manevrat fără să realizeze. Era mai dependentă de el decât ar fi putut fi oricare alt om dependent de vreun alt drog de pe pământ. Era dependența de un drog permanent și letal. Așa că, depășind toate granițele rațiunii, îi trimise primul mesaj.

F: Ce faci? Cum ești? Sper că te-ai simțit bine seara trecută.

Câteva minute mai târziu, Feli deschise răspunsul ce îi luminase ecranul.

A: A fost de-a dreptul fabulous... ești extrem de bună la treaba asta.

Ori ea își dăduse atât de tare silința încât reușise să se depășească chiar și pe ea însăși, ori el o spusese cu urmă de ironie. În orice caz, cel puțin pe subiectul ăsta, avea să dezbătă cu el căci era practic unica lor legătură pentru moment.

Trecuseră câteva săptămâni în care Feli reușise să se angajeze cu normă întreagă la o altă firmă ce îi permitea lucrul de acasă, fiind în domeniul online. Vorbeau destul de rar pe Facebook și se văzuseră de două ori, dar doar pentru o noapte și nimic mai mult. Într-o seară, însă, Feli simțea că îi lipsește așa că îi trimise primul mesaj.

F: Mă gândeam să te deranjez puțin. Ce faci?

A: Pe acasă, îmi petrec ceva timp cu familia. Tu?

Îi pomenise câte ceva despre sora lui și nepoțelele care îi înseninau zilele așa că, știind că ele mereu îl înduioșaseră, decise să își joace ultima carte.

F: Știi, e un lucru pe care mi-l doresc foarte mult. Te pot ocupa puțin cu asta?

A: Sigur că da.

F: Aș vrea să îmi spui un lucru pe care nu îl știu. Ceva ce nu mi-ai spus niciodată.

A: Faptul că iubesc fiecare partidă de sex cu tine?

F: Cred că asta știam deja, îmi pare rău. Exista altceva ce poate nu știu că îți place... ?

A: Sincer, îmi place să dorm cu tine și să te îmbrățișez.

Deja inima ei se topise. Era un bărbat prea deștept ca să nu realizeze că depășise limita de „doar sex”. Dormitul împreună era în sine un act mai intim și mai apropiat decât sexul. Și nu doar ea simțea că parcă corpurile lor fuseseră special create să se contopească atât în momentele de sex, cât și atunci când dormeau... se întorcea mereu cu spatele, iar el o îmbrățișa strâns, scăldându-și capul în părul ei și adulmecându-i fiecare miros. Ei doi dormind... era pur și simplu un puzzle frumos îmbinat piesă cu piesă.

F: Există ceva ce (i-ai dori să facem în mod special, ceva ce nu am făcut până acum ? Întrebă ea plutind de fericire.

A: Habar nu am. Probabil că da. Am să îți arăt data viitoare dacă dorești. Să zicem, mici joculețe.

F: Ok.

A: În ceea ce te privește, ai ceva în cap? Ce ți-ai dori ?

F: O listă întreagă.

A: Vreau să aud câteva dintre ele.

F: Mi-aș dori să facem dragoste cu lumânări parfumate și muzică de-a mea.

A: Promit că o vom face.

Iar asta era ca un deznodământ în capul lui Feli. Cu siguranță știau amândoi că depășiseră granițele bine delimitate până atunci.

Și iată-i deci, două zile mai târziu, dezbrăcați pe canapea, privindu-se ochi în ochi și atingându-se reciproc cu delicatețe pe melodii ale Thaliei pe care el probabil că le ura, iar ea le căutase zile întregi să îi garanteze că fiecare mușchi și nerv putea să fie mișcat de ele. Alese două melodii „No me ensenaste” și „Un alma sentenciada” și, deși era speriată de refuzul lui categoric, iată-l fiind fericit să o guste ștregărește pe melodii de telenovele.

Noaptea aceea era cu totul specială. El nu mai fusese în ea cu sete, ci cu răbdare. Ea îi gustase buzele, limba și ochii. El o măsură în priviri și mâinile îi alunecaseră peste fiecare părticică delicată de-a ei, dezvelindu-i fiecare emoție. O sărutase ușor și îi simțise gustul. Ea îl privea că pe un zeu care o ducea în paradis secundă cu secundă. În seara aia teama nu mai îndrăznea să se apropie. Noaptea era dominată de iubire și fericire. Adică cum ar mai fi putut să se teamă că el nu simțea nimic, așa cum tot încercase să o convingă, când sângele lui alerga în vene la fel ca al ei, când bătăile inimii lui erau la fel de violente și puternice ca ale ei. Ea nu mai știa de când durează, un repeat al acelorași melodii o pierduseră pe un tărâm fermecat de unde cu greu se va putea întoarce. Ajuns pe același tărâm ca al ei, el căzu peste ea cu putere, gâfâind, tremurând și transpirând. Ea îi lăsă capul pe pieptul ei și îi mângâie părul și fața. El încercă să se ridice, dar ea îl opri. Inimile lor aveau să mai rămână așa măcar pentru câteva minute. Îl iubea enorm și știa că și el avea nevoie de iubire. Avea nevoie mai mult decât ea de iubire, deși poate nu realiza asta. Dimineața îi găsisese îmbrățișați, fericiți și împliniți. De data asta, luară micul dejun împreună. Ea deschise fereastra de la bucătărie și lăsă aerul proaspăt și rece să le arunce săgeți. Îmbrăcată în tricoul lui ce abia îi acoperea fundul pe jumătate, se ridică pe vârfuri pentru a putea vedea zăpada de afară. Ninsese probabil cu o seară în urmă, dar ei fuseseră prea ocupați pentru a vedea. El se apropie de ea și o întoarse cu fața spre el. O ridică în brațe și o așază pe pervaz.

— Mă bucur că ești aici!

— Și eu!

Apoi o sărută scurt pe colțurile gurii și îi trase fața către pieptul lui.

— După ce mâncăm, trebuie să ies să mă întâlnesc cu un tip pentru un proiect.

— Ok.

Se simțea dezamăgită. Brusc, visul ei se transforma în același obișnuit coșmar. Sperase că măcar atunci aveau să își petreacă ziua întreagă împreună. Dar, fără să obiecteze, după ce terminară de mâncat se îmbrăcă și porniră pe jos către strada principală. El nu îi întinse mâna, așa că ea prinse un moment potrivit și aproape că se împiedică de-a binelea.

— Fii atentă, nu e cazul să îți rupi vreun picior. Și îi întinse mâna pentru un minut după care și-o trase înapoi. Scuze, nu îmi place să merg de mână pe stradă, plus că nu arătam chiar ok cu diferența asta de înălțime...

Și uite-o iar bolnavă și incapabilă să se susțină singură pe propriile picioare! Își luară rămas bun ridicând câte o palmă în aer după care ea se urcă în același tramvai ce avea să o ducă spre garsoniera ei, martora tuturor lacrimilor de până atunci.

Capitolul 13

Dia plecase în provincie la părinții ei pentru câteva săptămâni, așa că Feli nu dorise să o deranjeze prea tare cu problemele ei. De data asta însă, avea amintirile cu ea, avea să spere și mai mult, avea să își amintească privirile lui pline de sens. Avea să rumege toate acțiunile dintre ei din ultimele douăzeci și patru de ore, derulate cu slow motion. Și așa îi trecură alte trei zile. Weekend-ul veni, așa că sâmbătă seară o cuprinse panica. Dacă avea să meargă în club unde putea agăța o alta care să șteargă tot ceea ce trăiseră ei ultima dată? Pe la ora trei, văzu un check-in la el pe Facebook. Era în club. Așa că imediat fu trimis și mesajul ei.

F: Vreau să te văd în seara asta.

A: Scuze, sunt beat și nu cred că pot. Simt nevoia să mă descarc lovind pe cineva.

F: Termină cu prostiile, vin să te iau.

A: Niciodată. Cine ești tu să mă deranjezi acum?

Era greu să îi răspundă. Cum ar fi putut să îi spună: „Hei, știi, sunt probabil femeia care te iubește și te va iubi cel mai mult în viața asta.”?

F: Te aștept la ieșirea din club.

A: Nu am să vin.

F: Probabil că nu, dar nu pot să rămân liniștită, știind că tu ești acolo și poți păți ceva.

Intră în subsolul clubului. În jur era fum de țigară, miros de alcool și un zgomot imens. Îl zări la aceeași masă la care probabil stătuse și în urmă cu câteva luni când acceptase oferta ei de a se vedea ocazional pentru sex.

El îi zâmbi ștregărește și o privi cum răzbate printre tinerii beți din club, pe melodia „Make it rain” a lui Ed Sheeran, proaspăt lansată. Se apropie de el și îl sărută acolo de față cu toți. Dj-ul, o țipă blondă și sexy, ce o fascinase pe Feli de prima dată când o văzuse prin prisma energiei debordante și a vocii frumoase pe care o avea, țipa de pe bar, creând o atmosferă de poveste.

— Promit că termin paharul și mergem.

Ea îl așteptă cu răbdare până ce el îi cuprinse degetele în mână și, sprijinindu-se de ea, urcă scările ieșind la suprafață.

— Geaca ta... unde ai numărul?

— Aici, stai.

Își luă geaca și ieșiră afară. Frigul îl pocnise în față nepăsător.

— E al dracului de frig afară, trebuia să stai acasă și să dormi, îi reproșă el.

— Probabil că am fi putut face asta împreună dacă nu ai fi ales să ieși în seara asta.

Făcu cu mâna unui taxi căci, trebuie să recunoaștem, să prinzi un taxi dimineața între trei și cinci în centrul vechi e ca și cum l-ai prinde pe vreun sfânt la colțul Raiului. Ei sunt mulți, cu nemiluita, dar nu se știe cum, printr-o minune, toți sunt ocupați. Urcăți în taxi, la radio se auzea slab în boxe melodia „Stupid love”. Feli era lângă el pe canapeaua din spate, ținându-l de mână ca pe un copil în timp ce se uita pe fereastră. Simțea probabil că avea să fie ultima dată când ei doi vor mai împărți un taxi noaptea târziu pe străzile din capitală. Memora fiecare detaliu.

„Read all about it” era pe fundal acum. Feli îl strângea de mână mai tare, să fie sigură că nu visează, deschiseră geamul și simți cum parfumul lui îi invadează nările. Îi mângâie fața și îi sărută fruntea.

Ajunși acasă, îl așează atent pe canapea și îi scoase ușor hainele.

— Nu cred că sunt în stare de ceva, crede-mă!

— Nu te prosti. Nu sunt aici pentru sex, sunt aici pentru că țin la tine, înțelegi?

— Înțeleg și știam asta. Doar că acum sunt puțin prea beat pentru a-mi mai aminti ceva mâine.

— Atunci e momentul perfect să îți spun că te iubesc din tot sufletul meu și simt că nu pot să respir fără tine.

Căzu jos, lângă canapea, și își lăsă capul aproape de el. Plângea ca un copil căruia îi e frică să trăiască în întuneric și cere să aibă puțină lumină, care să-i umple sufletul de speranță în nopțile petrecute în camera lui.

— Știu. Probabil că și eu simt ceva pentru tine, dar nu te vreau în viața mea. M-ai mințit încă de la început și nu mai pot avea încredere în tine. Urâsc minciuna mai mult ca orice și, sincer, chiar cred că nu ne-am face fericiți unul pe altul. Chiar dacă inima mea te-ar vrea, mintea te respinge.

— Poate că e cazul să îți faci ordine în minte. Dacă și tu simți ceva pentru mine, te rog, nu mă goni. Nu mă obliga să trăiesc o durere care îmi poate fi letală.

— Așa e mai corect pentru amândoi.

— Dar... te iubesc, înțelegi? Te iubesc de simt cum mi se topește carnea pe

mine.

— Știu, dar acum chiar trebuie să dorm.

Și... adormi curând. Ea plânse și se liniști, îl privi ușor cum respiră, uneori avu impresia că se înecă în somn, așa că îl mișcă de pe o parte pe alta, de teamă că nu se putea alimenta cu suficient oxigen. Puțin mai târziu, vomită și ea îi curăță fața cu un prosop ud. Apoi el îi ceru să vină în brațele lui și ea se conformă. În câteva minute simți cum sunt uniți din nou ca doi magneți într-un dans cu descărcări electrice.

— Stai, nu avem...

Și până să termine ce avea de spus, el o cuprinse și o străbătu de-a-ntregul. Nu mult mai târziu, el rămase din nou adormit pe canapea. Ea se ridică ușor și făcu duș. De data asta era singură, lăsând apa să i se scurgă pe întregul corp. Încerca să memoreze fiecare bucată de faianță, fiecare obiect la locul lui. Intră în cameră și rămase la marginea patului privindu-l cum doarme, neliniștită de momentele în care părea că înghite în sec... se uită în jur și din nou la el de mii și mii de ori. Era timpul să se desprindă de el. Era cazul să îi respecte decizia. Îi spusese clar și sincer căci ea învățase că oamenii beți sunt incapabili de minciuni că, deși reușise să îi pătrundă în suflet, el o respingea profund în mintea lui. Aflase clar că nu avea cum să îl facă fericit, așa că era momentul să încheie ceea ce avea să fie povestea primei ei iubiri.

Când soarele aproape străbătuse jumătate de cer, se ridică în pat de lângă el și îi simți îmbrățișarea pentru ultima dată. Apoi, cu un simplu sărut și un „Ai grijă de tine!” șoptit, ieși pe ușă știind și simțind până în măduva oaselor că avea să fie pentru ultima dată. Ultima dată când trupul ei avea să mai vibreze la simpla atingere a mâinilor lui. Ultima dată când magia descrisă doar în povești avea să fie prezentă în viața ei... Ultima dată când simte pulsând sângele omului iubit.

Vorbiseră pe Facebook după aceea, dar ea *niciodată* nu menționase nimic din seara care îi *luminase mintea și îi* întunecase inima complet. Citise undeva că gelozia uneori trezește curajul. Așa că încercase să îl mintă de câteva ori că avea să se întâlnească cu diverși tipi în vederea unei relații serioase, căci asta își și dorea. Ba o dată chiar se întâlnise cu unul, un băiat de nota zece, cum ar fi gândit mama ei, dar tot ce făcuse era să îi umple capul bietului bărbat cu descrieri stranii despre „amantul ei”, așteptând să plece cât mai repede pentru a-i scrie că a întâlnit încă unul.

El îi răspundea sec, nepărând prea afectat, așa că Feli decisese să o lase baltă.

Capitolul 14

Dia revenise în București. Merseseră împreună la Calif să mănânce niște mâncare de linte ce îi plăcea lui Feli în mod deosebit. De data aceasta, Feli vomitase tot ce mâncase.

— Ești dereglată complet, fetițo! Când ai de gând să îți revii complet? Să fim serioși! Omul nici măcar nu cred că își mai amintește cine ești.

Lucru care probabil era total adevărat. Stările de vomă persistaseră și Feli începuse să se simtă din ce în ce mai rău. De dragul Diei, Feli acceptase să vadă un medic la Spitalul Giulești. Ieșite afară apoi, după vizita ce nu dură prea mult, Dia îi spusese calm în timp ce o sprijinea pe Feli de cot:

— Poate e cazul să îl suni.

— Nu așa și nu acum. Mi-a spus că și el ține la mine, așa cum poate el. Deci cred că am să lupt să îl fac să

accepte lucrul ăsta și mai apoi am să îi demonstrez ce mult îl iubesc și cât de fericit are să fie.

Ce nu știa însă Feli e că în viață nu poți lupta pentru o iubire ce nu îți este destinată.

Începuse să trimită disperată mesaje. Nu avea prea mult timp la dispoziție, așa că avea să pună presiune pe el, sperând că se va trezi la realitate cât mai curând. Știa că probabil avea să o considere nebună, dar era singura șansă pe care o avea. Ultima carte la care putea apela. Să lase timpul și destinul să dea verdictul nu mai era o opțiune pentru ea. Avea să lupte ca o leoaică pentru viitorul și fericirea lor. Încercase în repetate rânduri să se întâlnească, dar el refuzase complet. O acuzase de nebunie de câteva ori și ea, probabil, că îi dădea dreptate de fiecare dată. Simțea și ea că își pierduse controlul, rațiunea și orice urmă de respect de sine. Apucase pe un drum greșit poate, dar era singurul pe care îl avea în față.

La puțin timp însă, cea mai neagră zi din viața ei a venit. Se trezise dimineața devreme obosită și neliniștită. Vomitase puțin și revenise în pat. Nu trăise până atunci stările de tremur spontan și de neliniște neagră. Adormise târziu, deși își promisese că avea să se odihnească perfect în noaptea aceea. Adormise ca în fiecare noapte cu lacrimile uscate ce îi strângeau fața. Își puse mâna la frunte, de teamă să nu aibă febră, dar realiză că era transpirată, deși îi era frig. Își puse mâna pe burtică și nu simți nimic. Își duse apoi mâna la piept

și simțea cum inima îi devenise pur și simplu violentă. Simțea că ceva e dincolo de normalitate. Avea o strângere de stomac și o presimțire ciudată, așa că decise să nu rămână singură acasă și să meargă la biroul firmei unde lunar trebuia să se prezinte pentru a preda materialele. Se forță să se îmbrace și plecă agale către gura de metrou. Respirația îi devenise sacadată și chiar de câteva ori avu impresia că nu are aer suficient în plămâni. Îi era teamă să intre la metrou. Un sentiment de claustrofobie, venit parcă de nicăieri, o cuprinsese, așa că merse la stația de RATB. Ajunsă la muncă, colegii o priviră ca pe o stafie... ce-i drept, nu era departe de a fi una. Fără să apuce să zică ceva, pică în fața colegilor ei de muncă.

Iată-o, câteva ore mai târziu, deschizând ochii și văzând tavanul alb al spitalului, rămasă fără o inimă și jumătate. Rămase pe jumătate femeie, rămase de mai bine nu ar mai fi rămas!

Se uită în jur și îl văzu pe Max, omul care era însărcinat cu ridicarea ei de la pământ de fiecare dată când cădea.

— Ai să fii bine, ai să vezi. Sunt aici lângă tine! Îi șopti el în timp ce îi sărută mâinile și îi mângâia fruntea.

— Unde sunt? se foia ea sub așternutul alb.

— În spital. Acum stai potolită, te rog!

— Dumnezeuule, ce am pățit?!... și speriată încercă să se ridice. E bine?

— Nu crezi că ar trebui să te odihnești acum? Inima ta s-a supărat foarte tare azi. Nu te pot pierde, nu acum și nu niciodată. Am jurat să ne fim alături și să ne ajutăm reciproc. Frații se protejează unii pe alți, chiar și de ei înșiși dacă e nevoie, îți amintești? Așa că acum vreau să dormi pentru mine, îi spuse el ștergându-și lacrimile și sărutând-o pe frunte.

— Nu se poate, te rog spune-mi că nu se poate, zise ea cu voce stinsă. Nu poate fi adevărat. Nu așa, nu acum, începu ea să conștientizeze.

Și brusc anestezia se ducea și simți cum o durere îi străpunge pântecul.

— Nuuuuuu, Doamne, nuuuu!

— Asistentă! Doctore! țipă Max cât îl țineau plămânii.

— Aici suntem, domnule.

— S-a trezit. Fă-i un calmant, ceva... Nu o pot vedea în starea asta. Ocupați-vă de ea! gesticulă el disperat spre medicii care se strânseseră pe lângă ei.

Soluția ce se scurgea în venă prin tubul mic de plastic îi ajunsese în sânge și curând ea își reveni din pozițiile de contorsionism. Max se apropie din nou de

pat și îi șterse lacrimile ce i se lăsau în jos pe obraji, neputincioase.

— Spune-mi tot! Sunt pregătită!

— Cu ce ți-am greșit eu ție vreodată, sora mea? Cum ai putut să nu îmi spui atâtea luni despre viața ta? o mustră el cu gingășie.

— Era cazul să îmi iau singură viața în mâini, nu? Cât aveam să mai fug la tine după fiecare prostioară?

— Vreau să știi cine e și vreau să știi că e un om mort și, totodată, aș vrea să nu uiți că ai în fața ta un viitor pușcăriaș... căci, da, asta a trezit în sufletul meu acest netrebnic prin atitudinea lui... prin nepăsarea sa...

Feli îi prinse mâna într-a ei.

— Nu ai să faci asta. Nu mă poți părăsi și tu. Și, în plus, nu-i vina lui. El nici măcar nu a știut. A fost cât se poate de sincer cu mine de la început până la sfârșit. Acum îmi spui?

— Ai făcut un preinfarct. Inima ta a obosit, înțelegi asta? O inimă de douăzeci și ceva de ani a obosit. Cum e posibil așa ceva?

— Max, greșești... Ar trebui să îmi dai voie să plâng.

— Cu inima ta așa slăbită? În niciun caz! Vei sta mult și bine pe pastile până mă asigur că te-ai vindecat complet.

— Cum am să mă vindec dacă tu îmi lași toată durerea să pătrundă prin cele mai ascunse colțuri ale minții și inimii și nu mă lași să o scot afară, să o țin, să o plâng, să fac orice și să o scot?

— Nu acum. Nu pot. Îmi e frică, te rog, nu îmi cere asta.

— Vreau să merg acasă.

— Nici nu se pune problema. Tocmai ai ieșit dintr-o operație, realizezi asta? Ai douăzeci și patru de ore critice. Nu pleci nicăieri.

Ce oare ar fi putut să pățească acasă, pe canapeaua ei rabatabilă? Să moară și ea? Doamne, și cât și-ar fi dorit să existe această șansă!

— Nu pot rămâne aici. Vreau să merg acasă, aici simt că mă îmbolnăvesc mai tare. Și, în plus, ajungem imediat înapoi dacă am cel mai mic semn că nu sunt în regulă.

— Nici nu mă gândesc. Medicul a zis că va trebui să urmăm un regim strict atât alimentar, cât și... sufletesc.

— Am să fiu cuminte până îmi revin, promit!

Ea nici nu știa ce vorbește. Sedată, drogată și adormită de substanțele ce îi umblau prin sânge avea impresia că plutește.

— Nu vreau să afle nimeni. Vreau să îmi juri asta, Max.

— Îți promit solemn că nimeni nu va afla până ce tu nu vei considera asta.

— Și probabil nu voi considera niciodată... completă ea sec, privind în gol.

Max o duse acasă la ea după ce se rugase de medicul pe care îl și mituise, bineînțeles.

— Fată dragă, ce-i cu fața asta la tine? Ești bine? Am încercat să te sun într-o zi și nu mi-ai răspuns, o mustră Dia care apoi, surprinsă, îi zâmbi lui Max.

— Mi-a fost puțin rău, dar sunt ok acum, răspunse Feli cu glas stins.

— Max, ce-i cu ea? De unde veniți?

— I-a fost puțin rău, atâta tot.

— Aha...

— L-am pierdut, Dia... L-am pierdut definitiv și izbucni în lacrimi.

— Mi-ai promis, la dracu'! Uită-te la mine, acum! țipă Max la ea cu autoritate.

— Sunt bine, prietene. Mi-am revenit, uite-mă! completă Feli, silindu-se să-și potolească lacrimile șiroi.

O puseră în pat și curând adormi. Acum era pustie. Rămăsese goală în interior. Cu o carapace grea pe care avea să o tragă după ea pentru a se adăposti din când în când la umbră. Viața ei se schimbase complet. Ar fi vrut să se trezească și toți să îi spună „Oh, cred că ai avut un coșmar. Azi e septembrie, afară încă-i cald și soare!”, dar nu era... Afară era încă frig și soarele uitase să mai apară pe cer pentru ea.

Pentru lumea întreagă urma o primăvară superbă. Pentru ea, iarna se instalase permanent în sufletul ei. Mai rămăseseră bucăți de carne aruncate pe ici-colo pe oasele ei ieșite în evidență. Avea să se trezească cândva, dar nu pentru a trăi, ci pentru a se asigura că moare definitiv.

Noaptea avusese câteva momente de zvârcoleli și vise urâte, dar medicul îl asigură pe Max că este absolut normal și trebuie doar să continue monitorizarea ei. Febra nu apăruse așa cum se temuseră prietenii ei. Dia îi povesti lui Max exact ce se întâmplase. El se enervase de câteva ori și amenințase că îl va rupe în bătaie pe „dobitoc”.

— Cum a putut să o arunce așa, pur și simplu, ca pe ambalajul unei napolitane? Cât de orb să fi fost să nu fi văzut ce minune se ascunde în adâncul sufletului ei?

Apoi se calmase și îi mângâia părul. Din când în când plângea și se

învinovăța.

— Nu am fost în stare să o protejez. Am plecat și am lăsat-o să se zbată singură cu o iubire imposibilă. Cum am putut să o las să se umilească atât unui dobitoc de doi bani?! Cum?! Cum am să mi-o iert?

Dar dimineața le surâdea cu raze de soare trimise pe fereastră. Feli se trezi și rămase liniștită în pat cu fața în sus. Își permise să verse doar câteva lacrimi și se opri. Trebuia să pară bine pentru a-și redobândi libertatea și pentru a putea să țipe și să se pedepsească pentru neglijența și egoismul de odinioară.

Prietenii o scosese la o plimbare prin parc crezând că aerul curat avea să îi facă bine. Ei bine, ea suferea la fiecare privire văzând un cuplu sau un copil. Așa că decisese să o ducă acasă unde aveau să vadă niște comedii la care Feli oricum nu râsesse niciodată. Trei zile mai târziu, îi asigură că se simte bine și poate începe chiar și munca.

— La vârsta ta, organismul se reface foarte ușor. Ești o fată foarte iubită, după câte văd. Cu siguranță vei uita că ai trecut prin asta și, când vei decide, vei fi și o mamă foarte bună, îi spuse medicul în timp ce îi luă tensiunea.

Monstrul durerii din inima ei o împingea și *o rănea pe interior*. Doctorul *ăsta* nu știa că tocmai lipsa de iubire o adusese aici. Și *oricât de tare* și-ar fi dorit asta, nu avea să uite pentru tot restul vieții ceea ce o schimbase definitiv. Cât despre a fi mamă, nu avea să își mai permită aceeași greșală și altădată. Cuvântul *ăsta* era clar că nu îi fusese ei destinat. Dar nu schiță niciun gest, nicio dezaprobare, își luă hârtia cu prescripția medicamentelor întinse de acesta peste masă și se uită spre Max, ca și cum l-ar fi implorat dintr-o privire... părând că ar șopti într-un limbaj numai de sufletele lor știut: „Scoate-mă de aici acum și pentru totdeauna!”.

Încă mai văd oameni pe stradă care
Se țin de mână cu un oarecare
Și mă gândesc dacă și ei au să ajungă oare
Răniți și doborâți când dragostea dispare.

Capitolul 15

Încerca să îl evite peste tot. Își planificase să nu se intersecteze niciodată cu el și, deși o dată chiar i se păruse că ar fi el, se mințise singură că e o altă fantomă a minții. Denumise toate momentele cu el fantome ale minții și ușor - ușor părea că nu o mai bântuie atât de tare. Nu reușise să plângă sau să urle așa cum își dorea. Rămăsese aproape normală și părea mai vindecată decât înainte. Acum nu mai simțea nimic. Era anesteziată de la interior la exterior și invers. Se tăiasse chiar în timp ce încerca să își pregătească o supă și nici nu simțise, deși cuțitul aproape îi atinsese osul. Acum lumea nu mai era neagră, ci gri. Nu știa nici acum dacă soarele mai apare sau nu, dar cel puțin era capabilă să vadă iar cerul, așa cum uitase să o facă preț de câteva luni. Învățase chiar să zâmbească iar și cunoscuse la insistențele lui Max un tip drăguț, dar deloc pe placul ei. De dragul lui Max se

Întâlnise cu el de câteva ori, ba chiar acesta o invitase să îi cunoască părinții, iar ea refuzase complet.

Aproape o lovea vara în față și ei încă îi era frig. Rămăsese înghețată pe interior, fără vreo șansă de a se topi sloiul acela de gheață ce-i încleștase sufletul. Dar nici nu dorise. Era bine așa cum era, amorțită și înghețată, își jurase că nu va mai iubi pe nimeni niciodată, deși era sigură că era absolut imposibil să faci asta cu doar o jumătate de inimă, ce uneori aproape că uită să mai bată. Totul părea bine. Totul părea perfect. Ea uitase să trăiască, dar funcționa perfect pentru cei din jurul ei.

Într-o zi șefa o chemă în birou și o rugă să se așeze.

— Draga mea, noi, cei din comitet, am decis că avem printre noi un om extrem de motivat și talentat ce ne-ar plăcea să vină la pupitru de manager pe una dintre sucursalele deschise recent.

— Mă bucur. Cu ce vă pot ajuta în această situație? O întâlnire de organizat sau...

— M-ai putea ajuta foarte tare cu un accept.

Și atunci realizează că e vorba de ea și, din păcate pentru ea, făcu un lucru teribil de rău. Își permise să se bucure, să simtă împlinire. De fapt, nici nu mai conta ce anume simțea. După săptămâni întregi în care se luptase cu demonii durerii sale și pe care îi închisese bine în interiorul ei, atunci, la biroul acela din lemn masiv proaspăt recondiționat, lăsase lumina să pătrundă în sufletul ei și

astfel trezise la viață toți demonii, incapabilă de această dată să îi mai țină în frâu. Atunci simți pentru prima dată în luni întregi cum cantități minuscule și bine proporționate de apă îi brăzdează obraji. Atunci simți că durerea o îngenuchează.

— Îmi pare rău, dar eu nu pot să rămân, șopti ea printre suspine.

— Ce înseamnă asta? Probabil că șocul este prea mare. Mergi acasă repejor și vino-ți în fire. Ai liber azi. Ne auzim zilele următoare pentru contract. Acum fugi.

Iar ea fugi, la propriu, pe străzile din oraș. Plângând, râzând și revenind la viață. O revenire dureroasă și extrem de grea. Îi veniseră în minte toate imaginile cu ea, cu ei, cu tot ce o adusese aici. Avea impresia că îmbătrânea cu zece ani cu fiecare pas pe care îl pune acum pe pământ. Fantomele trecutului o învăluiau acum. Era imposibil să le mai evite. Avea să urle și să simtă durere pentru tot ceea ce își suprimase să simtă în utimele luni.

Și uite-o acum, alergând cu picioarele goale și ridicându-și capul spre cer, implorând pentru ploaie. Și cum Dumnezeu se îndura de ea după atâta amar de vreme, simți pe față primele picături de apă căzută din cer. O durea carnea pe ea, dar nu suficient de tare pe cât credea că merită. Era bolnavă și stricată. Încercase să fie funcțională pentru lumea întreagă, dar funcționa greșit de atâta amar de vreme.

Ajunsă acasă, își aruncă geanta pe podea și deschise larg fereastra. Dia ieși din bucătărie stupefiată.

— Ai să răcești, ai înnebunit? Te-a prins ploaia, așa-i? Hai treci la duș și te aștept cu un ceai fierbinte.

— Dia, ce zi e azi?

— E vineri, de ce?

— Azi vreau să mergem în club.

— Feli, nu cred că o idee strălucită. Plus că... ție nu îți plac cluburile, îi spuse ea speriată de noua atitudine.

— Azi îmi plac. Te rog!

— Ok. Până atunci, fuga la duș dacă nu cumva vrei să agăți vreo perfuzie în loc de un martini.

Seara se îmbracă într-o salopetă neagră. Se machie mai strident ca de obicei și își întinse rujul roșu pe buze.

— Sunt gata, spuse ea încântată.

Azi avea să își exteriorizeze durerea diferit. Citise că oamenii fac des asta, așa că avea să încerce și ea.

Ajunsă în club, își lăsă geaca la intrare și intră plină de încredere. Merse la bar și ceru primul shot. Dia se uită la ea cu mirare.

— Poate ar trebui să îl anunț pe Max.

— Poate ar trebui doar să ne simțim bine.

— Încă două de fiecare, ceru ea hotărâtă barmanului.

Apoi i se păru că îl vede așa că acum avea să îi vorbească și el să o asculte. Nu avea să audă vreodată cineva suferința din inima ei țipând printre melodii, dar era convinsă că oricine va călca în urma ei în acest club avea să simtă și să îi recunoască suferința.

„Dragul meu. Sunt aici în club. În clubul asta unde cândva te vedeam doar pe tine, iar azi te văd în toți bărbații din el. Vinul și alte tipuri de alcool mi-au spart aproape toate venele. Încerc să te scot din mine. Încerc să te ucid cu alcool. Pur și simplu îmi umbli prin vene fără voia mea, fără voia ta. Și am vrut să te scot. M-am gândit să îmi tai venele. O prostie! Nu ai să ieși nici așa cel mai probabil... Așa că am decis să te îmbăt atât de tare, încât să nu îmi mai alergi prin vene și poate de la mult, dar foarte mult alcool am să te și omor. Muzica urlă, habar nu am ce melodie. Habar nu am nici cine cântă. Am intrat pur și simplu în club și m-am apropiat de o boxă. Iubitul meu, nu o să îți vină să crezi cât de fericită sunt. De luni întregi, în sfârșit, am găsit un lucru care să îmi facă inima și trupul să vibreze mai tare ca tine. Da, probabil că te-ai și gândit, chiar nu sunt singură. Pur și simplu dansez cu unul. Nu știu ce dracu' face în jurul meu, dar trebuia să îmi demonstrez că nu ești singurul bărbat din lumea asta. Ei bine, am eșuat lamentabil. Poate nu ești singurul, dar ești unicul care m-a avut cu adevărat. M-ai posedat, m-ai controlat atâtea luni, fără probabil să realizăm vreunul dintre noi adevărul. Am greșit, iartă-mă. Credeam că toate poveștile alea cu un el și o ea care îmbătrânesc împreună chiar există. O porcărie! Realitatea e alta... Realitatea există prin durere. Dacă nu suferi, nu ești, mi-a spus cândva un prieten. Să fiu a dracului dacă nu îmi doresc să nu fi existat vreodată. Ei bine, și acum îmi vine să plâng și poate chiar o fac, dar cine știe? Eu pur și simplu dansez, țopăi sau sar, încă nu m-am convins ce fac mai exact. Azi vreau să mă mint frumos. Azi vreau să cred că nu te iubesc și de fapt nu te-am iubit niciodată. Azi, pentru mine, vreau să fii mort. La propriu! Te vreau mort în mine, te vreau afară din fiecare moleculă a

corpului meu. La dracu'! Atât de tare m-ai invadat, încât cred că mi-ai modificat și ADN-ul. Prietenii îmi spun că nu mai sunt cine eram. Știi ce? De fapt, cine eram eu înainte de tine? Aproape că nici nu existam! Nu știam că exist. Dar acum, ei bine acum, datorită ție am curajul și forța necesară să țiip în fața lumii întregi... Heeee! Sunt eu, Feli, cea care îl iubește până la disperare pe omul ăla insensibil și „miserupist”, așa cum te-ai declarat chiar tu. Azi am să te uit, azi nu exiști. Azi exist doar eu. Și țiip și sar, de parcă abia am reînviat. Sau poate că-i doar agonia dinaintea morții.

Aici, toți fac aproape ca mine. Oare și ei au pe cineva de ucis prin vene? Of, Doamne, și îmi e din ce în ce mai greu să nu te sun. Credeam că te ucid și îmi pare că te-am trezit și mai tare în mintea mea. Of, Doamne! Poate alcoolul m-ar putea ucide mai bine pe mine. Aș vrea să te sun și să te aud. Ți-aș spune că nu mai pot să respir fără tine. Iar tu probabil mi-ai aminti că sunt de-a dreptul nebună. Mi-ai spune că nu înțelegi ce dracului mi-ai făcut în așa hal, încât să ajung în punctul asta. Iar eu aș încuviința din cap cuminte.

Of, Doamne, o melodie de la Adele m-a pus la pământ. Nenorocitul de dj s-a gândit să remixeze „I can't make you love me”... Of, Doamne, sunt aici într-un loc atât de aglomerat și vesel, iar eu eu sufăr de singurătate.

Suferința asta, chiar nu știu cum să ți-o explic, iubitul meu. E ca și cum cineva îmi lucrează în inimă fără anestezie. Simt că pieptul mi-e deschis și tu sari cu picioarele pe inima mea goală și bolnavă. Simt cum coastele îmi sunt dezvelite de orice carne. Deschid ochii și văd doar întuneric. E beznă, iubire! E beznă și mă pierd în întuneric, cu sufletul deschis și sângerând. Mă simt ca și cum aș fi pe câmpul de război și încerc să te ucid ca să mă pot salva. Of, Doamne, m-ai rupt în bucăți...

Ei bine, atât! În seara asta, sunt aici să uit de tine!”

Dimineață Feli nu își mai amintea mare lucru. Se ridică și văzu cum la geam era Max, cu o cană de cafea.

— ‘Neața! Trezește-te! Avem de vorbit o groază...

— Mor de cap. Dă-mi ceva de durere. Nu am chef să vorbesc acum.

— Nu îți dau nicio pastilă. Ai cafea în cană... Și arată cu mâna către măsută.

— Serios, Max, chiar vrei să mă ucidă migrena asta? bâjbâi ea printre dinți în timp ce încerca să se ridice.

— Prefer să le răspund oamenilor la înmormântare că ai murit din cauza unei migrene și nu din cauza unei iubiri prostești.

— Iubiri protestști? Ce dracu' vrei să spui? Ai impresia că m-am trezit eu așa într-o zi și am zis „Hei, Doamne, dă-mi și mie o iubire din aia să sufăr ca o proastă? Și, dacă nu cer prea mult, și multe lacrimi și alte întâmplări neprevăzute... Ucide-mă, Doamne, cu brutalitatea unei iubiri”?

— Termină cu toate astea! E cazul să încetezi. Nu poți să continui așa. Iubirea e aia când doi oameni trec prin războaie, foc și furtună ținându-se de mână și răzbind. Aia e iubire, pricepi?

— Da? Și la mine ce e mai exact? Hă? și sprâncenele i se apropiară, buza de jos îi căzu grea și ochii i se umeziră. Deci, vrei să îmi spui că sunt nebună.

— Nu vreau să spun asta. Vreau doar să înțelegi că nu e cazul să te distrugi acum pentru un nimeni, ci să te aduni pentru oamenii și omul care îți va fi cu adevărat important în viață. O să ai lângă tine, mai devreme sau mai târziu, un om care să te țină de mână și să nu îți dea drumul niciodată.

— Max, ieși, te rog, șopti ea printre lacrimi.

— Vreau să mergi la terapie. Mă ocup eu de tot.

— Nu am nevoie, ieși!

— Feli, dacă nu încetezi, am să merg personal să vorbesc cu tipul ăsta de la bărbat la bărbat. Dar vreau să

Înțelegi un lucru. Nu îl pot obliga nici să te iubească, nici să îi pese. În schimb, îl pot obliga să își recunoască vina în ceea ce privește neglijența. Și nu va ieși deloc ok toată treaba asta, o amenință el.

— Max, ce vrei de la mine, serios? Sunt pierdută. Nu mai știu nici să traversez strada de una singură. Cum vrei să îmi ridic corpul de jos când eu nu îmi pot sprijini nici gâtul?

— Pentru început vreau să începi terapia. După care, dacă nu te văd vindecată, vreau să părăsești țara. Te duc departe, la capătul pământului, încât nu vei mai avea în comun cu omul ăsta nici cerul.

— Nu pot să plec nicăieri, ai înnebunit?

— Încă nu, dar, dacă o să continuăm în același stil, probabil că nu mai am nici eu mult...

— Ok. Azi am să îmi fac o listă cu terapeuții din oraș și mâine am să găsesc unul. Îți promit.

— Minunat! Acum vino aici! și Max o îmbrățișă strâns.

*Nu trebuie să poți să te repari de unul singur
Și, dacă chiar vrei să faci asta, începe prin a cere ajutor!
Oricum va trebui să te privești de unul singur în oglinda propriului suflet,
Dar să o găsești, cineva trebuie să te ghideze.*

Capitolul 16

Feli căută pe internet câțiva psihologi ieftini din oraș și se opri asupra uneia: Alina Stoica. Încă de când îi văzuse numele, simțise că există o conexiune. Simțise că o știa deja și o aștepta de ani să apară în viața ei. Așa că, a doua zi, o sună și stabilirea primei întâlniri.

— Intră! se auzi din spatele ușii.

— Bună ziua! Doamna Stoica?

— Bună! Doar Alina. Nimic mai mult, te rog!

— Ok. Eu sunt Feli, zise ea și întinse mâna tremurândă.

— Îmi amintesc... „probleme sentimentale”, zâmbi în colțul drept al gurii.

— Da, răspunse ea rușinată.

Feli privi în jur fiecare detaliu. Camera era de dimensiuni potrivite. Pe pereți atârnavu tablouri cu fluturi și flori de diferite culori. Canapeaua era pusă cu spatele la fereastră și două fotolii albe erau așezate simetric. Locul

ăsta îi crea o stare de pace interioară, de un „acasă” pe care îl găsea și ea în garsoniera ei micuță cândva.

— Ai vrea să îmi descrii exact toată problema? Începu Alina cu glas blând.

— De fapt, nu mă simt încă pregătită să re trăiesc toate momentele. Am venit aici doar la insistențele prietenului meu cel mai bun, gesticulă ea prin aer.

— Înțeleg... atunci putem să vorbim la general. Ce zici? o întrebă în timp ce se așeză pe fotoliul din fața ei.

— Perfect! Și... cum mai exact putem face asta?

— De exemplu, mă poți întreba orice și eu îți voi răspunde, dar și viceversa. Ai putea spune că jucam un fel de adevăr sau provocare. Ce spui?

— Cred că pot face față cu ușurință, răspunse ea mai încrezătoare.

— Ok. Ce anume dorești să mă întreb? și își așeză mâinile încrucișate pe genunchi

— Cât durează până mă vindec?

Alina luă un pix și îi scoase mina din interior. Apoi rupse în două corpul de plastic. Feli nu înțelegea de ce face asta, dar curând veni și lămurirea.

— Vezi pixul ăsta?

— Sigur că îl văd. De ce ai făcut asta? o întrebă mirată.

— Ei bine, acest pix a fost ales de mine dintr-o librărie de pe Lipscani. Eu l-am ales și tot eu acum l-am rupt. Deși, atunci când l-am cumpărat, nu m-am

gândit că voi ajunge să îl rup. Acum, întrebarea mea este: crezi că acest pix, care a fost perfect funcțional până ca eu să decid într-o secundă că trebuie și vreau să îl distrug, va mai putea fi vreodată în aceeași formă de acum o săptămână când se afla în vitrina librăriei?

— Cel mai probabil... nu!

— Vezi tu, depinde. Dacă cineva îi va acorda timpul și răbdarea necesară, alături de pricepere și îndemânare, acest pix poate fi lipit fără ca măcar să se observe că a fost cândva rupt. Dacă însă nu se va găsi acea persoană, pixul acesta va fi irosit înainte de a dăruia măcar jumătate din cât avea de oferit pe o foaie albă de hârtie. Depinde în mâna cui ajungem în viață. Pentru un șofer, de exemplu, poate fi doar un pix. Pentru un scriitor poate fi un lucru extrem de valoros care leagă mintea de realitate.

— Vrei să spui că pentru el am fost doar un obiect de aruncat la gunoi?

— Nu, vreau să spun că e alegerea ta dacă vrei să rămâi pe veci un „obiect stricat” sau dacă ai răbdarea necesară încât să aștepți omul care să te repare definitiv și să îți redea valoarea și importanța. Sau dacă vrei să te ajuți singură și împreună să te reparăm.

Feli se rezemă de scaun și se uită atentă la pix.

— Aș putea să îl iau acasă?

— Doar dacă știi că într-o zi ai să fii capabilă să îl reperi. Acum este rândul meu. Vreau să te provoc să faci ceva.

— Ce anume?

— Vreau să scrii undeva tot ce îți vine în cap atunci când simți că te gândești la el sau la oricine îți provoacă o emoție care să îți cuprindă mai mult de jumătate din minte și trup.

— Ok. Am să îmi iau un carnet unde am să îmi notez. Un fel de jurnal, nu-i așa?

— Da. Vreau să scrii, dar vreau să scrii știind un lucru: hârtia suportă orice!

— Înțeleg. E rândul meu acum?

— Te rog! răspunse Alina așteptând să vadă ce urmează.

— De ce tablourile de pe pereții tăi sunt cu fluturi și flori? Îi arătă ea către tablouri.

— Pentru că, draga mea, fluturii înseamnă schimbare. Fluturii sunt atât de frumoși și toată lumea îi adoră. Dar nu mulți știu că înainte ei au fost doar niște omizi hidoase; nu mulți vor să își amintească asta când îi văd, chiar dacă știu.

Frumusețea fluturilor vine din schimbare. Și asta vor și oamenii care ajung să calce pragul meu. Vin omizi și vor ca eu să îi ajut să devină fluturi.

— Minunat!... și florile?

— Florile sunt simbolul opus al fluturilor. Dacă fluturii au nevoie de transformare, florile au nevoie de stabilitate. Vrem flori care să rămână cât de mult înflorite, în niciun caz ofilite. Practic, după schimbare, oamenii au nevoie de menținere și stabilitate.

— Înțeleg. Și de ce așa de multe culori? Nu îmi amintesc ca în realitate să fi văzut fluturi mov sau verzi, de exemplu...

— Pentru că exista o culoare pentru fiecare dintre noi și, dacă într-o zi ea nu ni se mai potrivește, atunci nu trebuie să uităm că există alte zeci de culori care ne pot defini și atrage. Acum mă tem că va trebui să facem niște mici teste pentru a mă ajuta să înțeleg mai bine cum să te pot ajuta.

După câteva zeci de minute bune, timp în care Feli răspunsese cu sinceritate unei liste interminabile de întrebări, Alina se opri și se ridică în picioare.

— Cred că e suficient pentru azi. Cred că ar trebui să mergi acasă și să te gândești la ceea ce am discutat.

— Promit să încerc să fac asta... În legătură cu plata...

— Plata la finalul terapiei. Și doar dacă ești vindecată, o liniști Alina.

— Interesant. Știam că de obicei terapiile la psihologi se achită după fiecare sedință.

— Nu și la mine. La mine se achită la final.

— Și încă mai ai bani de facturi?

Alina râse cu poftă.

— Bineînțeles! Când îți duci mașina la reparat, plătești doar dacă totul este reparat, nu-i așa? Ei bine, așa este și aici.

— Asta înseamnă că ești absolut convinsă că poți să mă reperi.

— Nu. Dar sunt perfect convinsă că până la finalul terapiei ai să știi exact cum să te reperi de una singură sau cum să găsești persoana potrivită pentru asta.

Feli se ridică de pe scaun și se îndreptă spre ușă.

— Mulțumesc, ne revedem joi, strigă ea din ușă, uitându-se peste umăr la Alina. Și părăsi camera lăsând ușa cabinetului întredeschisă.

Abia aștepta să vină ziua de joi pentru a înțelege cât mai multe despre ea. Doar că marți seara, la numai o zi după terapie, îl zări pe el, la aceeași cafenea,

împreună cu o altă femeie. Gelozia îi tulbură mintea complet. Simți că întregul oraș se prăbușește asupra ei. O dureau iar toate: carnea, oasele, nervii și mușchii. Nimic nu rămăsese netulburat. Seara, încercă să adoarmă după un pahar de vin și veșnica eliberare prin plâns. Însă nu reuși deloc, așa că se urcă într-un taxi și îi dădu taximetristului adresa lui. Rămase împietrită în fața blocului uitându-se către fereastra luminată. Se prăbuși la pământ. Dumnezeuule mare, oare cât putea un om rezista la atâta suferință?! Care era oare limita maximă a suferinței? Ei bine, iubirea și suferința au în comun limita maximă existentă: nebunia. Avea oare și ea să atingă nebunia? Avea să se lase pradă unui abis atât de trist?

Din când în când vedea umbre la fereastră și în final lumina se stinse... rămase încă acolo, de parcă picioarele îi erau turnate în beton... Îi privi iar geamul. Apoi își aminti de provocarea Alinei. Merse acasă și deschise un carnet vechi, dar neînceput.

„Dragul meu, azi am simțit din nou cum mor, cum sufletul se înalță deasupra mea și nu de plăcere, cum o făcea cândva, ci de durere. Mi-e teamă de mine. Mi-e teamă să privesc adânc în sufletul meu să nu mă rătăcesc. Mi-e teamă că întunericul de acolo mă va orbi. Mi-e teamă că mă pierd și nu voi ști unde să mă regăsesc...”

Pixul îi căzu din mână și ușor - ușor își lăsă capul să îi alunece peste scrisoarea aflată pe masă. Se trezi înainte de răsărit. Deschise fereastra și lăsă lumina fadă să îi pătrundă în cameră. Apoi își aminti că citise într-o carte că cele mai multe sinucideri se petrec între orele trei și cinci dimineța. Și nu înțelesese de ce. Acum înțelegea cât de greu îi este unui om să vadă un nou început al zilei când totul se sfârșește în jurul lui. Trase jaluzelele și încercă să doarmă din nou. E ciudat cum somnul e singurul care poate amorți orice durere, preț de câteva secunde, minute sau ore și totuși poate fi întrerupt de aceeași durere. E ca și cum apa poate străpunge piatra, dar și piatra poate despărți apa. Nu știa cum trecuseră zilele, trimisese mesaje prietenilor ei care o sunaseră în disperare și se băgă din nou la somn. Fără mâncare, fără apă. Doar folosind toaleta pentru nevoile fiziologice.

O nouă bătaie în ușă, de data asta, mult mai lipsită de „entuziasm”.

— Intră!

— Bună, Alina!

— Bună, draga mea! Hmm! Înțeleg că nu avem vești prea bune...

Se așează pe canapea și îi întinse Alinei carnetul în care își notase. Alina citi și un zâmbet îi încolți pe buze.

— Ți se pare amuzant? Întrebă Feli indignată.

— Pot spune că mi se pare amuzant de trist?

— Ce pot să fac? Să stau doar și să aștept?

— Ce crezi că te-ar ajuta să treci mai ușor prin perioada asta de tranziție? o întrebă ea cu compasiune.

— Aș vrea să vorbesc cu el și să îi spun toate lucrurile astea. Să îi spun că știu ce a îngropat adânc în inima lui... că nu pot să respir și am nevoie de el ca să mă pot elibera din toată capcana asta a iubirii în care am căzut... mărturisi ea printre lacrimi.

— Ok, atunci întâlnește-te cu el.

Și brusc, chipul ei își schimbă culoarea.

— Cum? Pur și simplu mă duc și bat la ușa lui?

— Întâi de toate vreau ca tu să îți pui în ordine gânduri și sentimente și tot ceea ce crezi că ai nevoie să îi confesezi pentru a te elibera. Apoi, ne vom gândi cum trebuie să procedezi pentru a te întâlni cu el. Dar promite-mi că va fi pentru ultima dată când tu vei face Asia, dacă el nu va decide altfel, ok?

— Ok. Și cum ar trebui să îmi ordonez gândurile și sentimentele?

— Va trebui să reiei tot ce s-a întâmplat între voi. Fiecare cuvânt, pe cât posibil să îți amintești, fiecare acțiune. Te poți ajuta de mesaje, conversații online, părerile prietenilor și ceea ce ei își amintesc să le fi povestit. Dar de data asta, încearcă să privești la propria ta poveste ca la un film, în calitate de spectator lipsit de emoție. Apoi și abia apoi putem trage niște concluzii și poți merge să vorbești cu el.

— Poate oare cineva să își privească suferința ca un simplu spectator? Poate viața să îi dea atâta tărie, încât să tacă, văzându-și propriul suflet urlând de durerea pierderii unui om iubit?

— Poate! Căci doar făcând acest lucru, omul e capabil să își descătușeze sufletul din lanțurile grele și groase ale durerii. Doar înțelegând prin argumente logice poziția în care se află, e capabil să îndrepte lucrurile.

— Ok! Am să încerc să fac asta, deși îmi vine greu să cred că am să reușesc.

— Felicia, îi zise ea blând, ai crezut că poți câștiga prin luptă ceva ce toți din jurul tău îți explicau că e irecuperabil. Cum oare poți să te îndoiești acum, când cineva îți spune cu certitudine că este extrem de realizabil?

— Vezi tu, Alina, cu sufletul meu mă lupt de când eram copil și știam că îmi e dator măcar cu o iubire. Cu mintea însă nu am reușit niciodată să cooperez.

— Ai să poți, căci există un început pentru toate, o liniști ea. Încă un sfat: ține acest jurnal și notează tot ce îți amintești. Asta te va ajuta să nu ratezi detalii importante din poveste.

— Am să continui să scriu în agenda asta, zise Feli întinzând mâna după agenda de pe masa Alinei.

— E o idee excelentă. Acum va trebui să petrecem alte câteva zeci de minute finalizând testările de data trecută după care cred că ne putem vedea peste circa două săptămâni. Ce spui?

— Minunat!

Capitolul 17

Să îți analizezi propria viață este incredibil de greu. Pe cât de firesc și simplu ni se pare să analizăm viața oamenilor din jurul nostru, pe atât de dificil devine să ne privim pe noi înșine în trecut. Suntem extrem de duri și de neclintți în ceea ce privește judecarea altora, dar, când vine vorba de noi, judecata de sine, ca și acțiune, devine o tiranie, un lucru mult prea „nelalocul lui”.

Două săptămâni aveau să îi fie de ajuns lui Feli pentru a privi „obiectiv” în trecut, acolo unde se pierduse câte puțin pe drum? Avea să își găsească singură propriile greșeli? Avea reflexia trecutului să o ajute să se elibereze sau mai degrabă avea să o condamne la un veac al pierderii și suferinței?

Unde greșesc alții în ceea ce ne privește poate că reușim să vedem cu ușurință. Unde greșim noi în privința altora pare greu de scos la suprafață. Suferim, ei bine, pentru că alții ne-au „făcut” asta. Alții ne-au greșit și pe noi ne doare. Oare chiar așa este? Oare suferim pentru că cei din jurul nostru ne-au cauzat rănilor sau pur și simplu suferim din cauza noastră, căci nu am fost suficient de protectori cu noi înșine și ne-am lăsat pradă acestora? Un soldat care participă la o luptă fără echipament este un erou omorât de un om nemilos sau un sinucigaș? Oare nu el este primul vinovat pentru neglijență în ceea ce îl privește?

Oamenii răspund în fața legii doar pentru acțiuni care au ca victimă o altă persoană. Niciodată pentru lucruri pe care și le fac lor înșiși. De exemplu, dacă încerci să tai venele unei persoane, ești considerat criminal, gestul tău e catalogat drept „tentativă de crimă”, în cazul fericit... Criminal nenorocit, în cazul nefericit... Dar, dacă același om încearcă să își taie venele proprii, el devine, în cazul fericit, „un depresiv” sau, în cazul nefericit, „sinucigaș”. Ce vreau să spun e că noi, oamenii, ar trebui să răspundem în fața legii și pentru acțiunile ce ne afectează pe noi înșine precum și pentru acțiunile careucid treptat omul prin suferința provocată sufletește. Imaginați-vă un judecător spunând nemilos: „domnișoara Felicia, doi ani de închisoare pentru tentativa de ucidere a propriului suflet prin metoda iubirii neîmpărtășite, având drept complice un jucător de sentimente” sau „domnule Alexandru, șase ani de închisoare pentru crima de a cuceri și părăsi numeroase femei, provocându-le răni sufletești multiple”. Oare Feli sau Alex ar mai fi ajuns aici dacă pușcăria avea să fie una dintre posibilități? Probabil nu.

Din păcate, noi, oamenii, ne jucăm între noi ca și cum am fi bucăți de plastilină. Ne modelăm unii după alții, ne amestecăm de multe ori, servim propriilor plăceri, pierzându-ne esența și folosința, urmând a fi aruncați de către cei care ne-au făcut asta deoarece nu mai „corespundem”. Ne pierdem însă bucăți mari din noi înșine și le înlocuim cu ale altora ce ne fac să ne simțim imperfecti.

Noi oamenii am ajuns să punem mai multă valoare pe orice altceva decât pe noi înșine. Avem grijă de copii, lăsând deoparte pe părinți, uitând că și părinții au fost copiii cuiva și că și noi suntem părinții altcuiva.

Feli păși pe poarta Mănăstirii Radu Vodă. Trecuseră ani de când nu mai intrase într-o biserică. Nu era deloc religioasă, ci doar din când în când credincioasă. De obicei, ca majoritatea pământenilor, îl căuta pe Dumnezeu doar când se pierdea pe ea însăși. Era ca și cum avea nevoie de o lumină pentru a se căuta prin întuneric. Nu dură mult, iar odată regăsită, îl aruncă iar într-un colț al minții, mulțumind frumos.

Mănăstirea era impresionantă. Feli păși înăuntru și își ridică privirea către tavanul înalt pictat cu diverse chipuri. Lacrimile îi năvăliră pe obraji. Încercă să le ascundă sub palmele mici, dar suspinele o trădau dincolo de cântarea de rugăciune ce se auzea pe fundal. Își eliberă fața și căzu în genunchi, ca multe alte dăți când nu mai reușise să își stăpânească picioarele. Deschise ochii și oftând privi în jurul ei. Își imaginase cum ceilalți se holbează la ea și o compătimesc în sinea lor. Se aștepta chiar să simtă vreo îmbrățișare apărând de undeva, dar nimeni nu își întorsese privirea asupra ei. Putea să se elibereze ca și cum nimeni nu ar fi fost deranjat sau nici măcar nu ar fi sesizat. Așa că își abandonă toată ființa în lacrimi și suspine și își lăsă mintea și sufletul să se odihnească preț de câteva minute sau ore... sau zile... sau oricât i-ar fi luat.

După câteva ore simți o palmă ce îi atinse ușor umărul drept.

— Te simți bine?

Își ridică dintr-o mișcare capul și văzu o femeie scundă de statură, de vreo șaizeci de ani, cu părul acoperit de eșarfa alb perlat. Rochia ei lungă până în pământ din bumbac negru îi acoperea orice urmă de piele.

— Sunt bine. Cred doar că... am adormit.

— E foarte posibil. Rugăciunea de multe ori e singura care ne ajută să ne eliberăm de greutateți. E o morfină a sufletului, să ții minte!

Feli încuviință dând din cap.

— Ce te aduce aici? o întrebă femeia. Ce ai pierdut? și îi întinse mâna lui Feli pentru a se ridica de jos, dar Feli făcu un semn că vrea să mai rămână pe podea.

— Aici vin doar oameni care pierd? o întrebă ea răgușită și cu ochii umflați de plâns.

— Da. Foarte puțini însă sunt cei care realizează că l-au pierdut pe Dumnezeu. De obicei, oamenii vin când pierd oameni.

- Și cei care se pierd pe ei înșiși? o privi duios în ochi.
- Tot din categoria oamenilor pierduți fac parte.
- Și reușesc să recâștige ce au pierdut?
- Aproape niciodată.
- Și atunci de ce mai vin? se ridică Feli sprijinindu-se de un scaun, având picioarele amorțite complet.
- Pentru că doar venind aici vor realiza că ceea ce își doresc nu este și ceea ce au nevoie. Vin pentru că aici reușesc să găsească ceea ce au nevoie și uită de ceea ce își doresc.
- Înțeleg. Eu trebuie să plec. E foarte târziu. Mulțumesc pentru... sfaturi.
- Doamne ajută! Să primești ceea ce ai nevoie!
- Mulțumesc!
- Mergând încet din cauza durerii puternice cauzate de mușchii picioarelor, Feli se îndreaptă către poartă când deodată văzu un cerșetor. Buzunarele ei erau goale, dar se gândi că îi poate da eșarfa ei aproape nouă pe care ar fi putut să o vândă și să facă un ban.
- Poftim, ia eșarfa asta! Probabil cineva va vrea să o cumpere.
- Nimeni nu va vrea să cumpere o eșarfă de la un biet cerșetor.
- Aiurea! Eu una aș cumpăra-o.
- Atunci cât oferi pe această eșarfă, tânără domnița? se repezi bătrânul și îi smulse eșarfa din mână.
- Nu poți să îmi vinzi propria mea eșarfă.
- Ai spus că ai fi în stare să o cumperi. Uite ce, domniță! Ia-ți eșarfa și pleacă!
- Uite ce, bătrâne domn, era un dar din partea mea...
- Nu era un dar, ci o eliberare. O descotorosire.
- Ce vrei să spui?
- Domnița mea, stau aici la poarta mănăstirii de ani de zile. Nu mereu fac bani și totuși vin. Îmi place să văd dreptatea.
- Și cum mai exact arată dreptatea în curtea unei mănăstiri?
- Dacă vrei să vezi că Dumnezeu există și noi toți suntem egali, mergi la poarta unei Mănăstiri sau la cea a unei morgi. Reține, la morgă și nu la spital! La Mănăstire și nu la biserică!
- Și ce mai exact am să găsesc?
- Suferința. Ea e cea care ne face pe toți egali. Dacă mergi într-un spital, ai

să vezi cum cei bogați sunt tratați diferit de cei săraci. Ai să vezi bogați reînviați și morți (așa cred medicii) și săraci murind cu zile. Dar, dacă vei merge la morgă, vei vedea că indiferent pe ce scaun de aur au stat în timpul vieții, bogat sau sărac, tot pe o masă de metal coperiți de un cearșaf ajung.

— Despre asta toată lumea știe: că moartea e singura în fața căreia suntem egali.

— De fapt, în fața morții nu suntem egali. Căci unii ajungem să murim în chinuri, alții în somn, fără știre... În fața suferinței suntem egali.

— Și în fața iubirii. Aceste două lucruri ne arată dreptatea lui Dumnezeu și egalitatea.

— Iubirea e un subiect diferit. De multe ori, oamenii cred că iubesc doar pentru că sunt fericiți ei înșiși, nu pentru faptul că reușesc să îi facă fericiți pe alții. Simt nevoia să dea doar ce nu le mai folosește. Rareori cineva va renunța la ceva ce iubește sau consideră că e necesar. Să ne gândim la un transplant de rinichi. Toți avem doi și toți putem supraviețui doar cu unul. Cu toate astea, nimeni nu renunță la celălalt rinichi. La fel se întâmplă și în iubire. Dăm unui om atenție și iubire atunci când știm că vom primi ceva la schimb: bucurie, fericire sau orice alt sentiment ce ne provoacă o stare de bine. Oamenii dau orfanilor pe stradă așteptând mântuire și tot așa... iubirea este inegală și nedreaptă. Dacă însă nu primesc ceea ce se așteaptă, își întorc spatele și pleacă spunând degajat că „nu mai iubesc” ori că „s-a dus iubirea”. Iubirea nu se duce și nu părăsește. Iubirea se poartă în suflet cum a purtat Iisus crucea în spatele sângerând.

— Eu trebuie să plec. Eșarfa... Feli își plimbă eșarfa dintr-o mână într-alta.

— Eșarfa păstrează-o ca să îți amintești ceea ce ți-am spus. Și dacă într-o zi vei vrea să o oferi, ofer-o cuiva care o poate păstra și se poate bucura de ea. Învață să dăruiești lucruri ce trebuie păstrate și nu ce pot fi vândute apoi.

Feli plecă năucită de acolo și realizează că asta era una dintre greșelile din trecut. Oferise lucruri scumpe la preț de nimic. Se oferise pe ea însăși la reducere sau - de ce nu? - poate chiar gratis.

Capitolul 18

Feli lua foarte în serios analiza propriilor greșeli. Și începuse să privească în trecut. Își derulă în minte, pe unde apucă, frânturi de conversații, priviri, insinuări, atingeri și tachinări. Apoi trecu prin toate stările specifice unei analize a sentimentelor. **Vinovăția. Victimizarea. Negarea. Semiacceptarea. Din nou negarea. Confuzia. Prăpastia durerii.**

Vinovăția. Indiferent despre ce tip de relație vorbim, vinovăția este primul sentiment care apare atunci când relația ajunge la punctul final. Feli se simțea vinovată pentru că, privind în trecut și analizând, ea realiză că era singura vinovată de situația tragică în care se afla. Se oferise pe tavă unui om, ca o bucată de carne, fără valoare. Se vânduse sau se licitase ieftin. Nu îi arătase acestui om ce reprezenta iubirea vieții ei, așa cum credea ea, că putea să fie prețioasă, că valorează mult. Se umilise și cedase fără a fi constrânsă. Îi arătase o mască pe care credea că el își dorește să o vadă, dar pe care niciun bărbat nu ar fi acceptat-o. Bărbații sunt genetic construiți să vâneze. În definitiv, vânatoarea este una dintre cele mai vechi plăceri ale bărbaților. Și e bine cunoscut faptul că motivul principal este alergarea după vânat, depășirea obstacolelor venite din partea naturii, concentrarea pe traseul și mișcările victimei și, în final, lovitura care să pună victima la pământ. Din păcate, deși ei pot merge acasă cu o cantitate considerabilă de vânat, gândul bărbaților va rămâne tot la prada care a scăpat și nicidecum la cea dobândită. Cu atât mai puțin dacă aceasta a fost prinsă extrem de ușor.

Feli nu știa asta. Auzise, citise și nu demult era perfect sigură că știe exact mecanismul de funcționare al bărbaților. Judecase aspru alte femei, nu demult, pentru autopedepsirea acestora datorită unor simpli... bărbați. Dar, din păcate, e ușor să privești din lateral și foarte dificil să și alergi, căci dacă ar fi invers, atunci am vedea șase spectatori și sute de atleți la concursurile de maraton.

Victimizarea. A doua fază constă în victimizate sau altfel cunoscută sub numele de „de ce nu am și eu noroc? ”. Mulți dintre oameni trec direct în această fază, sărind vinovăția. Ei bine, în faza aceasta, care înlocuise vinovăția, în doar câteva ore, Feli îl considera pe el vinovat pentru tot ce îi făcuse. Se jucase cu ea de parcă ar fi fost un câțel mic și pufos și o părăsise în prima dimineață de frică, alegând comoditatea unei noi rutine. La drept vorbind, chiar asta se întâmplă de multe ori. Folosim oamenii ca pe niște ființe drăguțe și îi

aruncăm ca pe niște obiecte, așteptându-ne să rămână fără glas, de teamă să nu ne trezească procese de conștiință. Și cu cât vreunul se agață și încearcă să trezească acest vulcan activ numit conștiință, cu atât încercăm să îl îndepărtăm mai tare, mai abrupt, de teamă și din instinctul de protejare.

Din păcate, aceste două stări se pot suprapune sau se pot înlocui reciproc oricând.

Negarea. Este extrem de dificil să acceptăm că ni se poate întâmpla chiar nouă să fim atât de neglijenți, încât să cădem pradă durerii și să fim puși la pământ de cineva din jurul nostru. Și atunci e cel mai simplu să negăm. Să negăm că e vina noastră, să negăm că e vina lui/ei, să negăm că am iubit sau să negăm că suferim. Negăm existența oricărui eveniment de după punctul de plecare pe drumul presărat cu zâmbete și ucis cu lacrimi. Și atunci, din negare, apare speranța. Speranța e extrem de necesară în viața, însă pe tot atât de nocivă. Să ne gândim ca întreg universul ar pieri fără aer, fără oxigen. Dar să ne gândim ca același oxigen întreține focul care ne arde și care ne poate distruge.

Focul, apa, pământul și aerul sunt cele patru elemente ale existenței, ale naturii, ale vieții. Toate ne sunt în egală măsură benefice și dăunătoare. Toate se completează și se pot distruge reciproc. Pământul fără aer, nu ar avea valoare, pământul moare fără apă, dar poate muri și sub măreția apei. Focul poate fi ucis cu apă, dar poate fi întreținut de aer. Apa poate ucide focul la fel ca și pământul. Focul poate răni pământul, lăsând urme vizibile pe suprafața lui. Apa însă izvorăște din pământ și cu toate astea, îl poate ucide ieșind la suprafață și tot așa, se învâрте universul zilnic.

La fel e și cu speranța. Speranța e bună, dar ne poate și ucide.

Semiacceptarea. Atunci când sufletul și mintea obosesc, pur și simplu obligă creierul să producă starea de semiacceptare. În această fază, noi oamenii aproape conștientizăm fiecare acțiune și repercusiunea acesteia și suntem forțați să ieșim din bula de care am fost înconjurați pe toată perioada schimbărilor. Imaginați-vă că sunteți în fața unei uși deschise. Ușor - ușor aceasta se închide. În timp ce ușa se apropie pentru a fi închisă, treceți prin primele trei stări de vinovăție, victimizare și negare. Semiacceptarea presupune că ușa se va închide complet, nelăsând nicio lumină sau vreun sunet măcar să pătrundă către locul în care vă aflați, ba dimpotrivă chiar, produce un sunet și chiar și un mic sau mare curent.

Această stare e semiacceptarea.

După ce organismul se obișnuiește cu noua senzație, de obicei ne împinge din nou către **negare** și asta pentru că, așa cum probabil ați auzit peste tot în jur, speranța este construită de așa natură, încât moare ultima.

Și ușor - ușor obosim. Minte refuză să ne mai furnizeze răspunsuri și inima începe să răsuflă greu. Așa că ne confruntăm cu o bine cunoscută stare de confuzie. Totul în jur apare dintr-odată acoperit de o ceață densă, prea grea și prea apăsătoare. Și nu mai știm nici ce să întrebăm, nici ce răspunsuri ne trebuie. Nu mai știm cum funcționăm și nici cum rezistăm. Și ne luptăm cu noi înșine. Ne forțăm și ne obligăm să vedem clar. Ne împinge către marginile abrupte ale prăpastiei durerii. Și, fără să realizăm și încercând să ne împingem limitele pentru a ne clarifica, cădem în gol în **prăpastia durerii**.

Iar când durerea pune stăpânire pe noi, lumea se năruie. Nici el sau ea, nici tu nu mai contezi. Viața nu își mai găsește sensul și nici definiția. Omul în fața durerii se transformă ca metalul în fața focului. Unii ajung să fie șlefuiți în așa fel, încât se transformă în bijuterii neprețuite, alții se topesc sau se scurg fără vreo valoare.

Și exact în momentele acelea, când focul durerii încercă să îi schimbe existența, Feli se hotărî să meargă iar pe strada lui. Poate acolo avea să întâlnească lumina care să trezească sau claritatea care să îi vindece orbirea parțială. Se așeză într-un punct de unde îi putea zări pe fereastra și privi lung spectacolul de lumini care ieșeau rebele printre jaluzelele verticale și umbra a două siluete. Durerea nu trecea și totul rămăsese la fel de nebulos... măcar de acolo, de unde îl privea, avea să micșoreze distanța dintre sufletele lor. Ore mai târziu, pe nesimțite, Feli se trezi împinsă o ceată de copii ieșiți din scara blocului pregătiți pentru a merge către școală. Atunci se trezi buimacă și se uită speriată în jur din frica de a nu fi descoperită. Când însă își frecă ochii și privi către scara blocului lui, îl zări ieșind, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți, un tricou și papucii lui pe care Feli îi zărise de obicei în holul apartamentului, în dățile în care fusese acolo. Mergea alene pe alee către chioșcul de la colțul străzii. Intră în magazinul de pâine, senin și nepăsător de parcă lumea lui ar fi fost virgină în fața durerii. Așteptă să ajungă iar în scara blocului apoi plecă spre garsoniera ei micuță. Ajunsă sus, luă carnetul și își notă.

„Dragul meu, azi, pur și simplu, te-am zărit întâmplător. Mergeai liniștit pe aceeași stradă pe care o frecventezi zilnic să îți iei pâine. Păreai calm și

liniștit. Mi-aș fi dorit să îți apar în față și să îmi spui un «Bună dimineată!». Cuvintele tale poate m-ar fi ajutat să mă vindec. Doar că tu ai refuzat complet. Ei bine, aseară iar am fost la un pas de nebunie. Am venit și m-am așezat la geamul tău. Am zărit doar o lumină și două siluete. Știam că probabil altcineva acum te face să gemi și să zâmbești. Știam că te-am pierdut. Ups, iartă-mă! Știam de fapt că nu te-am avut vreodată. Psihologa mea mi-a zis să îți vorbesc ca să mă vindec. Am încercat, dar nu am reușit să mă mai apropiu de ușa ta. Trebuie să îți mărturisesc că în ultimele săptămâni doar așa pot să supraviețuiesc. Venind și zărind lumina de la geamul tău. Mi-aș dori să pot să zbor și să te mângâi măcar pentru un minut.»

Feli se așază în pat și își lăasă gândurile să se aștearnă liniștite lângă ea. Dumnezeu sau universul o trimiseseră acolo pentru a vedea cum o alta deja se instalase în locul pe care acum avea doar să îl mai viseze sau să îl păstreze într-una dintre amintirile care refuza să moară. Avea să accepte că totul devenise un final fără cuprins. Avea să accepte că viața lor nu mai era conectată cu nimic cunoscut, deși în trecut corpurile lor se scurtcircuitaseră reciproc. Acum terminațiile ei nervoase aveau să moară în chinuri de durere și abandon, deși cândva erau sufocate de plăcere și iubire. Așa că lăasă corpul să amorțească. Își îngădui să paralizeze temporar, măcar pe perioada unui somn doar pentru a mai respira puțin.

Câteva minute mai târziu, soneria telefonului aproape că îi sparse timpanul lui Feli. Sări ca arsă de pe canapea, încercând să găsească telefonul.

— Da, aloi țipă ea deodată.

— Sunt eu, Max. Ce dracului se întâmplă iar cu tine? De trei zile încercăm să dăm de tine.

— Dormeam, nici asta nu mai am voie să fac? bombăni ea în telefon.

— Serios? Ai intrat cumva în comă? Sau mai nou dormi de trei zile? Sunt trei zile de când mă dau cu capul de pereți că nu reușesc să știu nimic de tine. Unde vrei să ajungi? Am încercat disperat să găsesc un bilet de avion ca să ajung la tine și toate companiile aveau stocuri epuizate. Realizezi cât m-ai speriat?

— Max, sunt bine. Serios. Acum chiar simt că am nevoie să dorm. Te implor, lasă-mă să dorm!

— Ascultă, fetițo, ultima dată când am auzit acest „sunt bine” de rahat te-am cules pe brațe din vârtejul morții. Așa că bagă-ți aceste două cuvinte undeva...

Te las să dormi și te sun diseară la opt, când ies din ședință. Dar ai face bine să ai totul pus la punct până atunci și să îmi spui detaliat fiecare pas al ultimelor zile, altfel nu mai scapi din mâinile mele, auzi?

— Da, șefu'... Acum însă... Noapte bună!

— Somn ușor!

Cocktail-ul de oboseală, cu durere și dor fu suficient ca să o „îmbete” și să o adoarmă la loc pe Feli. Dar anestezia nu poate dura la veșnicie, așa că se trezi copleșită de lacrimi și nefericire.

Își ridică picioarele și le resimți ca fiind extrem de grele. În realitate, slăbise într-atât de tare încât o veche cunoștință nu o recunoscuse pe stradă. Oasele vorbeau de la sine despre felul în care durerea o omora încet, dar sigur. Dorul îi topise carnea și nu părea că avea să înceteze prea curând. Puse mâna pe telefon și îl sună pe Max.

— Max!

— Nu îmi place deloc vocea asta. Iar ai plâns?

— Nu pot să îmi revin, Max, mă doare atât de tare și mi-e atât de dor de el, încât simt că vreau să rup bucăți din mine și să le mănânc... că poate, poate așa am să mă simt pe mine că exist.

Max oftă adânc în telefon.

— Nu e logic și nici normal să fie așa. Realizezi că în momentul ăsta suferi pentru un om care probabil nici nu știe că mai ești?

— De ce ai de fiecare dată impresia că nu sunt conștientă de realitatea lucrurilor? Tocmai asta mă doboară. Faptul că sunt perfect conștientă de ce trăiesc.

— Cum poți să iubești un om pe care l-ai întâlnit de câteva ori și care nici măcar nu ți-a oferit ceea ce orice om întreg la cap caută în viața asta: sentimentul că ești iubită? Pentru ce mai exact îl iubești pe animalul ăsta căruia nici nu îi pasă de viața ta și care te-a folosit ca pe o păpușă din cârpe?

— Nu știu, Max. Chiar nu știu să îți răspund. Tot ce îți pot spune este că nu e o alegere și, oricât de tare încerc să mă ancoriez la malul realității și al indiferenței, valurile durerii mă izbesc puternic.

—Terapia asta nu te ajută deloc, așa-i? Știam eu că nu e o idee strălucită să te las să îți alegi singură terapeutul.

— Mă ajută să gândesc mai limpede, dar nu și să simt mai puțin.

Adevărul este că atunci când doare nu contează cu cine vorbești. Dacă nu

vorbești cu el sau ea în momentele acelea când inima ta e pe punctul de a exploda de prea multe trăiri, de combinația prea mare de sentimente, de la ură la iubire, de la amintirea clipelor de plăcere maximă, la agonia pierderii, durerea te izbește atât de tare de zidurile dorului, încât orice material va fi dărâmat și orice suflet ucis.

— Peste două luni am o conferință la Londra. Cred că ar fi o idee bună să mergi cu mine. Măcar mai schimbi atmosfera.

— Crezi că sentimentele nu știu să zboare?

— Cred că e cazul să mai vezi și altceva în afară de lucrurile care ți-au marcat ani la rând.

— Pot să mă gândesc la asta?

— Da. În trei săptămâni revin în țară, până atunci te poți decide, dar să fii sigură de un lucru: dacă nu ieși din starea în care ești acum, te iau pe sus.

— Ok, zâmbea ea în timp ce sprâncenele i se apropiată și o cută între ele le străbătu.

— Acum trebuie să plec. Te rog, ai grijă de tine!

— Și tu!

Londra nu
tot felul de
englezilor în
pământului..

E greu să
inimii tale,

Dar tot ce
să intre. Dacă
deschisă, Po

ic ajutor. Auzise
tea și rigiditatea
spațiu de pe fața
letul ei hăituit.
adevărat durerea

i să-i lași pe alții
ină de iubire era
e suferință.

Capitolul 19

Cu mai multe lacrimi colecționate, cu o inimă puțin mai bolnavă și cu un trup ceva mai firav, Feli bătu la ușa cabinetului psihologic.

— Intră! Te așteptam! o pofti Alina în cabinet.

— Mulțumesc!

Pașii ei foșneau pe parchetul gri din cabinet. Feli părea mai derutată decât niciodată.

— Hmm! Să înțeleg că ai analizat ultimele luni din viața ta...

— Am încercat, dar nu pot spune că m-a ajutat. Din contră, mă simt mai pierdută ca niciodată.

— Înseamnă că totul decurge cum trebuie. Mă bucur să aud asta.

— Poftim? E cumva o practică sadică? Am venit aici să mă vindec, nu să mă sinucid! Îi răspunse Feli agitată și lipsită de orice fel de diplomație.

— Draga mea, când suntem copii, mergem de-a bușilea. Și ne e așa de bine, căci suntem în perfect echilibru! Nu cădem și nu avem nevoie de susținere, însă părinții ne ajută să mergem în picioare, iar de cele mai multe ori acest lucru înseamnă clar că vom cădea, că ne pierdem echilibrul avut anterior și totul va fi mai greu, pe moment, dar asta nu ne împiedică părinții să ne învețe să mergem în picioare. Dacă te doare mai tare decât de obicei, înseamnă că ai îngăduit corpului să elimine toată amorțeala pe care a declanșat-o ca factor de protecție.

Corpul îi rămase greu pe canapea, capul îi căzu pe spate și ochii i se transformă într-o cascadă de lacrimi. Fiecare celulă, fiecare moleculă, fiecare terminație nervoasă cedase complet. Feli era incapabilă să facă orice altceva în afară de a respira. Alina rămase în scaun, în timp ce îi întinse un pahar plin cu apă și o cutie de șervețele albe catifelate.

—Acum plângi și descarcă-te la fel ca cerul unei veri toride!

— Fratele meu, Max, mă îndeamnă să plec departe pentru o perioadă, spuse ea printre suspine.

— Cred că e cel mai bun sfat pe care îl poți primi în acest moment.

— Dar nu pot pleca. Dacă mă va căuta și nu sunt?

— Draga mea, nu știu dacă te va căuta, dar dacă își va dori cu adevărat să te găsească, te va găsi și la celălalt capăt al omenirii.

— O perioadă scurtă doar.

— O perioadă necesară nu poate fi condiționată de cifre care să reprezinte

timpul.

Trăgând câteva șervețele cu lipsă de putere, Feli își șterse fața brăzdată de lacrimi.

— Ok. Am să fac atunci asta, dar nu așa.

— Dar cum?

— Am crezut că puținul se strânge și ușor - ușor dobândesc „totul” necesar. Și se pare că m-am înșelat. De data asta va fi totul sau nimic.

— Deciziile radicale nu știu dacă sunt întotdeauna cele mai potrivite.

— Ai dreptate! Nu știu dacă e cea mai bună decizie, dar e necesară dacă vreau să supraviețuiesc. Am să plec definitiv dacă...

— Definitiv? o întrerupse ea.

— Da. Am să merg să îi vorbesc pentru ultima oară, iar dacă răspunsul lui la ceea ce îi voi spune va fi aceeași indiferență de gheață, am să plec definitiv.

— Ce anume ai de gând să îi spui?

— Ceea ce merită și trebuie să știe. Probabil am să îi spun că îl iubesc, doar pentru a mă asigura că știe... și mai apoi, și alte lucruri care ne-au legat cândva și care au fost smulse mult prea brutal.

— Ok. De acord! Vrei să discutăm înainte despre aceste lucruri?

— Nu. Prefer să le scot la suprafață doar pentru a i le spune lui. De teamă, poate, să nu îmi scape din control și să mă distrugă.

— Înțeleg. Acum însă e de datoria mea să te avertizez că s-ar putea ca el să nu își dorească această conversație sau - de ce nu? - să îi fie frică de ea. Ești dispusă să suporti o altă respingere, un alt abandon sentimental?

— Suntem oare vreodată pregătiți pentru așa ceva?

— Probabil că nu complet, dar parțial putem preveni șocul refuzului.

— Atunci am să încerc, pe cât posibil, să previn și eu acest șoc.

— Când ai de gând să mergi la el?

— Cu câteva zile înainte să plec. Pentru a mă asigura că îi dau timpul necesar să mă prindă de mână, dar și ca eu să am nu foarte mult timp până la săritura către o nouă viață.

— Tu crezi că l-ai iubit? o întreabă Alina în timp ce o privea cu calm.

— Da! Veni răspunsul ei fără nicio ezitare.

— Ce înseamnă pentru tine iubirea?

— Nu știu. Nu știu să spun sau să explic exact ceea ce simt, îi răspunde Feli iritată.

— Draga mea, ceea ce nu știm să explicăm prin cuvinte, nu există.

Feli rămase șocată pentru câteva secunde, dar în cele din urmă rosti o sumedenie de cuvinte fără sens încercând din răspuseri să inventeze niște explicații pentru a-și demonstra ei, dar și Alinei, că există.

— Ce puteai iubi la un om gol care nu ți-a adus niciodată fericire? o întrebă Alina calmă.

Se foi pe canapea iritată de faptul că Alina părea să nege iubirea vieții ei.

— Cred că nu ai înțeles. Eu pe omul ăsta îl iubesc. Alături de el am trăit cele mai intense clipe din viața mea. Alături de el, chiar și preț de câteva secunde, am urcat pe culmile iubirii. Acum e timpul să plec.

— Mult succes! Crezi că ne vom revedea înainte să pleci?

— Cu siguranță am să vin pentru a te ține la curent. Orice călător are dreptul de a vedea obiectivul pentru care a bătut atâta drum să îl atingă, la fel cum orice cititor are dreptul la un final după ce a citit jumătate de carte.

Și cu ochii lipsiți de orice sclipire, Feli ieși pe ușă și o lăsa întredeschisă ca de obicei. Avea să fie bine.

Când nu iubim, să pleci este atât de ușor, iar să rămâi este extrem de dificil! Chiar și căutarea motivelor de a rămâne devine de nesuportat. Când iubim, însă, e atât de ușor să rămânem chiar și nefericiți și suferind, dar imposibil să plecăm, imposibil să ne întoarcem spatele și să vedem realitatea dincolo de omul iubit. Problema este că atunci când pur și simplu refuzăm plecarea determinând propria decădere, nu mai putem vorbi de iubire, ci de obsesie, de boală. Atunci când iubim cu adevărat, fericirea omului iubit devine scopul principal al vieții noastre, iar fericirea noastră devine mai puțin importantă. Atunci însă când iubirea se transformă în dependență sau se confundă cu aceasta, încercăm să recâștigăm sau să păstrăm o persoană nu pentru că fericirea acelui om are vreo importanță, ci pentru că noi nu putem trăi fără acel om. Mai exact, nefericirea noastră ocupă primul loc, iar fericirea omului iubit, ultimul loc pe scara priorităților.

Să pierzi ceva ce iubești, fără să realizezi, e dureros. Să îți îngădui să permiți să pierzi ceva ce iubești, doar pentru că toate încercările de a păstra au eșuat, e sfâșietor, brutal, groaznic, dar necesar. Exact ca atunci când oamenii mor. Să înmormântezi un om drag e cumplit. Să îl vezi însă nefericit și neputincios în fața morții depășește limitele durerii suportabile. Tocmai de aceea, de multe ori, datorită intensității durerii, corpul devine anesteziat și de nepătruns, iar manifestările aproape că nu există.

Feli puse mâna pe telefon și îl sună pe Max preț de câteva secunde, iar vocea lui îi îmbie urechea.

- Ohooo, pământul către soare, conectat!
- Ha-ha! Să înțeleg că eu sunt soarele? Îi răspunse ea zâmbind.
- Mă îndoiesc. Aș spune mai degrabă că ești pământul, la cât de repede te arzi, o mustră el.
- Foarte comic, prietene. Pot însă să râd peste vreo cinci ani?
- Asta dacă nu cumva hrănești vietățile din rai pe vremea aia.
- Ce te face să crezi că voi ajunge în rai?
- Doar o femeie demnă de rai poate fi capabilă să iubească un bărbat atât de absent cu atâta intensitate. Bineînțeles, dacă nu cumva au vreun loc special pentru cei cu rațiunea puțin afectată.

- Max, am decis să merg cu tine.
- Oaau! Modific ultima afirmație, raiul e perfect pentru tine.
- Doar că, trebuie să mai știi ceva...
- Mda, era chiar culmea să nu mai existe un „dar” în mintea ta extrem de complicată. Doar că ce? Ai de gând să mă șantajezi iar emoțional? Nu mai merge, maturizează-te!
- Doar că îmi iau bilet doar dus, țișă ea în telefon de frică să nu îi fugă cuvintele speriate de a fi rostite.
- O liniște profundă bântui două continente preț de câteva minute.
- Nu ai suficientă putere să renunți la el, dar ai suficientă nebunie încât să renunți la tine și la viața ta sau... cum mai exact se explică nebunia asta?
- Ce folos să păstrez o „eu” moartă când scopul e să renasc? Femeia asta nebună care iubește necondiționat îi aparține lui și vreau să rămână alături de el, chiar și sub formă de fantomă.
- Dacă pui problema așa, nu îți pot spune decât un singur lucru. Sper că ceea ce spui să vină din conștient și nu din nevoia de a-mi aduce mie o stare de confort mintal. Poți să te transformi în câte Feli dorești tu... atâta timp cât nu îți pierzi baza și nu deteriorezi materialul din care ești făcută tu ca om.
- Hei, Max! Îl întrerupse ea.
- Spune!
- Știi de ce o să fie bine?
- Da! Pentru că meriți! afirmă el cu tărie.
- Nu! Ci pentru că cei din jurul meu merită să fie fericiți alături de mine și eu alături de ei.
- Te iubesc, copil încăpățânat ce ești!
- Și eu te iubesc. Ai grijă!
- Și telefonul alunecă de-a lungul feței ei, așa cum mii de lacrimi alunecaseră luni la rând.

Viața se jucase cu ea dintotdeauna. De data asta însă, avea să o confrunte. Avea să mizeze totul sau nimic pe o singură carte, așa cum auzise de multe ori. Avea să se roage, apoi să ceară, ca mai apoi să spere și în final să creadă că ceea ce urma să se întâmple avea să îi schimbe viața în bine. Avea să îl confrunte pentru o ultimă oară. Avea să îi ofere tot sub formă de dăruire ca mai apoi să i le așeze pe tavă sub formă de abandon, dacă el ar fi refuzat pentru ultima oară șansa de a primi ceea ce ea i-ar fi putut oferi din suflet. Avea să îi spună cum el sădise trandafiri în suflet care mai apoi îi sfâșiaseră mușchiul inimii cu spinii lor și lipsa de îngrijire. Avea să spună cum se ofiliseră înainte de a înflori. Avea să îi spună că nu și-ar fi dorit decât să îi fie alături. Avea să își calce în picioare mândria încă o dată, ca mai apoi să o reînvie și să o pună pe un pedestal. Așa că zilele și le pierdea cu zeci de repetiții pe diferite tonuri și cu diverse cuvinte rostite tainic, iar nopțile și le dedica amintirilor care încă fermentau în ea, la fiecare colț.

Îi spusese lui Max că decisese să îi bată la ușă pentru o ultimă dată și, deși la început își exprimase vehement răspunsul negativ „nu și niciodată în viața asta, prefer să te omor eu decât indiferența lui încă o dată”, acceptase doar cu promisiunea că va fi în țară și o va aștepta în garsoniera ei până ce avea să se asigure că este în regulă. „Poate că nu am să vin în seara aia, ce ai să faci? ”, îl întrebase Feli de fiecare dată când speranțele se plimbau libere și jucăușe din vârful degetelor până în mijlocul capului. „Dacă ai să poți să îmi demonstrezi că ești fericită acolo, nu mă deranjează să rămâi.”, îi răspundea el diplomat și îngrijorat de faptul că speranțele ei erau mult prea vii și mult prea nefondate.

Zilele treceau și ușor - ușor Feli realizează că nu avea să lase în urmă doar omul cel mai iubit al inimii ei, ci și amintiri, locuri, clădiri și oameni. Avea să abandoneze totul. Așa că atenția ei se mută cu pași extrem de mărunți și pe locurile și lucrurile pe care se clădise întreaga ei viață, cele mai frumoase momente și cele mai dureroase clipe. Ce avea oare să îi lipsească mai mult? Ar fi ajuns vreodată dorul de ceva ce iubea în trecut să stingă treptat dorul de el? Cine avea să răspundă la aceste întrebări? Ei bine... timpul!

Timpul trece, spun unii. Timpul vindecă, spun alții. Oare chiar avea timpul să fie cel mai bun pansament al lui Feli pe rana sângerândă a sufletului ei?

Dimineața se trezi devreme. Se îndreptă buimacă către baie. Deschise mobila de deasupra chiuvetei pentru a lua apa de gură când balamaua se desprinsese și

rămase agățată. Feli se trezi forțat din cauza ușii căzânde.

— Perfect! Asta îmi mai lipsea acum. Oare când să te mai repar și pe tine, domnule dulăpior de la Ikea?

Apoi un gând îi fulgeră rațiunea. Avea să treacă pe la Ikea în drumul ei către aeroport. Dar la ce folos să repari lucruri pe care nu ți le mai dorești sau pe care trebuie să le abandonezi? Degetele subțiri și tremurânde mângâiară balamaua ieșită, în timp ce lacrimile izvorau din nou de parcă lucrau la comandă.

Apoi durerea își făcu simțită prezența din pântec până în creștetul capului. Feli se îndreptă spre dormitor *și privi lung. Pereții ăia miroseau a durere și suferință, a nebunie și iubire, a îndrăgosteală și prietenie. Pereții ăia o văzuseră mai clar decât se cunoscuse ea vreodată pe ea însăși.* Mângâie pereții, masa, obiectele din jurul ei și strânse în brațe carnetul și pixul aflate pe măsuta de la geam. Apoi, într-un gest de disperare, *sărută pereții* și făcu o plecăciune în fața lor. Pereții ăia aveau o viață, aveau amintiri și suferințe la fel ca ea, *dar poate* acum venise timpul ca și ei să ia o pauză de la haosul la care îi supusese luni la rând.

Există oameni pe care-i uiți în goana după oameni.

Să nu uiți însă că tu exiști cu adevărat doar pentru că ei continuă să te susțină Păstrând distanța pe care tu ai stabilit-o.

Capitolul 20

Puse mâna pe telefon și își aminti că erau oameni speciali în viața ei pe care trebuia să îi vadă înainte să plece. Așa că își sună bunicii. După câteva tonuri de apel lung, îi răspunse bunicul cu glas vesel.

— Doamne, ce zi fericită! Ne sună fata de la București! țipă el către bunica care stătea ghemuită în pat uitându-se la televizor.

— Sărut-mâna, bunule! Te-am sunat căci mă gândeam să vă vizitez curând.

Vocea lui scăzu gradat în entuziasm. Nu îi mai vizitase de ani buni, căci nu îi putea minți că e bine și realizată, când ea nu fusese în stare să își găsească un job decent. Așa că evita să îi sune și cu atât mai mult să îi viziteze.

— Doar nu s-a întâmplat ceva... șopti bunicul cu glas temător în telefon.

— Nu, bunule. Vreau doar să vă văd. Am să iau trenul până la gara din haltă. Crezi că mă poți aștepta?

— Ce întrebare este asta? Bineînțeles că da.

— Minunat! Atunci ne vedem mâine.

— Mâine? Dar care-i graba?

— Ținând cont că nu v-am văzut de un an, aș spune că e o întârziere, bunule, nu crezi?

— Nu există acțiuni târzii.

— Ne vedem mâine, bunule! Sărut-o pe bunica!

— Abia te așteptăm, copilă scumpă.

Feli fusese singura lor nepoată. O iubiseră necondiționat și infinit. Îi oferiseră cele mai frumoase vacanțe de vară pe care un copil și le-ar fi imaginat. Duminica, bunul obișnuia să îi culeagă flori proaspete din pădurea alăturată sau din grădina bunicii. I le așeza apoi pe pernă, aproape de chipul ei firav. Bunica o răsfața cu gogoși sau clătite cu magiun de prune, pe care îl pregătea anual din prunele proaspete din „pomii fetei”. Dar astea nu duraseră prea mult, căci după vârsta de paisprezece ani, mama nu o mai lăsa să meargă atât de des la ei. Îi vizita o dată pe an, de Paști, și rareori și de Crăciun, asta doar dacă mama ei nu considera că este un frig prea îngrozitor și aerul de țară ar putea să îi strice tenul. Și mai apoi, bunica încerca să o convingă să își „vadă de fetele ei de la oraș” și să lase țara și munca țăranilor. De fapt, Feli înțelesese ani mai târziu că bunicii îi era teamă să nu se îndrăgostească de vreun flăcău de pe la sat și să îi irosească „bobocul de fată” care avea să înflorească doar pentru un domn de la

oraș, cu educație și bună creștere, ce o va ține ca pe o prințesă sau „floare în glastră”, cum zicea mereu bunica. Copil fiind, plânsese și se zbătuse mereu să meargă în vacanțe la bunici pentru a-și vizita prietenii sinceri și fără fițe ca cei de la oraș, „copii de domni”, cum îi numea bunica. Și apoi își promisese în fața oglinzii că nu avea să îi viziteze nici la optsprezece ani, când mama îi spusese că are dreptul să facă ce vrea, cu gândul de a se răzbuna pentru faptul că cedaseră prea ușor în fața refuzului mamei sale. Și, deliberat sau nu, ani mai târziu chiar avea să rateze și sărbătorile pascale.

— Bunicule!!! și sări din tren aruncându-se la gâtul lui.

Acum nu mai era bărbatul voinic și voios de altă dată, așa cum și-l amintea ea. Pielea lui atârna încrețită, dovada că anii trecuseră, viața își lua tributul an de an, negreșit. Voinicia se ascundea subtil prin mușchii mâinilor ce încă îi conturau brațul ascuns sub cămașa scurtă. Îl analiză din cap până în picioare și începu a plânge. Plânsese atât de mult în ultimul timp, încât lacrimile scurse pe obrazul său fin deveniseră parte din ea. Să plângă era un proces de curățare a durerii, necesar destul de des...

— Cred că ai întinerit, bunule, aproape să nu te mai recunosc!

Râsul lui ștrengar nu îmbătrânise însă. Același râs, pe care îl auzise în copilăria ei când erau prinși de buna câteodată făcând năzbâtii împreună, răzbi prin porii îmbătrâniți și îi lumină tot chipul.

— Am fost toată viața un bărbat frumos, dar, de la o vârstă, am devenit extraordinar de arătos, completă el mândru parcă.

— Mhi! Și cred că buna-i tare geloasă, așa-i?

— Gelozia e uleiul în maioneză. Fără ea, nu e dragoste, dar, dacă e prea multă, o taie, zâmbi apropiindu-și ochii. Hai să mergem la mașină!

Bunicul conducea de ani de zile un Opel Corsa pe care Feli, copil fiind, îi botezase „buburuza”, datorită formei mici și ciudate și a culorii lui, un roșu - portocaliu.

— N-ai mai scos-o la pensie pe buburuză, bunule?

— Da... cum așa?! E piesa de rezistență în testament. Dacă o retrag din activitate, ce valoare mai are?

— Încă mă mai întreb pe cine oare iubești mai mult... pe bunica sau mașina?

— Fiecare are farmecul ei, ridică el din sprânceana stângă. Asta este frumusețea și farmecul iubirii. Să poți iubi cu aceeași intensitate două lucruri

total diferite ce îți satisfac nevoi distincte, dar au același rol: de a-ți aduce bucurie.

Porniră spre satul lor aflat la câțiva kilometri depărtare de gara orașului. Totul în jur era schimbat. De la case, la pomi și culturile de pe câmp. Prea puține erau așa cum și le amintea ea. Acum totul părea prea trist, prea bătrân, prea vechi.

— Ai devenit o adevărată doamnă! Ia spune, vreun crai ai cunoscut? Îi întrerupse bunul gândurile.

— Bunule, crai așa ca matala era pe vremea aia... și poate pe la sate. Acolo, la noi în capitală, avem doar niște specimene care par mai mult a fi băiatul babei din „Punguța cu doi bani” sau lupul din „Scufița - Roșie”, în niciun caz de prin vreun basm cu crai și prințese.

— Să înțeleg că cineva te-a rănit? o întreabă el cu glas afectat. Bunicul o cunoștea atât de bine încât atunci când era mică știa exact când cineva nu era pe gustul ei doar după o privire. Acum o observase în pragul ușii trenului cum se uita pierdută în gol și știa ca inima ei suferă.

— Sunt bine, bunule, îl liniști ea punându-și mâna peste umărul lui și mângâindu-i ușor obrazul.

— Îmi era teamă că într-o zi vei ajunge și aici... se uita el cu milă și compasiune către ea. Feli înlemni. Sângele îi pulsa în vene accelerat, respirația se opri pentru o clipă și mintea-i paraliză.

— Orice om „suferă” din dragoste, dar nu toți din iubire. Îl iubești sau doar ai fost îndrăgostită?

— Există vreo diferență? Întreabă ea cu glas stins.

— Firește! Când ne îndrăgostim, gândirea ne e acoperită de un nor euforic. Pur și simplu nu mai gândim și inima începe să bată în galop ca nebuna. Când iubim, mintea și rațiunea se trezesc profund și uneori intră în conflict cu inima. Tocmai de aceea, când ne îndrăgostim plutim și suntem euforici și, când iubim, de multe ori plângem și suntem nefericiți. Deci... tu?

— Eu nu cred că știu ce e îndrăgosteala, bunule. Cred că l-am iubit de la început. Oare se poate?

— Sigur că se poate. Însă nu este și cel mai fericit lucru, zise el cu vorbă ce răsună adânc.

— Și... cum să mă vindec? Întreabă Feli iute, ca un copil care-și cere drepturile ferm.

El râse zgomotos și își duse mâna la piept. Apoi o privi duios în ochi.

— Îndrăgostindu-te! Fără să realizeze, ajunseseră la destinație. O găsi pe bunica în ogradă, așteptând pe banca de la umbră. Nu mai era nici ea voinică. Acum se sprijinea de un baston pentru a se ridica în picioare.

— Felicia mea iubită, a dat Dumnezeu să vii acasă... Vin' la bunica să te pup! Deși era bătrână, tristă și bolnavă, dragostea din vocea ei era mai vie și mai tânără ca niciodată.

Cum de uitase de ei atâta timp? Cum de lăsase anii să le fure atâta iubire pură care există între ei? Cum de fusese atât de naivă încât să cerșească un gram de iubire de la un om gol și să lase de o parte atâta iubire nemărginită de la oameni atât de plini de însemnătate, atât de buni și puri. Cum de furase Felicia cea matură, inocentă și dreptul la fericire al Feliciei mici, copila plină de voioșie și bunătate din ograda bunicilor. Cum de își dorise să renunțe la sinceritatea și frumusețea

zâmbetelor ei, cum de uitase să se mai iubească cândva? Îi luă mâinile bunicii și i le sărută... O lacrimă căzu pe mâna sa brăzdată.

— Bunico, când eram mică m-ai învățat cum să merg înainte, pas cu pas. M-ai învățat că trebuie să mă ridic când cad și cum să ridic mâinile când am nevoie de ajutor. Aș fi vrut să mă înveți și cum să mă întorc și cum să mă ridic sau să mă așez atunci când obosesc și mai ales cui să întind mâinile pentru ajutor.

Bunica își șterse lacrimile cu colțul de la batic.

— Când erai mică mă temeam că vei ajunge prea egoistă, fiind singură și prea iubită. De asta preferam să te sărut mai mult în somn. Mi-era teamă că nu apreciezi suficient frumusețea oamenilor. Acum îmi e teamă că am greșit. Mi-e teamă că am șters orice urmă de egoism de care orice om are nevoie ca să supraviețuiască. Mi-e teamă că nu ți-am oferit destulă iubire cât să îți ajungă toată viața fără a mai căuta la alții.

Feli își petrecu câteva zile în casa bunicilor, rememorând amintirile frumoase pe care fusese clădită copilăria ei. Avea însă să plece, contrar rugămintelor lor de a mai rămâne „măcar o fărmă de timp”, de teamă că o vor convinge în cele din urmă să rămână definitiv în țară.

Suferința înrădăcinează omul în viață.

Nu fugiți de suferință și nu vă plângeți că o aveți. Bucurați-vă de ea căci doar prin ea puteți să dobândiți puterea necesară pentru a vă ridica mai sus ca alții. Doar ea vă poate învăța calea cea mai bună de urmat. Suferința e la fel de

importantă în viață ca și fericirea.

Nu căutați doar fericire pentru că nu o să mai știți să o apreciați.

Suferința e un pom de care fugi în zilele de primăvară însorite, dar, udată cu lacrimi, crește și prinde rădăcini. Iar când soarta vă va trimite arșiță sau furtuni, doar pomul suferinței vă poate adăposti. Suferința e un cactus ce taie și rănește, dar fără de care deșertul nu ar exista.

Capitolul 21

Ajunsă înapoi în București, o contactă pe Alina și a doua zi merse din nou la cabinet. Cu inima strânsă parcă de niște sârme sângerânde, bătu la ușa ei. Intră în cabinet și își pusă geaca ușor pe umeraș.

— Nu mă așteptam să vrei să ne vedem mai devreme. Să înțeleg că ceva s-a schimbat brusc?

— Da. Simt nevoia să vorbesc. Și simt nevoia să fac asta cu un om care poate rămâne obiectiv pe tot parcursul discuției. Acum simt că îți pot răspunde la întrebări.

— Înțeleg. Ce anume ai vrea să te întreb?

— Orice mă poate ajuta să înțeleg ceea ce simt.

— Care este lucrul pe care nu ai fi putut niciodată să îl accepți? Care este limita maximă pe care ai fi suportat-o?

Feli se așază mai comod pe canapea, își luă în mâini cana de cafea pe care Alina o pregătise pentru ea și își ridică capul cu încredere, în timp ce îi răspunse clar:

— Să mă lovească. Pentru că o femeie lovită care rămâne lângă același bărbat nu se mai poate numi femeie, ci animal de companie.

— De ce consideri că nu te-a lovit? Eu consider că ai acceptat asta de fiecare dată când te făcea să te simți sau, mai bine zis, când nu te făcea să te simți așa cum zici chiar tu: femeie.

— Mă refeream la loviturile fizice, îi răspunse Feli încordată de data asta.

— Feli, știi de ce oamenii uneori preferă animalele de companie în pofida partenerilor de cuplu? Pentru că și dacă mușcă sau rănesc fizic, nu pot răni prin cuvinte. Cele mai puternice arme care ne rănesc sunt acele cuvinte care puse unele lângă altele sunt mai tăioase ca lama unei săbii.

— Poate că așa este. Doar că depinde dacă aceste cuvinte vin din partea oamenilor pe care îi iubim. Altfel, indiferent cât de grele sunt, ele devin nule. Exact ca un pistol care fără gloanțe poate fi considerat o jucărie... sau ca gloanțele fără pistol... care sunt în zadar.

— Total de acord! Și atunci te întreb pe tine: nu crezi că te-a lovit de suficient de multe ori, încât să spui „Stop! ” și să alegi să fii femeie și nu „animal de companie”?

— Poate tocmai din acest motiv aleg să plec și plec. Pentru că vreau sa

rămân femeie, în atât de puținul timp care mi-a mai rămas... Și pentru că vreau să mă vindec.

— Draga mea, suferința știe să călătorească. La fel și iubirea. Ce e în tine va merge cu tine. Ce e în afara ta va rămâne în urmă. Așa că, ești pregătită să scoți afară ceea ce te încătușează pe interior?

— Încerc din răputeri, dar acum am învățat să am răbdare. Așa că voi aștepta cu răbdare ca într-o zi timpul să vindece toate rănilile.

—Timpul nu vindecă pentru că nu el rănește. Oamenii rănesc și tot ei vindecă. Oamenii se rănesc și tot ei se vindecă. Timpul nu trece și nu rămâne în loc. Oamenii trec prin el. Exact cum soarele e stabil și pământul se învâрте, deși avem tendința de a crede opusul. Timpul nu se măsoară cu ceasul, ci cu trăirile și emoțiile. O oră pe ceas înseamnă un minut pentru cineva care trebuie să își ia adio de la o persoană iubită și o viață pentru o mamă care își așteaptă copilul să iasă dintr-o operație. Nu timpul e problema, ci omul. Alergăm prin viață ca un tren de mare viteză, ba uneori ne mai și întrecem cu alții, sperând să-i prindem și să facem cât mai multe. În realitate, suntem doar un tren de mare viteză care uită să se oprească în stații și ajunge la destinație gol și inutil.

— Am să mă gândesc mult la ceea ce mi-ai spus, îi spuse Feli stând pe gânduri.

— Îl consideri un om rău?

— Nu. Îl consider doar un om dezechilibrat. Când era în brațele mele, simțeam că e în echilibru. N-am putut niciodată să îi văd sau să-i caut defectele.

— Poate ar trebui să începi. Asta s-ar putea să te ajute, nu crezi?

— Nu. Din respect pentru conceptul de iubire, n-am să fac asta. Și, din respect pentru mine, care îl iubesc, nici nu am să încerc.

— Crezi că...

— Știi ce cred? o întrerupse ea rapid, nu am fost, nu sunt și nu voi fi femeia pe care o iubește, dar sunt cu siguranță femeia care l-a iubit infinit mai mult decât el s-a iubit pe sine însuși.

— De ce simți mereu nevoia să îi iei apărarea?

— Pentru că am nevoie să îmi văd propriile fapte și greșeli în privința noastră... ale lui nu cred că mă pot ajuta. Și, mai mult, simt să fac asta pentru că simt că doar din vina mea este astăzi judecat și observat de atâția oameni. Eu nu l-am judecat niciodată, ci doar nu am reușit probabil să îl înțeleg.

— Ce îți dorești cu adevărat, Feli?

— Câteodată îmi doresc doar ca el să fie fericit. Alteori, îl blestem să nu mai simtă fericire până când eu nu voi putea să mă eliberez de el. Fiecare atingere, fiecare privire au lăsat urme pe trupul meu. Mi-e dor de el ca de o ploaie de vară într-o zi toridă. Mi-e dor de el mereu, în orice moment, dar, mai presus de orice, mi-e dor de mine înainte de el. Știu că l-am pierdut și înțeleg, dar mai știu că înainte să îl pierd pe el, m-am pierdut pe

mine. Încerc să mă caut, dar nu mă mai găsesc. Și asta doare. Și plânsul o izbi din nou.

— Plângi! Chiar te rog să plângi! Ne naștem plângând și învățăm mult prea târziu să zâmbim. Plânsul ne reamintește că existăm, zâmbetele că trăim. Un zâmbet pe față înainte de a ști ce-i suferința e ca un curcubeu apărut fără ploaie. Plângi, căci asta îți este promisiunea că într-o zi pe fața ta au să răsară zâmbete.

— Aș vrea să te întreb ceva. Tu crezi că-i vina mea?

— Anumite iubiri sunt precum focul într-o seară de iarnă. Prea aproape ard, prea departe ne lasă să înghețăm. Doar ținute la distanța potrivită ne pot încălzi. Dacă ai vreo vină, probabil aceea a constatat în faptul că nu ai reușit să găsești distanța potrivită. Eu zic să ne oprim aici pentru astăzi.

— Sunt perfect de acord. Mulțumesc încă o dată.

Pe când se ridică de pe canapea, Alina o prinse de mână cu palma și îi făcu semn să se așeze la loc.

— Feli, încă ceva. El ți-a reproșat vreodată ceva?

— Da! Minciuna și insistența.

— Și te-a durut?

— Hm! și zâmbi iarăși trist. Nu m-a durut atunci, pe moment. Dar după... m-a sfârâmat.

— De ce l-ai mințit?

— Pentru că adevărul m-ar fi împins mult prea departe de el. Să îi fi spus că m-am îndrăgostit unui om de piatră care însuși se descria ca fiind „lipsit de orice sentiment”,

Însemna să detonez o bombă ce încă mai avea timp rămas. E practic același lucru când vine vorba de oameni și sentimente. Uneori, știm clar că se va termina și totuși speranța ne împinge să tragem cu dinții și să luptăm.

— Ai sperat că el se va schimba? Chiar dacă nu îți dădea niciun semn?

— Dacă ai avea o bombă în fața ta și ai fi blocată într-o cameră cu ea, te-ai uita și ai vedea că au mai rămas câteva minute, dar timpul se scurge... ai spera

că totuși cineva să te salveze sau o minune să se întâmple? Ai fi oare atât de rațională încât pur și simplu ai detona-o doar pentru a-ți curma suferința așteptării?

— Probabil că aș spera, dar aș începe să mă rog.

— Ei bine, să spunem că în perioada aia nu prea eram „dusă la biserică”.

— Dacă i-ai putea da un sfat fetei din vremea aceea, ce i-ai spune?

— Poartă tocuri! O femeie ce nu reușește încă să alerge pe tocuri nu a atins nivelul de maturitate pentru a avea o relație de nicio natură cu un bărbat!

— Interesant! De ce ar trebui o femeie să alerge pe tocuri?

— Pentru că viața te pune de foarte multe ori pe fugă și dacă asta înseamnă că va trebui să te descalfi și să alergi desculță, atunci fie accepți să îți pierzi demnitatea și trăsăturile de femeie, fie accepți ca rănilor să îți

deformeze tălpile, cu riscul de a purta pentru totdeauna mai departe semnele acelui chin.

— Există ceva pentru totdeauna? Tu ce crezi?

— Unii spun că doar iubirea.

— Și tu ești de acord?

— Parțial, da. Cred că iubirea poate exista pentru totdeauna, dar mai cred că dacă într-o zi iubirea pălește sau dispare, singurele care rămân pentru totdeauna sunt durerea și suferința.

— Deci revin la o întrebare veche. Dacă ai putea să alegi între a mai avea parte de o iubire în viața ta și a nu mai întâlni la colț de stradă acest sentiment niciodată pentru a-ți curma suferința, ce ai alege? ... asta?

— Nu știu! Suntem genetic structurați să iubim și să simțim durere. Practic, de când începem să conștientizăm, ca și copii, primim prima lecție: dacă alergi prea repede, cazi și te lovești. Plângi și te doare. Apoi, după câteva minute, te ridici și alergi iar. De ce?! Pentru că suntem înzestrați de Dumnezeu cu picioare pentru acest scop și suntem atrași să facem asta. Suntem creați din iubire și aduși pe lume prin durere. Deci nu cred că viața ne-ar da vreunui șansa să alegem.

— Crezi că e fericit, Feli?

— Probabil că nu.

— De ce crezi asta?

— Pentru că în urmă cu ceva timp, un preot bătrân mi-a spus: „Oamenii cred că pot iubi o singură dată.

Ei bine, greșesc. Omul poate iubi de atâtea ori câți oameni întâlnește în viață, în feluri diferite, bineînțeles, însă poate fi iubit cu adevărat o singură dată în viață și nu mai mult. Căci Dumnezeu îți trimite iubirea prin persoana de care știe că ai nevoie. Dacă tu refuzi darul dat de Dumnezeu, ei bine, nu poți să te plângi apoi de nefericire.”

— Să înțeleg că pentru tine fericirea înseamnă iubire?

— Pentru noi toți, fericirea înseamnă iubire. Dacă ești fericit văzând zâmbetul cuiva, înseamnă că iubești acea persoană. Dacă ești fericit având conturile pline sau alte avuții materiale, înseamnă că iubești banii. Fericirea se naște din iubire și se întreține cu recunoștință.

— Deci crezi că e mai important să fii iubit decât să iubești?

— Am să îți pot răspunde la asta atunci când am să știu cum e să fii iubit cu adevărat.

— Simt că deja te vindeci, draga mea... și asta mă bucură. Ne revedem săptămâna viitoare.

Feli se ridică și privi o clipă către tavan.

— Și totuși îl iubesc!

— De ce spui asta? Ce înseamnă iubirea asta a ta pentru el?

— Spun asta pentru că acum, când realizez că ar putea fi nefericit, mă doare mai tare decât propria-mi nefericire.

Apoi ieși și apropie ușa, ca de fiecare dată, neavând nici de data asta puterea de a o închide. Ieși în stradă și respiră adânc. Norii negri împânziseră cerul și deodată un țipăt al cerului se auzi deasupra ei. Îi era atât de dor de el, încât nu realiza dacă era un strigăt al cerului sau al propriului suflet. Toate clădirile din jurul său erau prea triste și întunecate. Simțea că cerul se revărsa asupra ei ca o basculantă cu pietre. Brusc, ploaia nu mai avea puterea să curețe, ci să pedepsească. Ploaia aia pe fața ei era ca un plânset al trupului din exterior spre interior, ca o izvorâre a lacrimilor din buze, ochi și nas care se prelingeau pe suflet și pe fiecare organ în parte. Căzu în genunchi și își acceptă pedeapsa naturii. Poate că se ridicase prea rapid. Poate că nu era încă pregătită să se ridice asupra durerii pierderii unui om ce nu îi aparținuse niciodată.

— Ce se întâmplă? Ai căzut? Simțurile îi dispăruseră și trupul îi paralizase.

Mă doare azi cum mă durea și ieri. Mă doare inima de cât te-am mai iubit, Am sfârșit sub tălpi frumoase veri De cât de mult noi poate ne-am mințit.

*Au fost momente când credeam că tu
Ești tot ce vreau și tot ce am mai sfânt
Au fost și nopți când am sperat că tu
Să nu mă lași, să-mi spui doar un cuvânt.*

*Iartă-mă că te-am iubit
Iartă-mă de te-am rănit
Iartă-mă că n-am știut
Că nu e ce mi-a părut*

Capitolul 22

Fell începuse să scrie din ce în ce mai des în jurnalul ei. Într-una dintre zile, pe când se afla la duș, Max îi găsise jurnalul și îl deschisese cu o mare curiozitate. Se așeză pe canapea și citi ușor, în gând, însemnările notate de sora lui.

Te-ai îmbătat vreodată cu durere? Să simți cum trupul tremură incontrollabil și până și lacrimile sunt ținute prizoniere de zidurile groase ale suferinței? Când plângi, jumătate din durere se revarsă la exterior, jumătate rămâne pulsând disperată, dornică să se reformeze și să reumple golul. Când nu mai poți să plângi, însă, atunci durerea putrezește profund în tine și se răsfrânge în fiecare organ și-n orice punct, oricât de lăuntric, al corpului. Te năucește și te ametește. Te doboară la pământ și te ridică brusc, de ajungi în cele din urmă să îți pierzi echilibrul. Când te îmbeți cu durere și lacrimile îți rămân prizoniere înăuntrul tău, atunci lupta devine mai grea și întunecată. Căci nu e nimeni să privească, nimeni care să strige „Hai că poți! Încearcă! Trebuie!”. Nu mai e nimeni nicăieri. Doar tu cu tine într-o luptă în care există doar învinși. Cei mai nefericiți oameni nu sunt cei care plâng, ci aceia care trebuie să zâmbească la exterior în timp ce sufletul plânge neîncetat în adâncul lui, neștiut... Și ei sunt cei mai nefericiți pentru că lor nu li s-a oferit sau le-a fost luat dreptul de a mai simți orice altceva în afară de durere. Ei sunt oamenii care asistă la propria moarte fără ca nimeni să participe.

De iubire nu te vindeci. Ai vrea să îți scoți inima din piept și să o arunci în bucăți la leii înfometati. Ai vrea să faci orice să omori microbiile ăia de iubire care ți se plimbă prin vene. Ai vrea să urli sau să crăpi. Iubirea nu e un sentiment, ci un drog. Un delir! E nebunie totală. E sclavie. Am auzit de cancerul ce afectează orice organ, mai puțin inima. Și ajunsesem să cred că nu există cancerul inimii, dar el există și se numește iubire neîmpărtășită. Până să ajungi să iubești, trăiești pentru a crea amintiri. După ce te-ai îndrăgostit și ai pierdut, amintirile îți sunt vitale pentru a trăi. Iubirea pierdută e singura peste care timpul nu își poate lăsa amprenta.

Ea rămâne vie chiar și după ce mori. Căci iubirea este sora cancerului. Trăiești cu ea de când te naști fără să te deranjeze, dar odată activată, nu o mai poți stăpâni. Nicicum.

N-am căutat niciodată un bărbat perfect. Nu m-au impresionat niciodată bărbații cu mușchi și doar atât, întotdeauna mi-am dorit un bărbat care să mă iubească așa cum sunt și care să mă înalțe la cer prin iubire. Eu sunt o femeie prea rănită de soartă, ce merită să se simtă iubită măcar o dată. Iar tu nu ai fost niciodată acest bărbat pe care eu l-am căutat. Și, cu toate astea, te-am iubit cu mult mai mult decât ai meritat. Vreau să mă vindec de tine, ca și cum m-aș vindeca de-un cancer ce îmi mănâncă sufletul la interior. Nu te-ai uitat niciodată în urmă, să vezi femeia care te iubește cum încă nu ai învățat. Nu te-ai uitat, dar știu cu siguranță că într-o zi ai să privești cu disperare la tot ce ai ales să fii acum. Mi-aș fi dorit să mai fi vorbit din când în când și să te aud că-ți merge bine, iar pe viitor să pot să te ajut să nu mai faci greșelile pe care le-ai făcut cândva. Eu sufăr mult, dar știu că vindecarea mă va găsi oriunde aș pleca. Tu nu știi ce e suferința, dar știu că te va găsi când nu te-oi aștepta.

Ieri te-am visat. Același vis pe care îl am mereu. Te caut pe furiș. Mă ascund printre blocuri și încerc să te găsesc. Doar să te văd, nimic mai mult. Te căutam în întuneric. Era rece și umed peste tot în jur, deși soarele se plimba nestingherit doar două străzi mai încolo. Am intrat în bloc și am mers ușor către ușa ta. Am apăsat pe clanță și s-a deschis... surprinzător! Am crezut că îmi sare inima din piept. Am pășit, dar întunericul mă inundase complet. A trebuit să ies pentru a căuta o rază de lumina pe care să o aduc înăuntru. Am găsit-o după căutări disperate și rapide. M-am întors să văd din nou dacă îmi pot găsi, ascunse pe sub pat, zâmbetele, florii de plăcere, visele din brațele tale, dar înăuntru nu mai rămăsese nimic din ceea ce aveam cândva. Totul era vechi și putrezit. Ferestrele erau dezgolate și moarte, iar de pe pat dispăruseră cearșafurile în care noi ne trăisem pasiunea, eu iubirea, iar tu plăcerea. M-am uitat în jur și totul era schimbat. Nimic nu mai amintea de noi, nimic nu mai era ca odinioară. Camera era la fel de goală ca tine pe interior, iar pereții țipau de durere ca mine. M-am întors să plec, cu lacrimi curgând, știind că nu e decât un loc părăsit pe care doar eu îl mai vizitez prin vise. Apoi te-am văzut

cum intri, surprins și plin de lumină. Genunchii mei s-au înmuiat pe loc și panica m-a cuprins. Te priveam cum te apropii și trezești ca un magnet toți porii din corpul meu. Sângele clocotea și mintea se inundase. M-ai prins de mână și m-ai luat în brațe strâns. Apoi ai început să scoți de nicăieri cearșafurile curate și frumos mirositoare. Le-ai așezat pe pat și s-a făcut lumină. Mi-ai spus să nu mai plec și să rămân acolo, lângă tine, cât pot de mult. Nici nu mai știu dacă preț de câteva secunde m-ai pătruns sau doar am dansat, dar orice a fost, era o frenezie... Apoi, pentru întâia oară, m-am desprins de tine, dureros de greu, precum carnea de pe oase și m-am îndepărtat. Mă rugai să rămân, cum mi-aș fi dorit mereu, dar eu am plecat, așa cum tu ți-ai dorit întotdeauna. În final, amândoi am împărțit același întuneric în colțuri de viață diferite doar.

Alina zice că nu timpul vindecă, ci oamenii, pentru că nu timpul rănește, ci omul. Eu cred azi că nu oamenii din viața noastră ne rănesc, ci noi înșine. Doi oameni în aceeași poziție pot să ne rănească diferit. Adică nu toți ne-au rănit la fel, nici în intensitate, nici în același loc. Dacă unii ne-au rănit în orgoliu, alții ne-au rănit sufletește și tot așa. Nimeni în jurul nostru nu ne poate răni. Pentru că nimeni nu poate deschide o ușă fără cheia din mâinile noastre. Dacă noi uităm însă ușile deschise, atunci nu e vina oamenilor care intră în casă că sunt acolo, ci a noastră că am lăsat liber și fără control ceva de care trebuia să avem grijă. Ca să te vindecî înseamnă ca te-ai rănit. Ca să te regăsești înseamnă că te-ai pierdut. Orice om, cu excepția părinților și a fraților, este un străin pe care putem alege sau nu să îl cunoaștem. Putem alege sau nu să îl poftim în casa vieții noastre. Și atunci, dacă în mod conștient alegem să îl poftim, la fel de conștienți ar trebui să fim de faptul că orice musafir lasă urme de deranj. Mai mici sau mai mari. Orice musafir ocupă un loc pentru un timp pe canapeaua noastră care, după plecarea lui, va rămâne liberă atât timp cât noi decidem că trebuie să se întâmple asta.

Există oameni care lasă pe oricine în sufletul lor, dar în afara aceluia cărăm au totul pustiu. Există însă și oameni care nu lasă pe nimeni în interior și sufletul le este pustiu, deși la exteriorul lor există o mulțime care bate continuu și cu nemaivăzut elan la ușă. Pentru a fi fericit trebuie să lași ușa sufletului deschisă, dar, totodată, să știi când trebuie să poștești afară oamenii care ocupă spațiul inutil și să-i lași să se așeze frumos pe cei care îți aduc cadouri

prin zâmbete și bucurii.

E cazul să plec pentru mine. Îmi e dor de mine când cel mai important om din viața mea sunt chiar eu. Îmi e dor de clipele când muzica, arta, filmele, viața la un loc erau speciale doar prin existență și nu prin trezirea de amintiri. Mi-e dor să zâmbesc pentru lucruri mărunte și nu pentru oameni... Mi-e dor așa de... de viață cum e ea... De ploaie, de fulgii de nea, de soare, de clădiri și de tot ce e tangibil. Mi-e dor să nu îmi mai fie dor. În viața trebuie să știm când să plecăm. Pentru că, dacă suntem nefericiți, putem fi nefericiți și singuri. Dar, dacă vom fi nefericiți alături de cineva, atunci nu vom fi doar nefericiți, ci și fără libertatea de a ne manifesta nefericirea.

Mă uit la stele căci nu înțeleg de ce oamenii sunt atât de fascinați de ele. Mă uit deja la stele de câteva zile sau poate luni... cine mai știe? Mă uit la stele și, de când le privesc așa, seară de seară, am observat că nu regăsesc decât vreo cincisprezece care apar negreșit. Restul cred că dispar și în locul lor se arată altele noi. Exact cum se întâmplă și cu oamenii... Unii rămân mereu în viața noastră. Atât de constanți ca și când, dacă viața e înnorată și nu îi vedem, știm sigur că sunt acolo. Alții apar și dispar doar de dragul de a umple pe ici - colo niște locuri rămase goale.

Apoi brusc auzi un sunet și puse rapid jurnalul la locul lui. Feli apăru în camera la doar câteva secunde distanță.

— Ești bine, Max? Ești palid la față ca varul. S-a întâmplat ceva?

— Da. Azi zic să mergem în club să ne distrăm. Ai să vezi tu! Muzica din cluburile românești nu o găsești niciunde! se hlizi Max în oglindă, aranjându-și părul.

— Chiar e necesar? Îi răspunse ea epuizată, în timp ce își scoase periuța de dinți din gură, pe care o mișca lent, semn de epuizare totală. Max o privi. Îi era atât de milă de ea. O vedea ca pe o floare care se ofilise dureros doar pentru că nimeni nu o udase la timp cu suficientă iubire și atenție, care fusese privată de lumină caldă și blândă prea mult timp. Se puse în spatele ei, își ridică palmele peste umerii ei și o privi în oglindă.

— Ai să te vindec, îți promit! Și, te rog, iartă-mă că am permis să treci prin

asta, îi șopti el la ureche încercând să se păstreze tare.

— Vorbești de parcă e vina ta... Nu te-ai săturat să te învinovățești pentru tot ce mi se întâmplă? Nu faci decât să înrăutățești lucrurile. Dacă ai să continui așa, cândva, când mă voi vindeca și voi fi suficient de trează să văd lucrurile cu claritate, am să mor de nefericire realizând că ți-am furat jumătate din existență doar prin simplul fapt că am intrat în viața ta, îi spuse ea fermă,

Întorcându-se cu fața spre el; apoi, își puse palmele în jurul lui și se ghemui la pieptul lui.

— Ești cel mai bun frate din lume. De fapt, nici nu ești doar atât. Ești un cumul de cei mai minunați tați, frați, iubiți, prieteni, amanți și ce mai vrei să mai adaugi.

— Iar tu ești cea mai sensibilă surioară. Ești ca o pisicuță care se comportă ca o leoaică în fața altora, dar care are nevoie să fie mângâiată.

Max o ținu în brațe preț de câteva minute bune. O iubea sincer ca pe sora lui mai mică. De fapt, o iubea practic mai mult decât pe Clara, care fusese adorata lui surioară și rațiunea vieții lui. O vedea pe Clara în Feli de fiecare dată când Feli părea un pic vulnerabilă. Își amintea momentul când de ziua lui suflase în lumânări și de pe margini toți strigau să își pună o dorință. Și atunci, el își dorise să se vindece Clara, să o poate duce zilnic la grădiniță cum făcea cu luni în urmă. Doi ani mai târziu, când de ziua Clarei nu îl mai privea cu fire pe la nasul ei mic, din dreapta lui, ci doar el o putea privi... sub forma unor poze sau a unei bucăți de marmură grea așezată pe pământul ud și rece... Se ura că nu își dorise mai bine să dispară boala necruțătoare care îi răpise mama și mai apoi surioara. Acum însă, bărbat în pragul vârstei de 30 de ani, se uita la băiețelul din fața tortului și îi era milă el. Dumnezeu însă i-o dăduse pe Feli și nici pe ea nu o putuse salva de o boală grea a adulților precum îndrăgosteala... Însă de data asta nu se mai privea în oglindă cu milă, ci cu dispreț.

— Acum hai să lăsăm dramele la o parte. Am promis că ne distrăm în seara asta, ce naiba!

Și o smulse de la pieptul lui de teamă că mai târziu îl va dura mai tare. Nici starea lui nu era prea bună, dar nu putea să pară slab în fața ei care avea nevoie să vadă că oamenii pot fi și puternici. Ce avea să funcționeze mai bine decât puterea exemplului?! Așa că, exact cum propusese, pe seară coborî la magazinul de la colț și se întoarse cu o sticlă de vin roșu dulceag, așa cum prefera Feli.

— Doar nu vrei să mă îmbeți înainte să plec de acasă! sări ea chicotind de pe canapea.

— Cred că s-a obișnuit domnul tău creier cu păcăleala unui pahar de alcool din ultimele luni. Nu îl mai amețești doar cu atât. S-a prins și el de șmecherie. Acum probabil sticla asta abia ne ajută să realizăm că urmează a fi o noapte cu alcool. Hai cu paharele!

Fața ei se luminase dintr-odată. Luă două pahare și privi licoarea roz cum curge în ele.

— Întodeauna am crezut că vinul ăsta e pentru fete. Adică, știi tu, bombănea ea lăsând câte o gură mică din poțiune să îi alunece pe gât, nu văd cum bărbații ar putea să savureze o licoare roz.

— Bea și taci! În seara asta nu vorbim despre bărbați și nici chiar despre vin. În seara asta ne distrăm! o certă Max.

— Mă duci într-un club de muzică electronică?

— Nu! De când asculți tu muzică din asta? o întrebă el mirat.

— Nu ascult, dar mă duci într-un club unde timp de câteva ore am să tot ascult muzică sau, mă rog, gesticula ea cu degetul în timp ce mai sorbea din vin, sunete care vorbesc în versuri de cele mai multe ori despre bărbați, femei sau băutură.

— Dacă ai fost în club și ai stat să asculți versurile melodiilor, fie nu ai fost în clubul potrivit, fie nu a fost dj-ul potrivit, ori nu erai cu cei mai potriviți oameni, îi zise el în timp ce o privea cum se grăbește să mute vinul în stomac.

— Și mai ușor cu vinul, gărgărite, că nu te duc pe brațe, îi reproșă în timp ce îi smulse paharul de mână. Ea se sperie și tresări.

— Credeam că pot măcar să beau! se bosumflă ea.

— Poți să bei, normal, că doar de asta l-am cumpărat. Dar nu așa! Mergi și te îmbracă acum! E deja târziu! Fuga, fuga! o alintă el cu glas duios. Să suferi e firesc, să suferi singur e de neimaginat și aproape letal, să suferi însă alături de cineva care te iubește și te susține e parcă mai ușor de suportat.

Dacă Max ar fi știut, ar fi făcut orice să o smulgă mai repede din vârtejul amețitor al unei iubiri toxice și totul ar fi fost mai simplu. Era vina ei că nu îi spusese, era vina lui că nu aflase?! Cine știe?! Un lucru e clar: viața te păcălește chiar și atunci când crezi că nu va reuși. Viața, soarta, destinul, oricum poate fi numită, alunecă printre degete câteodată, dar se lipește profund alteori. Viața nu o poți constrânge, nu o poți manipula, nu o poți controla.

Ajunși în club, Feli salută cu o mână în aer pe toată lumea de la masa lor și se așează pe canapea. Max ieșea de obicei cu vreo trei colegi de liceu, singurii rămași necăsătoriți și cu diverse țipe extrem de frumoase, dar fără materie cenușie. De data asta însă, se mai alăturase o femeie, mai înaltă ca ea, cu părul drept și mediu ca lungime, de culoare deschisă. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi simpli, un tricou rupt pe alocuri și bascheți. Feli se simți încurajată. Pantalonii ei de piele roșii pe niște tocuri de zece centimetri parcă arătau mai normal pentru o noapte în club, iar bluza ei transparentă, neagră îi dădea mai multă încredere în ea. La puțin timp observă privirile dintre ea și Max și înțelese exact ceea ce este între ei. Îl trase pe Max spre ieșire și îl apucă de braț blând.

— Când aveai de gând să îmi spui că mai există o altă femeie în viața ta? Îl muștră ea duios.

— Când credeam că ești complet vindecată, suficient de bine, încât să poți accepta că va trebui să mă împărți cu cineva. Plus că nu mă simt ok deloc să îți vorbesc

despre iubire ca despre o magie, când știu că pentru tine mai mult a fost o vrăjitorie ce ți-a adus doar durere și nenorocita asta de stare.

— Dragul meu frate, nu te-aș putea împărți niciodată pentru că știu că locul meu e diferit în inima ta față de locul ei. Cât despre iubire, oamenii răi se hrănesc cu nefericirea altora în timp ce oamenii buni se hrănesc cu fericirea celor dragi. Așa că ar trebui să îți fie rușine de două ori. O dată pentru că m-ai considerat un om rău și mai apoi că m-ai privat de un gram de fericire pe care mi-l aduce vestea că tu ești fericit.

Max o strânse în brațe cu putere, apoi coborâră în club. Feli o cunoscuse mai bine pe Lavinia, fata ce avea să fie responsabilă pentru fericirea fratelui ei și alături de ea își aruncă pantofii și încinse ringul de dans. Spre dimineață, Max o conduse acasă, ținând cont că alcoolul și oboseala își spusese cuvântul.

O așează pe canapea și îngenunche în fața ei.

— Ești bine? Vrei să rămân?

— Sunt bine. Acum fugi! Lavinia probabil te așteaptă... Și când să se ridice, Feli murmură către el.

— Max, aș vrea să mai fiu încă o noapte cu el, atât! se plânse ea plină de regret.

— De ce vrei să te pedepsești singură mereu cu gânduri din astea? Chiar încep să mă îngrijorez, parcă devii sadică...

— Off! Viața asta e prea complicată... se lăsă ea păgubașă.

— Viața e extrem de simplă. Oamenii complicați nu prea se înțeleg cu ea... În rest, nimeni nu se plânge. Oamenii înțelepți sunt fericiți pentru simplu fapt că o au, îi reproșă el cu subînțeleles.

— Ei, hai, de parcă sunt eu de vină că m-am născut complicată. Și chiar așa, se smiorcăi ea, de când ai început să mă găsești așa complicată?!

— De când refuzi să înțelegi un lucru simplu: nu poți să posezi oameni. Poți să faci asta cu orice lucru material și palpabil, dar nu cu oamenii.

— De ce nu poate să fie așa simplu, nu știu. Măcar să fie dragoste reciprocă între oameni. Să nu se poată îndrăgosti unul fără celălalt. Dacă viața îți trimite chestia asta descrisă peste tot că ar avea săgeți pline de iubire, de ce nu te lasă să te bucuri și de „pradă”?

— Mai termină cu viața. Viața nu îți dă nimic. Tu ai ales să fie el. Cred că viața ți-a dat destule motive să nu faci o asemenea alegere.

— Atunci, viața asta căreia tot îi iei tu apărarea, poate ar fi putut să nu îl mai aducă deloc în viața mea, strigă ea iritată de toată situația în timp ce se ridică în fund.

— Veverițo, ție ți-a venit chef de suferință și plânsete și nu știi cum să faci? Mai termină odată și treci peste. Nu e ok deloc ce faci. Cum crezi că poți să vezi viitorul când tu te uiți doar în oglinda retrovizoare? Hai, termină, te rog! Și vezi cum faci, o singură lacrimă și ai să vezi tu... se răsti Max la ea.

Se duse către frigider și luă de acolo jumătatea de sticlă de vin ce mai rămăsese. Își turnă în pahar și se așeză pe scaun cu fața la ea.

— Max, de ce crezi că îl iubesc atât de mult pentru atât de puțin, nu știu, într-un timp atât de scurt?

— Din același motiv pentru care te îmbeți cu shot-uri, îi răspunse el cu calm de data asta.

— Deci vrei să spui că îmi merit starea de „mahmureală”.

— Ți-o cam meriți.

— Și ar trebui deci să „beau” mai des?

— Din contră, s-o lași mai moale. Din păcate, indiferent câtă experiență ai, dacă te îmbeți, mahmureala tot la fel de rea e.

— Max! Îi strigă ea numele ușor în timp ce desenă cu degetul prin aer.

— Mhî?!... mormăi el.

— Cred că mă sufoc. Așa... de durere, de dezamăgire, de silă... simt că m-am

dezamăgit cumplit. M-am comportat ca un copil prost, dar mă așteptam să fiu tratată ca o femeie de bună calitate. Înțelegi tu...

— Nu-i vina ta! O lumânare aprinsă se topește chiar dacă e ținută în gheață. E vina lui că te-a aprins și te-a lăsat să arzi, îi răspunse în timp ce îi mângâia ușor părul.

O sărută apăsător pe frunte, apoi îi șopti la ureche:

— E cazul să dormi, nu crezi?

— El vine mai mereu prin vise, știi asta? Se întoarse ușor către el pentru a-i privi fața.

— Atunci nu mai visa. Doar dormi!

Ușor-ușor, privind supărat către lichidul din paharul lui, Max o privi pe Feli cum adoarme lin. L-ar fi snopit în bătaie pe derbedeul ăla care își bătuse joc de sora lui. Oare nu știa că avea să o distrugă?!

Capitolul 23

În zilele ce urmară își petrecuseră după-amiezile împreună și de data asta se alăturase și Lavinia prin diverse muzee, la cinema, în mall-uri, încercând să aibă cât mai multe activități, dar mintea lui Feli zbura mereu către momentul în care avea să apară iar în fața lui. De câteva ori aproape că se răzgândise, dar mai apoi își amintea că doar așa va putea să lase totul în urmă definitiv. Simțea că, dacă nu își va scoate din suflet toate amintirile cu el, toate durerile neîmpărtășite, nu va reuși niciodată să se rupă definitiv de el. Dacă totul rămâne în inima ei, putrefacția ar ucide-o sigur. Așa că, deși îi era greu, avea să o facă.

Într-o vineri, cu doar câteva zile înainte de plecare, Max bătu la ușă.

— Intră! Ești singur? Întrebă ea cu glas stins în timp ce îl îmbrățișă.

— Da. Lavi a rămas acasă. Cred că avem o treabă de făcut ca între frați, nu? Îi făcu el cu ochiul în timp ce intra pe ușă. Sau... te-ai răzgândit? se întoarse deodată către ea.

— Nicio șansă, îi răspunse ea.

— Ok. Ai de gând să te aranjezi așa... știi tu, mai special?

— Max, îi rosti ea numele aproape șoptit în timp ce se așeză pe scaunul de la fereastră. Trase perdeaua într-un colț și privi cu nostalgie afară.

— Ești sigură că e o idee bună? o întrebă el în timp ce se așeză în spatele ei și îi mângâie părul ușor.

— Nu știu ce e bine și ce e rău... Știi doar că așa e corect pentru amândoi. Am să renunț la orice mândrie pentru ultima dată. Max, rosti ea din nou, în timp ce se întoarse spre el. Max se așeză în genunchi aproape la nivelul ei și îi apucă mâinile.

— Sunt aici acum. Nu vei mai trece singură prin asta, îți promit.

— Știu!

Câteva secunde se așternuse liniștea, pe când Feli privea în gol, iar Max o analiză detaliat. Apoi Feli se ridică ușor de pe scaun și rupse tăcerea.

— Am să mă duc exact așa, în hainele astea sport. Nu merg acolo să câștig un străin, ci să mă regăsesc pe mine. Simt, Max, simt că nu își va mai ridica privirea spre mine, niciodată. Cel puțin, nu așa... cu dorință.

Știu că mângâierile lui nu o să mai ajungă vreodată pe pielea mea. Știu că nu îi voi mai simți respirația atât de aproape încât să îmi fiarbă sângele. Merg doar să îi las toate amintirile și durerile la care a participat, dar pe care refuză să le

vadă.

— Cum vrei tu. Îți spun doar atât: este ultima oară când te mai trimit cu bună știință să fii cârpa unui nenorocit. Și asta doar pentru că insiști spunând că o să-ți fie bine. Dar... da... să nu te văd că vii acasă plângând pentru că altfel, îți jur că de data asta merg direct peste el. De data asta vei ști să îi întorci spatele, clar?

— Am să încerc să fie bine, promit!

Vreo două ore mai târziu, aproape pe înserate, Feli merse în fața blocului lui. Știa că avea să vină după ora șase, așa că aștepta. Minte ei era goală și incapabilă să mai gândească. Toate scenariile pe care le repetase de săptămâni întregi dispăruseră în neant. Stătea așezată pe scara rece și privea în jur. Cândva, cu luni în urmă, se trezise dimineața și văzuse aproape aceeași imagine în brațele lui, în timp ce își savura cafeaua la bucătărie. Cândva, trecătorii păreau să inspire ceva. Acum, abia îi mai observa.

Într-o fracțiune de secundă ridică privirea și îl văzu cum intră pe alee. El o privi lung în timp ce se îndrepta spre ea. Când aproape ajunsese în dreptul ei, ea se ridică rapid și sări în fața lui.

— Trebuie să vobim. Promit că e ultima dată când te mai deranjez.

Apoi simți mirosul lui de parfum îmbibat în alcool. Zâmbea în timp ce încerca să își desprindă mâinile din strânsoarea ei inconștientă.

— Ești complet nebună. Te rog să pleci și să mă lași în pace! Îi spuse el amețit cu zâmbetul pe buze.

— Chiar mă urăști atât de tare? Îl întrebă ea cu ochii în lacrimi. El se opri pentru o clipă și se uită către ea. Apoi se aplecă ușor și îi șopti.

— Te urăsc, te iubesc, e fix problema mea. Nu îți dau ție explicații. Vrei să știi ceva? Îi spuse el iar pe un ton ridicat de data asta, ești la fel ca toate femeile pe care le-am avut... vă urăsc pe toate la un loc, nu dau doi bani pe voi. Pleacă dracu'!

Se desprinsese și plecă. Feli rămase paralizată acolo, încercând să proceseze ceea ce tocmai auzise. Nu știa cât timp trecuse și cum ajunsese acolo, dar se trezi stând în fața ușii lui. El apără din nou pe culoar și își scoase cheile. Feli rămase așezată în partea stângă a ușii în timp ce el se pregătea să intre.

— Chiar am de gând să aștept până când mă vei asculta, îi spuse ea privindu-și mâinile.

În timp ce apăsă pe clanță, el îi răspunse privind spre ea.

—Ai face bine să nu aștepți, asta dacă nu vrei să mori pe aici. Pleacă cât mai repede.

Probabil ore, minute, secunde se scurseseră în timp ce ea stătea în fața ușii și plângea. Ar fi vrut să o curme de suferință măcar acum, la final. Ar fi vrut ca măcar acum să poată spune cu voce tare tot ce țipă în ea de luni întregi. Apoi o ușă se deschise și cineva îi făcu semn să îl urmeze. Pășii în spatele blocului și se întreba uimită.

— Ne știm?

Bărbatul înalt și blond îi răspunse imediat.

— Nu chiar, dar am asistat la ce s-a întâmplat mai devreme și aș vrea să îți spun ceva.

Feli rămăsese surprinsă, deși simțea că intră în pământ de rușine. Oare ce gândeau toți oamenii care o văzuseră reacționând și implorând un bărbat în așa hal.

— Spune. Scuze dacă am deranjat, chiar nu am vrut, se scuză ea în timp ce roșea în obraji.

— Nu m-ai deranjat deloc, dar vezi tu... omul ăsta pe care îl plângi și îl implori, nu cred că merită. Eu stau aici de mulți ani și fiind vecini, uneori am avut parte să aud mai multe decât trebuie sau și-ar fi dorit. Știi, în toată perioada în care veneai pe aici, la câteva ore sau zile după tine venea o femeie. Cel mai probabil, el are o altă relație sau căsnicie, dar are și alte femei pe lângă.

— Poftim? țipă ea.

— Șșșștl... Te rog, să rămână între noi! Îți spun doar atât: nu merită. Cel mai probabil, e un om înșurat.

— Poftim? țipă ea.

— Mulțumesc! Îi răspunse Feli stupefiată.

Apoi se îndreptă ușor către leagănele de la câțiva metri distanță. Venise de câteva ori aici pentru a-și liniști sufletul ce se răzvrătea de dor și de durere. Își puse mâna pe frânghia leagănului și strânse puternic. Palmele o dureau și sângele pierise. Apoi își sprijini capul de umăr, își împinse spatele înapoi și, cu o mișcare puternică a picioarelor, puse leagănul în mișcare. Vântul adia ușor și împrăstia în jur mirosul de acasă pe care Feli îl simțise rareori în nări. „Ce ciudată e viața, cum vântul poate mișca doar leagănele goale, nu și pe cele ocupate!”, se gândi ea. Legănându-se înainte și înapoi cu viteză, ridică picioarele și își lăsă capul pe spate. Stelele umpluseră cerul ca o pânză de

păianjen. Apoi zări o stea căzând. Și la scurt timp, încă una, urmată de alta. Și cerul plânge uneori și, cu toate astea, ne bucurăm de lacrimile lui. Probabil și noi ar trebui să învățăm să plângem zâmbind. Așa, poate, actul în sine nu ar mai părea atât de crud...

Venise să se regăsească pe ea însăși. Venise să împartă niște dureri pe care, într-un fel, i le furase lui Alexandru. Venise să împartă și dobândise mai mult, dar nu și pe ea. Pe ea se rătăcise și mai tare în loc să se regăsească. Ușor - ușor se desprinsese de leagăn... Se îndrepta spre stradă și începu să pășească către casa ei. În colțul străzii își permise să se mai întoarcă preț de câteva minute și să privească lumina difuză de la geamul lui. Apoi, cu capul sus, ștergându-și ultimele lacrimi, își văzu de drum. Ce rost avea sau ce drept să cerșească iubirea unui om care aparținea altcuiva? Cum ar fi putut el înțelege iubirea unei femei, când zilnic batjocorea iubirea alteia. Cum ar fi putut să simtă durerea pierderii unei fiice, când zilnic accepta să calce în picioare fiicele altora. Cum oare și-ar fi permis vreodată să fie hoața de iubiri a altei familii?

Nu întotdeauna ne găsim acolo unde ne-am pierdut. De multe ori, crezând că nu mai existăm precum cândva, avem tendința să ne igonorăm inconștient. Și întorcându-ne la originile pierderii ne pierdem iar și iar până ce, în final, ajungem să uităm drumul înapoi și către puținul care mai rămăsese din noi și să ne pierdem definitiv și irecuperabil. Dacă ne pierdem pe noi înșine, uneori trebuie să mergem înainte și să nu privim în urma noastră. Poate că un alt „eu” ne-ar ajuta mai mult decât acel vechi „eu” care ne-a târât prin mocirla suferinței și a pierzaniei. Uneori e nevoie de curaj, alteori de acceptare. Uneori trebuie să ne declarăm învinși doar pentru a ne permite să nu pierdem fărâma de putere necesară pentru a renaște înainte ca bătăliile vieții să ne doboare complet. Uneori trebuie să acceptăm să trăim fără ceva, alteori să învățăm să trăim cu prea mult. Uneori picăm și e normal. Ne ridicăm și asta e normal din nou. Să rămânem constanți nu înseamnă neapărat că trăim, ci doar că existăm. Să pleci, uneori, e absolut necesar, în timp ce să te întorci e doar o alegere.

Ajunsă acasă, Max o privi cu îngrijorare. Ea îl strânse în brațe puternic pentru o clipă căzută pradă tăcerii...

— S-a terminat! Acum putem zâmbi! Îi zise ea cu zâmbetul larg pe buze, strălucind după luni întregi de suferință și lacrimi.

Capitolul 24

Cu bagajele făcute, Feli mai avea o ultimă oprire: Alina!

Așa că, îmbrăcată într-o rochie plină de fluturi, semn că viața avea să i se schimbe, bătu pentru ultima dată la ușa cabinetului.

— Intră! Îi răspunse Alina încântată. Arăți minunat, draga mea!

— Mulțumesc! zâmbi Feli în timp ce merse și o îmbrățișă pe femeia care reușise să îi adune bucățile sparte și i le pusese în mână pentru a le repara.

— Mai ții minte că m-ai întrebat de ce am ales să te sun tocmai pe tine dintre toți psihologii care există în oraș? o întreabă ea cu zâmbetul pe buze, privind pe geam.

— Da! Și țin minte că m-ai „lămurit” cu fraza aia: „Așa a fost să fie”, râse Alina în timp ce se îndrepta spre ea.

— Ei bine, poate chiar așa a fost să fie, să te gădesc, dar am ales să te sun pentru că te cheamă Alina și am crezut că ești înzestrată cu darul de a alina, se întoarse Feli către ea și îi puse mâna peste cot.

— Atunci ai crezut, acum știi... Aveai dreptate atunci sau te-ai înșelat?

— Aveam dreptate. Tocmai de aceea cred că a venit timpul să îți arăt ceva.

— Ce anume? Întrebă Alina.

Feli se duse către geantă în timp ce Alina o urmărea cu interes.

— Motivul pentru care m-am înjosit atât de tare în fața unui bărbat și care totodată m-a făcut să renunț la același bărbat...

Feli scoase o cutie roz micuță din geantă și o așeză pe masă, în fața Alinei.

— Am să te rog ceva, la final, dacă se poate... aș vrea să o păstrezi tu!

Alina se uită nedumerită către cutiuță și o deschise încet. Înăuntru erau două poze mici ecografice și o scrisoare. Lăsă pozele înapoi la locul lor, după ce le analiză câteva secunde și văzu numele lui Fell scris pe ele... deschise scrisoarea împăturită. Văzu pete de diferite culori, semn că lacrimile fuseseră de vârste diferite. Se așeză pe canapea lângă Feli și începu să citească. Fața i se schimbă treptat, într-o uimire, însoțită de durere și lacrimi ce îi brăzdară obraji. Citi și așeză scrisoarea pe

masă. Realiză că plângea, ceea ce era inacceptabil. Un psiholog trebuia să fie empatic, dar trebuia să aibă niște filtre, niște reguli de etică și profesionalism. Era clar că se implicase peste granițele muncii. Dar, la naiba cu toate aceste lucruri, ce mai conta? În definitiv, era și ea om. Luă iar scrisoarea în mâini și

citi iar ușor și apăsător fiecare cuvânt și fiecare literă în parte.

Dragul meu copil nenăscut,

Te roagă mama profund să o ierți. Am crezut că totul este spre binele tău. Am crezut că lupt doar pentru tine, dar am greșit. Am vrut doar să îți ofer ceea ce credeam că meriți: să fii dorit. Nu am știut însă că tu ai nevoie și meriți doar iubirea. Iubirea mea și doar a mea. Am vrut doar să nu repet istoria de a sta la masă fără a auzi binecuvântarea unui tată. Am vrut să devii centrul universului nostru, dar mi-am pierdut întregul univers, în goana mea nebună după viață, am pierdut viața în sine. Și știi acum, din păcate, că niciodată nu mă voi ierta. Nu am să-mi iert vreodată faptul că mi-ai simțit suspinele cu toată ființa ta. Nu am să îmi pot ierta că inima mea a fost mai ocupată să bată pentru el și nu pentru tine. Nu, mama nu se va ierta pentru greșeala de a te supăra într-atât de tare, încât să mă părăsești pentru totdeauna. Dar tu, te rog, iartă-mă! Iartă-mă pentru că te-am iubit, dar am fost incapabilă să realizez asta înainte să te pierd. Iartă-mă pentru că acum, mai mult ca niciodată, te iubesc!

Alina își înghiți ultimele lacrimi și șopti sacadat:

— Nu pot să cred că mi-ai ascuns asta. De ce mi-ai spus tocmai acum? o întreabă în timp ce își ștergea lacrimile.

— Pentru că vreau ca azi să fie ultima noastră ședință de terapie, îi răspunse Feli calm.

— Ținând cont de ceea ce am citit, mă tem că va trebui să spun că azi, acum, este de fapt prima noastră ședință, o corectă ea, muștrând-o practic prin ritmul vocii.

— De ce spui asta?

— Pentru că ai nevoie de ajutor ca să te vindec.

Feli făcu o pauză în timp ce Alina își reluă locul la birou. Apoi, mai sigură pe ea ca niciodată, îi răspunse:

— Cu siguranță! Doar că nu aici îl pot găsi. Pierderea unui copil nu poate fi vindecată de către niciun psiholog sau medic din lumea asta. Pierderea unui copil o poate vindeca doar Dumnezeu.

— Credeam că terapia te ajută.

Feli se ridică de pe canapea și se așază pe scaunul din fața biroului. Zâmbind, îi spuse Alinei ușor:

— Cu siguranță, terapia a fost cel mai bun pansament. Doar că, vezi tu, psihologii lucrează cu creierul și mintea unui om. Pacienții îl pun pe masă și ei

îl analizează și îl repară. Inima aparține de obicei cardiologilor. Și spun asta pentru că sunt anumite răni în viață care taie atât de adânc inima, încât rămân imposibil de reparat și singura soluție e să fie înlocuită.

Alina zâmbi și își întinse mâinile peste masă către Feli.

— Cunosce un medic bun cardiolog care îmi era dator. Cred că aş putea să aranjez să îți cârpească nițel inima, ce zici?

— Întotdeauna vrei să fii eroul poveștii?

Amândouă râseră în timp ce lacrimile li se prelingeau pe față. Alina o îmbrățișă pe Feli cu putere. Feli simți cum prinde energie.

E ciudat cum corpul se transformă după îmbrățișări. Două inimi aflate la o distanță foarte mică și despărțite doar de un gard de oase îmbrăcat în piele își redau energie la fel ca două baterii de mașină conectate prin cabluri.

Feli pași spre ușă și se opri înainte de a atinge clanța.

— Asta-i pentru tine, și îi întinse Alinei un plic în care pusese costurile terapiei și, în plus, contravaloarea încă a unei ședințe.

Apoi își îndreptă spatele, își șterse lacrimile de pe obraz și zâmbi forțat cu putere. Deschise ușa și rămase fără a se întoarce către Alina.

— Ne revedem în viitor! Mulțumesc că ai făcut parte din prezentul meu!

— Mult noroc, om bun și frumos!

Păși mai sigură pe ea ca niciodată și, de data asta, trase ușa cu putere pentru a se asigura că este închisă complet. Coborî scările și împinse ușile grele de exterior.

Soarele strălucea și era cald. Privi în orizont și zări un curcubeu. Cerceta strada și nu văzu nicio urmă de umezeală pe șosea. „Fie uneori plouă fără să simțim, fie avem nevoie de răbdare pentru curcubeiele ce se lasă așteptate. În orice caz, ele apar căci Dumnezeu mereu își ține promisiunea”, se gândi ea.

Închise ochii și simți că inspiră adânc. De data asta, zâmbea și nu mai era un exercițiu de supunere pentru mușchii feței, ci un dans de bucurie al acestora. Zâmbea din suflet. Era clar! Avea să fie o zi minunată, iar viața ei avea să se schimbe.

Să iubești înseamnă că Dumnezeu sau cineva din univers a decis să îți tatueze mintea și inima, gândurile și suflările cu chipul unui alt om în diverse ipostaze.

E un tatuaj permanent ce în ciuda tatuajelor exterioare, nu doare la imprimare, ci începe să doară cu timpul, când tu sau cineva din jurul tău

încearcă să îl scoată de acolo, fără voia lui. Așa că, dacă ai iubit, păstrează în sufletul tău acei oameni, însă nu le permite să fie mai mult decât un simplu tatuaj, mărturie a acțiunilor din trecut din care poți învăța pe viitor. Nu le da șansa de a mai exista în realitatea ta de zi cu zi, sub formă de personaje ale propriilor tale scenarii, așa cum au fost cândva.

E ciudat cum ne putem aminti de fiecare mușchi al feței antrenat în mișcări precum zâmbete sau sărutări ale unui fost străin devenit peste noapte „totul” nostru, dar uităm cu ușurință că și noi, cândva, înaintea unui om, am fost fericiți sau zâmbeam.

Sunt zile întregi când vreau să te găsesc Și să îmi spui că poate îți lipsesc. Sunt nopți la rând când mă trezesc strigând Căci mă visez cum plec din nou plângând.

*Iartă-mă că te-am iubit,
Iartă-mă de te-am mințit,
Iartă-mă c-am existat,
Iartă-mă că te-am presat,
Iartă-mă căci și eu încerc,
Să mă iert!*

Epilog

Te-am cunoscut într-o zi de toamnă. Mi-aduc aminte și acum că te-am perceput ca fiind mult prea imperfect pentru mine.

Dar ce so vezi, când vrei câteodată să te folosești de oameni, viața te ia la palme. Cam așa a fost și în cazul meu. Când credeam că nu am nimic de pierdut, am ajuns să pierd totul.

Ziceai tu mereu că nu prea pricepi cum de am ajuns așa îndrăgostită. Pe vremea aia, nici eu nu aș fi înțeles. Acum știu însă că în inimile mici se aprind focuri mici, în inimile mari, focuri mari. Cam așa a fost și în cazul meu. Când pornești un foc într-un container, focul se stinge de la sine după o perioadă, mai ales dacă nu e întreținut. Când însă se pornește un incendiu într-un depozit (de sentimente, în cazul asta), oxigenul e de ajuns să întrețină focul, ba mai mult, fără ca cineva să oprească incendiul (lucru pe care ai refuzat să îl faci) totul arde până la temelie, lăsând în urmă doar cenușă.

Am pus cenușa într-un container și am plecat pe jos spre depărtare. Am vrut să o arunc departe, să poată zbura, să nu îi cunoască nimeni limba în care își țipă durerea, dar, ce să vezi?! Nu am putut... M-am luptat prea mult și în zadar.

Așa că azi, azi am decis să o aduc înapoi și să o împrăști acolo de unde vine. Eu, însă, nu am să fac mai mult de a o aduce pe ea înapoi „acasă”. Eu n-am să mă întorc vreodată la ruinele destinului nemilos sau la temelia suferințelor.

De restul să te ocupi tu, dacă ai puțină conștiință...

De restul să se ocupe soarta, dacă este atât de băgăcioasă în viețile oamenilor...

De restul să se ocupe cine-o vrea...

Eu mi-am încheiat socotelile în cazul ăsta și chiar dacă mi se mai datora și rest, să rămână așa, că eu nu mai vreau și n-am să mai accept!

Iar tu, da, tu, să nu mai îndrăznești să mai aprinzi vreun foc fără că înainte să analizezi dimensiunea unei inimi. Pentru că riști ca într-o zi să pieri în propriul incendiu. Să îți ardă inima. Și, crede-mă, nu va mai fi nimeni lângă tine care să te ajute s-o salvezi.

Să nu te judeci și nici alții sper să nu-ndrăznească. Tu n-ai iubit, nu pentru că ai fost om rău, tu n-ai iubit pentru că n-ai fost învățat. Când ai simțit căldura unei inimi ce începea să te-ncălzească uneori, ai vrut să pleci și să te

depărtezi, de frica de necunoscut.

N-ai să fii fericit vreodată, căci până acum, și nu ești deloc tânăr, n-ai învățat un lucru important: să nu alergi prin viață și să nu trăiești prin ochii altora, ci ochii lor să-i lași să vadă cum trăiești.

Știi sigur că o teamă te-a cuprins, aceea de a nu te mai lăsa... credeai c-ai să fii nefericit la gândul că n-am să mă îndepărtez, suficient cât să te las netulburat, așa cum erai și înainte de mine.

Dar tare mi-e teamă că într-o zi ai să fii nefericit și supărat pe tine, că n-ai lăsat să fii iubit cum meritai...

Ai să iubești vreodată poate, și altele te vor iubi la rândul lor, dar n-ai să poți vreodată să găsești un om care să te mai vadă mai presus de propriul Dumnezeu.

Eu, căci poate te întrebi, am să iubesc din nou sigur cândva, cum te-am iubit pe tine. Sau poate și mai mult. Căci știu că alții merită și vor căldura marilor focuri să le încălzească inimile.

Acum... iartă-mă că te-am iubit!

Dar tu ?

Tu oare ai să te porți ierta ?

Iartă-mă că am plecat prea târziu

sau poate iartă-mă că am venit cândva.

Iartă-mă că te-am iubit și am ajuns să scriu

Despre tine ca despre un cineva.

Scrisoare Terapeutică

Draga Petru Alexandru,

Am decis să îți scriu ultima scrisoare la care m-am gândit de nenumerate ori cum aș putea să mă asigur că o citești. Aș vrea să știi că această scrisoare reprezintă pe lângă eliberarea mea din ghearele suferinței și ceea ce reprezintă începutul vindecării rănilor mele. Azi mă simt pregătită să desprind bandajul de pe rănilor sufletului meu și să le îngădui să se vindece.

Am să încep prin a-ți spune că **te iubesc pentru că** alături de tine am vibrat, alături de tine am devenit femeie în adevăratul sens al cuvântului. Te iubesc pentru că ești și respiri. Te iubesc poate mai mult decât te iubești tu pe tine însuși.

Apoi aș vrea să știi că în egală măsură te urăsc pentru că tu m-ai făcut să trăiesc cele mai grele momente de suferință. Te urăsc pentru că nu m-ai iubit așa cum tânjeam, astfel încât să mă pot concentra asupra a ceea ce era cu adevărat important: copilul nostru.

Mi-ai lipsit atunci când trebuia să îmi iau adio de la fiica noastră. Mi-ai lipsit atunci când tot ceea ce aveam nevoie era o îmbrățișare de-a ta sau o simplă vorbă prin care să îmi spui că va fi bine. Mi-ai lipsit atunci când inima fiicei noastre aștepta mângâierea ta. Mi-ai lipsit de mult prea multe ori...

Mi-ar fi plăcut să mă îmbrățișezi pentru ultima oară și să înțelegi cu adevărat motivele pentru care poate că nu am fost ceea ce ți-ai dorit și nici pe departe ceea ce mi-aș fi dorit eu să fiu. Mi-ar fi plăcut ca, din când în când, să îmi spui că ești bine și, cine știe, că poate acum ești fericit!

Îți reproșez fiecare moment egoist pe care l-ai avut și, mai ales, că nu ai știut să mă oprești înainte să ajung să cad atât de tare, încât pământul să mă izbească cu putere. Îți reproșez că nu ți-a pasat nici măcar suficient de tare cât de o cană pe care o porți cu grijă în mâini de teamă să nu se spargă. Tu ai fost cel care m-a ridicat pentru ca mai apoi să îmi dai drumul, să mă lași să mă fac bucăți. Și tot tu ai fost cel care te-ai așteptat să îmi strâng singură cioburile și să dispar undeva departe... poate cât mai departe...

Am învățat de la tine că uneori viața e nedreaptă și grea, iar alteori o singură secundă te răsplătește cât pentru viața întreagă.

Îți **mulțumesc pentru** că datorită ție azi sunt un om mai capabil, mai sigur și

mai puternic. Îți mulțumesc de asemenea că datorită ție îmi voi alege un bărbat care să mă iubească pentru ceea ce sunt și alături de care să înfloresc cu adevărat. Îți mulțumesc că, inconștient, te-ai sacrificat pentru ca un alt bărbat să poată primi în dar toată iubirea și calitățile pe care le-am descoperit alături de tine.

Te iert pentru faptul că ai abuzat de sinceritatea emoțiilor mele, de slăbiciunea iubirii mele pentru tine și m-ai folosit ca pe o păpușă ieftină din cârpe. Te iert pentru tot ce nu ai putut să fii și pentru tot ce ai fost cândva.

Te rog acum însă, iartă-mă și tu pentru că nu am reușit să fiu ceea ce ți-ai dorit sau ceea ce credeai că ai nevoie. Iartă-mă că ți-am ascuns bucuria de a-i asculta inima propriei fiice, precum și durerea pierderii ei. Și mai ales, iartă-mă că te-am iubit!

Iar acum aș vrea să îți mai spun doar atât: Rămâi cu bine! Adio!

Dragă cititorule,

Acum că ai mers alături de Feli pe drumul suferinței care a fost ghidată de o iubire toxică, nepotrivită, te rog să nu o judeci, ci să înțelegi că uneori în viață suntem prea avizi, alergăm după fericire și uităm cum se manifestă, ajungând să ne îndepărtăm și mai tare de ea.

Feli a primit în dar de la viață un cadou dureros: Petru Alexandru. Acest dar i-a adus pe lângă suferința fără margini și avantajul de a o pregăti pentru cei care o merită cu adevărat.

Am ales numele personajelor nu întâmplător. Felicia este una dintre cele mai delicate, dar și rezistente flori existente pe pământ. Ea mai este cunoscută și sub denumirea de margaretă albastră. Felicia, asemenea florilor pe care le reprezintă, se închidea în sinea ei noaptea și se deschidea mai vulnerabilă ca niciodată a doua zi.

De asemenea, este binecunoscut faptul că margaretele sunt flori alcătuite din două culori diferite, asemenea Feliciei care, deși la exterior părea a fi o persoană extrem puternică, avea un suflet de o sensibilitate rar întâlnită.

Felicia a fost de sute de ani floarea „jocului iubirii”, așa cum bine ne amintim frunzele rupte ale margaretelor ce ne răspundeau la întrebările retorice: „Mă iubește? ... Nu mă iubește? Același joc l-a jucat și ea, timp de câteva luni, cu Alexandru, omul trimis de destin pentru a-i pune în valoare calitățile, dar și sensibilitatea.

În această carte însă o veți găsi pe Felicia sub numele de Feli, prescurtare a numelui ei, ce simbolizează incapacitatea de a-și arata adevărata frumusețe și valoare ce este umbrită de iubirea toxică pe care a ales să o trăiască.

Petru Alexandru este un numele omului care, pe parcursul lunilor petrecute alături de sensibila noastră margaretă, reușește să o distrugă asemenea oricărui om ce aștepta răspunsul unui mister al iubirii prin ruperea și alungarea petalelor ei. Alexandru este un nume cunoscut că fiind atribuit bărbaților extrem de încrezători, cuceritori, independenți și, mai ales, ca fiind cei care urăsc minciuna. Fire rece, așa cum arată literatura de specialitate, Alexandru este un nume purtat de bărbații greu de înțeles și de mulțumit, ancorați mai mult în sfera materială și profesională decât în cea personală și sentimentală. Am ținut să accentuez caracterul dur și rece prin atribuirea numelui de Petru... Amintește oare sufletul lui de o piatră? ...

Și, în final, îți mulțumesc că ai parcurs alături de mine și de personajele

mele firul poveștii pe care o dăruiesc tuturor celor care au fost aleși de soartă pentru a se lupta cu iubirile neîmpărtaşite.

Nu uita, dragă cititorule, că viața pune pe cântar tot răul și binele pe care ți l-a dat și nu te va lăsa să pleci de pe acest pământ până ce talerele ei nu se echilibrează!